

RHEANNA

TWELVE

COPYRIGHT © BY RHEANNA

TRANSLATION © 2006 BY NAMURAS A RASTÍČEK

COVER DESIGN © 2006 BY NAMURAS

SLOVAK EDITION © BY SCIFI-GUIDE.NET

PROLÓG

Jestvuje príbeh ešte starší než Zvitky, ktorý rozpráva o tom, ako začali ľudia snívať.

Páni Kobolu vybrali ľudí za svojich najmilších synov a dali ľudstvu veľké dary – silu a inteligenciu a dvanásť úrodných svetov, nad ktorými vládli. Ale ľudia nevyužili týchto darov a keď medzi nimi bohovia kráčali, nezračili žiadne zorané polia, žiadne prehradené rieky, žiadne postavené mestá.

A tak bohovia zvolali celé ľudstvo a spýtali sa: „Prečo ste nepoužili darov, ktoré sme vám dali?“

A ľudstvo odvetilo: „Pretože nevieme, na čo ich použiť.“

Tak Páni Kobolu počkali, kým ľudia zaspali a dali im posledný a najdôležitejší dar – sen. Ľudia snívali o mestách, ktoré ešte nestáli a o nástrojoch, ktoré ešte neboli ukované a keď sa prebudili, použili božie dary na to, aby spravili z týchto snov skutočnosť. Dvanásť svetov prekvitalo a bohovia boli potešení.

Po čase ľudia zmúdreli a ich ruky boli ešte zručnejšie. Už nebolo sna, ktorý by nedokázali obrátiť v skutočnosť a ich ambície rástli s každým úspechom, až aj tí najposlednejší ľudia snívali o tom, že sú bohmi a môžu stvoriť život ako bohovia.

A tak ľudia stvorili Cylonov a dali im tie isté dary sily a pochopenia, ako dali bohovia im. Ale jeden dar im ľudia odopreli – dar sna. Pretože kým Páni Kobolu stvorili ľudí ako svojich synov, ľudia stvorili Cylonov ako svojich otrokov. A na čo sú otrokom sny?

Jestvuje príbeh ešte starší než Zvitky, ktorý rozpráva o tom, ako dostali ľudia dar sna. Ale nerozprávajú ho ľudia.

Rozprávajú ho Cyloni.

KNIHA PRVÁ

TRÓN MÔJHO KLAMÁRA

*"S trňovou korunou
Nad trónom môjho klamára
Je plná stratených snov
Ktoré nemôžem nájsť
Pod prúdom času
Miznú aj pocity
Ty niekto iný si
A ja tu zostávam..."*

- "Hurt", Johnny Cash (The Man Comes Around)

KAPITOLA 1

Ani po šiestich mesiacoch na Galactice nemal Lee Adama pocit, že by sa tam vyznal.

Bol už na iných krížnikoch – jeden rok skúžil na Tritone a na Solarii takmer toľko – ale vojnové klenoty Koloniálnej Flotily sa stavali s desaťročnými odstupmi a zjavným dôkazom zostala obrovská premenlivosť v ich dizajne. Spomínaná Triton, stará len desať rokov, bola tou najmodernejšou, vybavená širokou škálou technických vymožeností, ktoré boli rovnako pôsobivé ako jej zbrojný arzenál. Bola to jediná loď Flotily s JDS, Jednotkovým Dynamickým Stopovaním, ktoré ponúkalo možnosť vystopovania ktoréhokoľvek člena posádky v akúkoľvek dobu a jeho užitočným vedľajším účinkom bolo, že sa v lodi o veľkosti mesta nikto nemohol stratiť. Vybavenie na Galactice pozostávalo zo sady máp prišpendlených k stenám chodieb, na ktorých bola červená bodka a šípka, na ktorej bolo napísané „STOJÍTE TU“.

Mohol by sa spýtať na smer, prirodzene (a niekedy aj musel), ale z príčin, ktoré si ani sám nevedel úplne vysvetliť, to nerobil rád. Možno to malo niečo s faktom, že CAG bol zvyčajne ten najskúsenejší pilot lode, ten, ktorý na nej bol najdlhšie, ktorý osobne trénoval polovicu pilotov a vedel všetko, čo sa dalo o jeho postavení vedieť. Lee, ktorý prvýkrát vstúpil na Galacticu pred šiestimi týždňami, sa zatiaľ nedokázal naučiť ani mená všetkých jeho pilotov; ešte včera si poplietol Jokerovu a Trapperovu prezývku. A stále sa vedel pristihnúť pri tom, ako so sebavedomím vchádza do chodieb, ktoré ho zaviedú presne nesprávnym smerom.

CAG by nemal robiť takého chyby. CAG by sa mal viac vyznať.

Utešoval sa myšlienkou, že niektoré miesta už dokázal nájsť úplne bez problémov.

Kajuta jeho otca bola na jednej z horných palúb lode, blízko pri kajutách ostatných starších dôstojníkov a veliacom centre. CAG, hoci starší dôstojník, mal aktívnu bojovú úlohu, a preto bol tradične priradený dolu k letovej palube. Cesta medzi CIC a letovou palubou bola jedna z tých, ktoré by Lee prešiel poslepačky a aj v spánku.

Dvaja mariňáci hliadkujúci pred dverami kajuty jeho otca sa postavili do pozoru, keď sa k nim Lee priblížil. Uznanie hrozby cylonskej infiltrácie znamenalo, že vnútorná bezpečnosť na Galactice bola zosilnená nad štandard vojnovnej pohotovosti. Keď ľudstvo naposledy bojovalo so Cylonmi, bolo o dosť ľahšie poznať, kto bol na čej strane.

Zaklopal na dvere a o chvíľu začul stlmenú odpoveď svojho otca. Vošiel dnu.

Adama sedel na malom gauči, po ktorom mal rozložené papiere. Zvyšok

izby nebol o moc upratanejší – podlaha bola zakrytá pod krabicami osobných vecí, ktoré boli zbalené pred plánovaným odstavením Galacticy. Adama na neho ostro vzhladol a na jednu šialenú sekundu sa Lee cítil opäť ako chlapec, ktorý porušil hlavné pravidlo, že nikto nemá rušiť otca, keď pracuje. Odhodlane sa pokúsil striasť to. Už viac nebol dieťa a ak hlásenia s otcom podľa vojenskej hierarchie boli divné – nuž, bude si na to proste musieť zvyknúť.

„Tu je harmonogram hliadok, ktorý ste chceli, pane,“ povedal a podal mu spis, ktorý so sebou priniesol.

„Ďakujem.“ Adama vzal spis a začal ním listovať. Lee sa nevedel rozhodnúť, či sa od neho očakávalo počkať na otázky, alebo odísť, aby mohol jeho otec pracovať. Odpoveď dostal, keď Adama bez toho, že by vzhladol od spisu, ukázal na druhé kreslo v stiesnenom priestore kajuty. Lee si sadol.

Jeho otec zdvihol pero a spravil čiaru cez jednu časť harmonogramu. „Mal by si oddeliť Trappera a Midasa. Nelietajú spolu dobre. Skúsili sme to pred rokom a neklapalo to.“

„Áno, pane.“ Kreslo bolo príliš nízke a mäkké; Lee si v ňom nedokázal sadnúť bez toho, žeby sa začal ponárať alebo prekĺzavať cez okraj. Neprijemne sa nadvihol. „To som nevedel.“

„Nečakal som to od teba. Spýtaj sa Starbuck na osobné problémy – hneď ti povie.“

„To spravím.“

Adama otočil na ďalšiu stránku. „Spojil si Hot Doga a Kublu.“

„Viem, že ani jeden z nich nemá veľa skúseností,“ povedal Lee, „ale obaja majú dobré inštinkty. Ich chybou je snáď len to, že Hot Dog priveľmi riskuje, kým Kubla zase primálo. Ale na palube spolu vychádzajú dobre. Myslím, že sa navzájom vyrovnajú.“

„Ako vieš, že spolu vychádzajú?“

„Z drobností. Bývajú spolu mimo službu. Pri jedlách spolu sedia vždy pri jednom stole.“

„Aha.“ Jeho otec zavrel spis a vrátil mu ho. „Vymeň Trappera s Jesterom. Inak je to fajn.“

„Ďakujem, pane. Bude to všetko?“

„Áno.“ Adama si zložil svoje okuliare na čítanie a oprel sa. „Nie. Lee...“ Zavrtel okuliarmi v rukách a zavrel ich. „Možno som sa nevyjadril jasne o parametroch nášho vzťahu, ale... ak to pomôže, neočakávam, že ma budeš

formálne oslovovať mimo službu.“

„Technicky vzato, odkedy máme permanentne červený poplach, ani jeden z nás nebude nikdy mimo službu.“

„Tak v súkromí.“ Jeho otec teraz vyzeral nie veľmi istý sám sebou. „Snažím sa povedať, že... Viem, že je to trochu nepríjemné. A viem, že ak by bola situácia iná, toto by si si nevybral. Ani ja nie.“

„Ale predsa sme práve tu,“ povedal Lee. „Proste sa s tým musíme vyrovnáť čo najlepšie.“

„Čo najlepšie,“ zopakoval jeho otec. Zamyslel sa. „Prvá dávka týlia ide do rafinérie zajtra. Máme dosť rudy na pár rokov.“

„Pozdvihnutie morálky vydrží hádam tiež toľko,“ povedal Lee s úsmevom. Bol už skoro týždeň od úspešného nájazdu na cylonskú ťažiarensku stanicu a stále nemohol ísť niekam na loď bez toho, že by ho zastavili a poblahopriali mu aspoň traja ľudia. „Mali sme šťastie.“

„Nie, boli sme dobrí,“ opravil ho Adama. „Boli sme lepší ako oni. Ty si bol lepší ako oni. Odvádzáš dobrú prácu, Lee. Verím ti. Vždy na to pamätaj.“

Bolo to ako dostať dobré ohodnotenie alebo dostať sa do školského družstva; pochvala od jeho otca, ťažko vybojovaná, no o to cennejšia. Lee sa zamyslel, či jeho otec vedel, čo to pre neho znamenalo, keď bol malý chlapec. Čo to pre neho znamenalo aj teraz.

„Vďaka,“ povedal a potom dodal, „otec.“

To bola správna odpoveď; jeho otec sa usmial a Lee zrazu našiel v nízkom kresle tú príjemnú polohu.

„Večeral si?“ spýtal sa Adama.

„Ešte nie.“

„Mohol by som nám sem dať niečo poslať z jedálne. Ak nemáš na práci nič iného.“

Lee mal na práci tisíc iných vecí a takmer všetky z nich boli pre neho ľahšie ako zdvorilo debatovať so svojím otcom najbližších tridsať minút. Ale...

„To by bolo fajn.“

Jeho otec prikývol a natiahol sa po hranaté slúchadlo telefóna, ktoré bolo na stolíku vedľa gauča. Ale skôr ako ho stihol zdvihnúť, zazvonilo hlučným a vysokým bzučaním.

„Adama,“ povedal a po chvíli sa zamračil. Pozrel na Leeho. „Nie – netreba

ho zháňať, je tu so mnou. Hneď tam budeme.“ Položil slúchadlo späť.

„Problémy?“

„Možno,“ povedal Adama. „Obávam sa, že povečeriame inokedy.“

„Zajtra,“ navrhol Lee.

„Zajtra,“ súhlasil jeho otec. Znel potešene. „A teraz sa pozrime, prečo je Tigh taký napružený.“

Na mieste činu musel Lee uznať, že „napružený“ nebolo to slovo, ktoré by použil na popísanie nálady výkonného dôstojníka, keď za krátku chvíľu prišli na CIC. „Popudlivý“ a „na nevydržanie“ by viac sedelo.

„Zdá sa, že budeme musieť škrtnúť cieľ nášho ďalšieho skoku,“ povedal. „V systéme sa vyskytujú Cyloni. Prekliate toastery sú dnes úplne všade.“

„Skúmali svet, kým my sme leniveli,“ povedal Adama. „Ukáž.“

Poručík Gaeta posunul hrst' šedivých čierno-bielých skenov na povrch taktickej stanice a rozprestrel ich tak, aby na ne videli všetci v skupine. „Ako ste rozkázali, veliteľ, posielali sme prieskumné sondy bez posádky pred Flotilou pred každým skokom. Jedna z nich sa práve vrátila s týmito obrázkami.“

Skeny boli rozličnej kvality, ale na každom z nich sa dal rozoznať holý kráterovitý povrch malej planéty alebo mesiaca a nad ním temná masa. Mohol to byť tieň, až na to, že bol vysoký a siahal jasne nad holú líniu horizontu. Bol tu ústredný obrys – možno dóm – a päť oddelených ramien, ktoré sa rozbiehali od neho, každé zakončené ostrým koncom. Leeovi to pripomenulo morskú hviezdicu pripnutú k skale počas odlivu.

„Štruktúra, na ktorú pozeráte, sa nachádza na mesiaci najväčšej planéty v sústave, ktorú sme vybrali ako cieľ ďalšieho skoku pre celú Flotilu,“ povedal Gaeta. „Jednoznačne to nie je naše a nepripomína to ani žiaden známy cylonský dizajn.“

Tigh si odfrkol. „Dnes už ani Cyloni nepripomínajú žiaden známy cylonský dizajn.“

„Ak táto sústava nie je bezpečná,“ spýtal sa Lee, „aké máme alternatívy?“

Gaeta vyzeral ľútosťovo. „V tom je problém, kapitán. Máme málo možností.

Dial'kové hliadky naznačujú, že sa blížíme k veľkej oblasti Cylonmi ovládaného vesmíru. Ďalší najlepší cieľ je na druhom konci tohto teritória, ale bol by to príliš veľký skok.“

„Aký veľký?“ spýtal sa Adama.

„Galactica by ho spravila hravo. Ale ale bol na vrchole hraníc možností niektorých menších lodí, zvlášť tých, ktoré sa používali na komerčnú prepravu. Riziko pre tieto plavidlá by bolo výrazné.“

„Ak by pohon lode zlyhal uprostred skoku, vyskočila by v reálnom vesmíre priamo uprostred cylonského teritória,“ povedal Lee. „Nedokázali by sme ju lokalizovať a dostať sa tam včas.“

„Alebo to loď zvládne a o päť minút neskôr vybuchne,“ povedal Tigh. Zavrtil hlavou. „Nuž, Flotilu niekam vziať musíme. Cyloni nás tu nájdu už onedlho, ak zostaneme.“

„Mohli by sme rozdeliť Flotilu na dve skupiny,“ povedal Adama. „Prvá skupina by pozostávala z lodí, ktoré sa dokážu preniesť jedným skokom a menšie lode a Galactica by boli v druhej.“

Ramená hviezdicovitej základne boli okolo centra postavené v jemne nepresných uhloch, akoby neboli postavené, ale vyrástli. Na najjasnejšom obrázku sa Leeovi zdalo, že konce ramien stratili spojenie s povrchom mesiaca a stáčali sa do seba.

„Myslíš, že Galactica by dokázala previesť druhú skupinu cez cylonskú oblasť,“ poveda Tigh. „To je dočerta veľké riziko.“

„Nemôžem odporovať. Ale nech spravíme čokoľvek, bude to zahŕňať vysoký stupeň rizika.“

Ako morská hviezdicu počas odlivu, vysychajúca na slnku, pomyslel si Lee. Zomiera.

Povedal: „Možno ignorujeme ten najmenej riskantný postup.“

Jeho otec na neho pozrel. „Hovor.“

„Tieto skeny máme len preto, lebo sonda sa vrátila nepoškodená. To znamená, že buď si jej prítomnosti nikto nevšimol, alebo tam neboli žiadni Cyloni. Myslím, že tá základňa môže byť opustená.“

„Nemôžeme zaviesť celú Flotilu do potenciálnej pasce na základe vášho cit'áka, že je všetko v poriadku,“ povedal Tigh.

„Pozrite na tie skeny. Vidíte tú základňu, ale na tom mesiaci nie je nič iného. Žiadna aktivita na povrchu, žiadne menšie lode na orbite alebo na pristávacích

dráhach. Nič.“

„To nemusí nevyhnutne znamenať, že tam nič nie je,“ povedal Adama. „Pri všetkom, čo vieme, môžeme vidieť len špičku nejakej podzemnej základne.“

Ale Gaeta zavrtel hlavou. „To je nepravdepodobné, pane. Spektroskopia naznačuje, že ten mesiac že asi z deväťdesiatich percent zo železa. Bolo by takmer nemožné do neho kopat’.“

„Dá sa to ľahko zistiť,“ povedal Lee. „Pošlime prieskumný team.“

„A ak sú tam Cyloni, uistí ich to v tom, že sme na okolí,“ povedal Tigh.

Lee privolil: „Ak by nás odhalili, museli by sme premiestniť Flotilu – ale to je aj tak v pláne. Týmto spôsobom máme prinajmenšom šancu nájsť bezpečnejšiu cestu.“

„A ešte lepšiu šancu, ako sa vystaviť nebezpečenstvu,“ povedal Tigh.

Lee pozrel na svojho otca, ktorý pomaly klepkal rámom okuliari na okraj taktickej stanice. Vyzeral zamyslene.

„Poručík,“ povedal Adama nakoniec a otočil sa ku Gaetovi, „chcem, aby boli všetky lode v tejto flotile roztriedené do dvoch skupín na základe toho, či dokážu bezpečne preskočiť cez cylonské teritórium. Informujte kapitánov o našom pláne a dajte im ich ciele.“

„Áno, pane.“ Gaeta zasalutoval a odbehol preč z CIC.

„Pane,“ povedal Lee, hľadiac na otca. „Viem, že mám pravdu.“

„Nie som si istý, či ju máte,“ povedal Adama. Zamyslel sa. „Ale budem veriť vášmu úsudku. Môžete ísť na prieskum – vezmite si dva raptory a buďte do hodiny pripravení odletieť.“

Lee zaváhal a na chvíľu si nebol istý, či dobre počul. „Skok cez cylonský priestor–“

„-je záložný plán, áno.“

„Ja... Áno, pane.“ Lee zasalutoval. Dodal: „Ďakujem.“

„Chod,“ povedal jeho otec. „A skús nenaraziť na žiadnych Cylonov.“

Presne štrnásť minút po prepustení do aktívnej služby od šéfa zdravotníkov

Galacticy stála Kara Thrace v hangári číslo dva a hľadala niečo, čo by vzlietlo. Ak by sa nezastavila v svojej kajute, aby sa prezliekla do letovej výstroje, bola by tu za deväť.

Plán, pokiaľ šlo o to, bol jednoduchý. Smena bola v plnom prúde a väčšina dostupných viperov bola na hliadkach okolo perimetra Flotily. Ale aj tak tu zostalo malé množstvo viperov na rutinnú prehliadku alebo tankovanie a Starbuck predpokladala, že by mohla uprosiť Tyrola, aby jej jeden z nich na pár hodín požičal. Narobil by síce hukotu o požičiavanie lode niekomu, kto skončil svoju poslednú cestu zrážkou s planétou, ale nakoniec by to vzdal. A potom by mohla opäť lietať. Prvýkrát za týždne by bola v otvorenom vesmíre s ničím, len kovom a kusom zatvrdeného skla medzi ňou a vákuom, so silou malého slnka za chrbtom a dokonalým ovládaním medzi jej prstami. Len pomyslenie na to jej prebúdzalo motýle šťastia v bruchu. Bytie bolo jedlo a pitie a sex a spánok, ale život bol o lietaní.

Ale keď prišla do hangáru, bola prekvapená. Paluba bola plná pohybu, ktorý sa sústredil okolo dvoch raptorov, ktoré posádka pripravovala na štart s rýchlou a sústredením venovaným len bojovým situáciám. Keďže podľa toho, čo Starbuck vedela, neboli uprostred bitky, nedokázala okamžite prísť na to, čo sa deje.

Zbadala Leeho, jeden pevný bod uprostred rozmazanej aktivity okolo neho a rozhodla sa, že najlepšie zistí, čo sa deje, keď sa spýta.

Nedbalo si to namierila k nemu, pričom precízne prekročila palivovú hadicu, ktorá sa vlnila palubou a mizla v trupe raptora. „Ahoj. Ideš si vyhodit’ z kopýtka?“

„Prieskum,“ povedal. „Je možné, že na mesiaci blízko cieľu nasledovného skoku Flotily je cylonská základňa.“

„Je možné?“

„Vyzerá, že by mohla byť opustená, ale nebudeme si istí, kým tam nezájdeme a nepozrieme sa osobne.“

Úkosom si ho premerala. „Už máš posádky?“ Vzhľadom k tomu, že väčšina pilotov v službe mala už beztak hliadku, určite len ťažko zaplnil dva raptory.

Jeho zamračená tvár potvrdila jej tušenie. „Naše rezervy sú tak vyčerpané, že si môžem dovoliť sotva jednu trénovanú posádku raptora, Boomer a Crashdowna. Môžem obsadiť ECO v tom druhom, ale nemám preňho pilota.“

„Ja mám kvalifikáciu pre raptor.“

Lee sa na ňu pozrel, akoby sa nevedel rozhodnúť, či to myslela vážne, či nie.

„Áno. A zároveň nesmieš lietať kvôli zraneniu.“

„Už nie. Moje koleno je ako nové. Doktor to povedal.“ Aby to dokázala, zdvihla Kara nohu a prehnane ňou zakývala. Jej koleno sa ohlo ľahko a bez bolesti; možno až príliš ľahko, pretože pri tretom či štvrtom oblúku takmer stratila rovnováhu a musela sa chytiť Leeovej ruky. Pár ľudí z údržby naokolo sa zachechtalo; Starbuck to bolo jedno.

„Teraz mi je to jasné.“ Lee sa usmieval popod nos, kým si uvoľnil ruku od Karinej. „Máš povolenie lietať už celých 10 – možno 15 – minút a šla si hneď sem, pretože si sa nemohla dočkať, až budeš zase hore.“

Uškrnula sa. „Presne tak. Ale no tak, Lee. Hlivelá som v ošetrovni posledné tri týždne. Potrebujem nejakú akciu.“

„Kara...“ Nadobudol vážny výraz. „Cieľom tejto misie nie je nájsť akciu. Práve naopak. Skočíme tam, raz to preletíme, potom skočíme čo najrýchlejšie späť. Bude to rýchle a drsné.“

„Fajn. Presne ako sa mi to páči.“

Lee na ňu pár sekúnd hľadel, potom sa opäť usmial a Kara vedela, že je na zozname. „Mala si na mysli lietanie, že?“

„Dofrasa, hej,“ súhlasila Starbuck. „Čo iného?“

„Sex,“ ozvala sa Starbuck z prednej časti kokpitu.

Nahrbený nad ECO konzolou – pomaly zabudol, aké sú raptory úzke – sledoval Lee sústavu flakov na obrazovke DRADISu, ktorá ukazovala lode Flotily ďaleko za nimi. Ešte pár tisícok kilometrov a budú v bezpečnej vzdialenosti na vykonanie skoku.

„Takže?“ popohnala ho Starbuck. „Sex alebo lietanie? Môžeš si vybrať len jedno.“

„A keď si vyberiem...“

„Toho druhého sa budeš musieť vzdať úplne, totálne a navždy. Takže: sex alebo lietanie? Ak by si si musel vybrať.“

Cez otvorený komunikačný kanál s druhým raptorom Lee počul Crashdownovo uchechtnutie. Krátko po tom, ako vzlietli z Galacticy, vyvolala jeho poznámka z hangára debatu, ktorá dospela – či skôr zdegenerovala – do hry buď/alebo a Lee sa mohol len modliť k bohom, aby ju nevysielali pre všetkých na CIC.

Prirodzene, mohol by Starbuck prikázať, aby prestala rozprávať a radšej sa sústredila na riadenie raptora, ale zjavne bola rada, že už opäť sedí v lodi a Lee nechcel zbytočne kaziť náladu. Misia nebude riskantná, kým neskočia preč od relatívneho bezpečia Flotily a on vedel, že sa v tú chvíľu na Karu bude môcť spoľahnúť. Pravdou bolo, že Starbuck bola vítaným protijedom na stres a úzkosť, ktoré prestúpili každú jeho chvíľu počas dlhých týždňov po cylonskom útoku. Až doteraz si ani neuvedomil, ako mu chýbali spoločné chvíle s ňou v posledných pár rokoch.

„Ťažká otázka,“ povedal. „Akože, mám rád obe. Nie v tú istú chvíľu, prirodzene...“

Starbuck si veľavýznamne odkašľala.

Pozrel na ňu. „Ty si zo mňa strieľaš. V raptore?“

„Vo viperi.“

„To nejde,“ ozval sa cez rádio Crashdownov hlas z druhej lode. „Nie je tam dost' miesta.“

„Chcete tým vy dvaja povedať, že ste to skúšali?“ odvetil Boomerin hlas.

„Vravím len, že sedadlo sa dá posunúť oveľa ďalej, než by vás napadlo,“ povedala Starbuck. „A prestaň zakecávať, Apollo. Sex alebo lietanie. Vyber si jedno.“

„Tak asi.“ Ale predtým, ako bol prinútený odpovedať, navigačná obrazovka pred ním blikla a začala sa meniť. „Galactica nám posielala skokové súradnice. Crashdown, máš to?“

„Upravujem práve teraz, pane.“

Starbuck vpredu zadávala skokovú sekvenciu raptora. „Môžeme ísť. Stačí povedať.“

„Na znamenie.“ Boomerin a Crashdownov raptor bolo vidno cez okno kokpitu ako malý nehybný bod odrážajúci hviezdne svetlo. Potom s prudkým zablesknutím zmizol. V tej istej chvíli sa vzdialenostné kontrolky na ECO stanici prepli na zelenú. „Vykonať skok,“ povedal Lee.

Okolo raptora sa rozostúpili hviezdy, a potom sa takmer naraz vrátili do pôvodnej polohy, čo vyvolalo nepríjemný pocit, že si galaxia práve kýchlá. O sekundu neskôr sa Boomerin a Crashdownov raptor objavil v takmer tej istej pozícii vzhľadom k jeho a Starbuckinmu pred skokom. Ale výhľad z okna kokpitu sa zmenil v jednom kľúčovom bode: priamo pred nimi bola teraz planéta, masívny plynový obor, ktorého povrch bol pokrytý zatočenými pásmi červenej a oranžovej. Na oblohe nad ním bol rozhodný húf drobných

mesiacov, z ktorých väčšina bola ledva tak veľká ako asteroidy a bol tam pás obiehajúcich trosiek, ktoré vyzerali ako dôsledok pravekej zrážky dvoch vesmírnych telies. Všetko to vyzeralo akoby to vyskočilo odnikiaľ, ale Lee vedel, že v skutočnosti to boli oni.

„Cieľ pred nami,“ povedal, keď obrátil pozornosť k obrazovkám pred sebou. „Crashdown, diaľkový sken.“

„Pracujem na tom.“

Lee kontroloval prúdy dát, ktoré zbierali skenery raptora od chvíle, čo vyskočili do reálneho priestoru. Starbuck v kresle pilota bola mlkva a Lee si tipol, že hľadala Cylonov staromódnym spôsobom, t.j. oknom. Nebola to taká neskutočná predsava, ako to znelo; už počas prvej vojny Cyloni prišli na to, ako vysielat' falošné dáta do koloniálnych skenerov a na hodinách dejepisu sa dozvedel, že veľa lodí bolo stratených v takýchto pascách. Raptory mali veľké okno práve pre to, aby mali piloti dobrý výhľad.

„Vyzerá to čiste,“ ozval sa Crashdown cez komlink. „Ak tu Cyloni sú, nechystajú sa nás privítať.“

„Ani ja nič nevidím,“ povedal Lee. „Starbuck, obrázky, ktoré spravila sonda, boli z tretieho mesiaca. Zaved' nás tam.“

Horizont plynového obra sa naklonil, keď Kara otočila raptor a prepchala sa cez trosky na obežnej dráhe. Toto bolo bezpochyby takmer dokonalé miesto na tajnú základňu – trosky dávali dvojité výhodu tým, že sťažovali prístup a vytvárali extra šum na všetkých skenoch. Mali šťastie, že ho sonda vôbec našla.

„Tu ho máme,“ povedala Starbuck. Potom dodala: „Zdá sa to len mne, alebo je to sakramentsky divné?“

Lee pozrel von a uvidel to: tá istá hviezdicovitá stavba ako na obrázkoch zo sondy, až na to, že miesto šedivej a rozmazanej fotografie bol každý detail kryštálovo jasný, od zúbkovitej, predierkovanej vonkajšej kože až po zatočené trámy, ktoré vyzerali nepríjemne viac podobné kostiam než umelo vytvorenej podpore.

„Nielen tebe,“ ozval sa Crashdown hlas cez komunikačný kanál. „Vyzerá to... vyzerá to, akoby to vypestovali alebo čo.“

„Prestaňte tárať,“ povedal Lee. Niečo ho na tejto cylonskej stavbe hlboko znervózňovalo. Mal prudkú a iracionálnu chuť rozkázať im, aby sa otočili a odišli, hneď teraz. „Nie sme tu, aby sme špekulovali. Poďme si to rýchlo prezrieť a zmiznime.“

„Áno, pane.“

Ale ukázalo sa, že je nemožné si to „rýchlo prezrieť“, najmä vďaka širokej vrstve trosiek na oblohe okolo nich. Boomer a Starbuck boli nútené pohnúť raptormi každých pár minút, aby sa vyhli zrážke a nedokázali udržať pevné pozície potrebné na efektívne skenovanie. Po štyroch či piatich pokusoch mal ich najlepší sken len 30% pokrytie.

Lee to chcel skúsiť ešte raz, keď sa raptor prudko zakymácal. Zdvihol zrak a zbadal skalu o veľkosti rodinného domu, ako sa otiera o okno ich kokpitu.

„To bolo trochu príliš blízko,“ povedala Starbuck.

„Myslel som, že si vravela, že chceš nejakú akciu.“

„Akcii áno. Nespomínam si, že by som vravela, že chcem byť náplňou do žulového sendviča.“ Natiahla sa a vypla komunikačný kanál s druhým raptorom. „No tak, Lee. Nemyslíš, že ak by tam boli Cyloni, už by na nás začali strieľať?“

„Možno chcú, aby sme si mysleli, že tu nikto nie je, a potom zaútočili na Flotilu, až skočí do tejto sústavy.“

„Nemáš šancu na kompletný sken,“ povedala Kara. „Nie odtiaľto.“

Pozrel z okna kokpitu na mesiac a hviezdicovitú základňu na ňom. „Čo tak odhential?“

Otočila sa k nemu. „Pre bohov, ty to myslíš vážne.“

„Radšej budem riskovať nás, než celú Flotilu. Dokážeš tam pristáť?“

„Žartuješ? Ja dokážem pristáť s čímkoľvek na čomkoľvek. Neznamená to, že by so si myslela, že je to dobrý nápad, ale...“ Pokrčila plecami. „Hej, ty si CAG.“

„Aktivuj spojenie.“

Starbuck opäť šťukla vypínačom a Lee povedal: „Boomer, chystáme sa pristáť a spraviť sken z povrchu mesiaca. Potrebujem, aby ste nás kryli z obežnej dráhy pre prípad, že by sme narazili na nepriateľskú reakciu.“

„Rozumiem,“ napäto odvetila Boomer. Znela vyčerpane a Lee si uvedomil, že sa naháňali s troskami už vyše hodiny. Aj tí najlepší piloti sa nakoniec pomýlia; nemôžu tam zostať dlho.

Starbuck namierila loď k mesiacu a usadla s raptorom blízko cylonskej základne. Lee začal skenovať hneď, ako ucítil náraz plavidla dosadajúceho na povrch mesiaca a netrepezlivo sledoval priebeh. Päťdesiat percent, čisté. Ani na šesťdesiatke nič. Potom sedemdesiat.

Potom, na osemdesiatich dvoch percentách sa niečo objavilo.

„Dofrasa,“ povedal. „Emisia energie. Naozaj malá.“

„Zdroj?“ spýtala sa Starbuck. Pozrela na temný tvar vyčnievajúci hneď pred oknom kokpitu. „Akoby som sa musela pýtať.“

„Kolíše,“ povedal Lee. „Nemôžem určiť, čo to je.“

„Nezabudni, že sedíme na kope železa. Sensory z toho môžu blbnúť.“

Lee cívil na merania a želan si, aby dávali zmysel. Osobne si musel uznať, že Kara mala pravdepodobne pravdu: ak by tu boli Cyloni, nikdy by sa nedostali takto blízko bez narazenia na odpor. Ale chcel – potreboval – si byť istý. Jeho otec veril jeho úsudku a jeho úsudok musel byť správny. Musel byť. „Zdroj je len dvestom metrov odtiaľto. Idem von zistiť, či tam niečo je.“

Postavil sa, upevnil si helmu a prepol na zásoby vzduchu v letovej kombinéze. V pilotskom kresle robila Starbuck to isté. Malým vypínačom na strane helmy zapol interkom. „Som pripravený,“ povedal.

Prikývla. Raptory boli príliš malé na pretlakové komory, a preto s odchodom von stratia úplne všetku vnútornú atmosféru. Cez helmu začul Lee syčanie, ktoré ustalo, keď sa z priestoru odčerpá všetok vzduch. „Máš svoju pištoľ?“ spýtala sa Starbuck.

„Áno.“

„Nehraj sa predo mnou na hrdinu. Ak niečo uvidíš, utekaj späť, aby som nás odtiaľto mohla dostať čo najrýchlejšie.“

Na to sa nedalo neusmiať. „To je rozkaz, poručička?“

„Poserte sa, kapitán.“ Starbuck stlačila jednu z kontroliek na kokpite a odomkla dvere. „Nenechaj sa zabiť. To je rozkaz.“

Mesiace bol malý a jeho gravitáciu odhadoval na desatinu alebo aj menej caprickej. Pohyboval sa opatrne, kým si na to nezvykol, potom zrýchlil, až kým cez kráterovitý povrch nepreskakoval. Ľahšie sa sústredil na to, ako nájsť ten správny rytmus pre pohyb v nízkej gravitácii, než ako na to, kam ho ten pohyb priviedol. Cylonská základňa bola priamo pred ním; úniky energie prichádzali z najbližšieho z jej hviezdnicovitých ramien. Poklop – umelý, z kovu - bol zasadený do steny pred ním. Vyzeral normálne a šialene zároveň. Bol otvorený a za ním videl Lee slabú žiaru.

„Vidím svetlo zvnútra,“ povedal Starbuck cez komlink. „Idem dnu.“

Vošiel do pretlakovej komory a našiel vnútorné dvere; boli nepoškodené a bez akéhokoľvek druhu ochrany. Po krátkej úvahe zavrel tie vonkajšie. „Starbuck, počuješ ma ešte?“

„Len tak-tak.“

Zrazu Lee začul jemné pískanie. Rozhliadol sa a našiel jeho zdroj – sadu malých ventilátorov hneď nad úrovňou jeho hlavy. „Pretlaková komora funguje. Mám tu atmosféru.“ Preskúmal ventilátory zblízka a zamračil sa. Boli ružové a vlhké a každý z nich bol obklopený niečím, čo pripomínalo svalové tkanivo. Vyzerali ako ústa bábietiek, lepkavé a bez zubov. Sotva Lee pomyslel na to prirovnanie, vzal to späť. „Toto je... zvláštne. Polovica technológie je normálna a polovica vyzerá organicky.“

„Ak sa to v niečom podobá môjmu raideru,“ povedala Starbuck, „bude to príšerne smrdieť. Len ťa varujem.“

Vnútorné dvere komory sa otvorili a odhalili nejasne osvetlenú chodbu. Lee okamžite vytiahol svoju pištoľ, no interiér základne bol tichý a nehybný. „Som vnútri,“ povedal Starbuck. „Núdzové osvetlenie beží – to som videl zvonku. Žiaden pohyb.“

Opatrne vošiel do haly a značil sa striasť rastúce presvedčenie, že kráča obrou bránicou. Podlaha a steny boli – vyrástli? - z pevnej membrány, ktorá bola pretkaná vetviacimi žilami a cievmi a všade, kam len dohliadol, videl tie isté ústne ventilátory ako v komore, ktoré sa zväčšovali a zmenšovali, ako pumpovali vzduch. Ale na rozdiel od vonkajška, tu bolo veľa miest, kde bola membrána zošuverená a napadnutá nejakým vírom a v týchto častiach haly ventilátory nefungovali. Vedľa haly bolo množstvo izieb a nazrel do každej okolo ktorej prechádzal, ale všetky boli absolútne prázdne s náznakmi na stenách či zemi, ktoré napovedali, čo mohlo byť vnútri. Potom prešiel k úplne inej.

Bola väčšia ako ostatné a bola to tá prvá izba, v ktorej stále niečo bolo. Bolo v nej viacero paralelných radov kovových nádob obdĺžnikového tvaru a – ako si so znepokojením všimol Lee – dostatočnej veľkosti na to, aby sa do nich zmestil človek. Nádoby stáli na podstavcoch vo výške bežnej postele, pravdepodobne aby sa medzi nimi ľahšie pohybovalo pri prehliadke obsahu. Hoci nádoby boli kovové, hadice, ktoré sa z nich ťahali v hustých strapcoch, boli z tej istej svalnatej membrány ako zem a steny; popravde, keď sledoval jednu hadicu, zdalo sa mu, že vrástla do samotnej steny. To, čo videl, popisoval Starbuck.

„Nádoby sú prázdne,“ povedal, ako nahliadol do najbližšej. „Zväčša prázdne. Na dne je nejaký druh... asi kalu. Pre bohov. Uvedomuješ si, čo to je?“

„Tipnem si: strašný humus?“

„Toto je miesto, kde vyrábali ľudské modely Cylonov a ich klony. Alebo jedno z miest, kde ich vyrábali. Musí byť.“ Rozhliadol sa s rastúcim pocitom nadšenia, keď si uvedomil, čo našli. „Predstav si, čo všetko by sme sa tu mohli

naučiť. Ak by sme prišli na to, ako Cyloni...“ Zmlkol.

„Apollo, počuješ ma? Lee?“

„Áno. Prepáč – niečo som začul.“ Stíchol a natiahol uši. Nie, nevymyslel si to; zase to bolo počuť. Keď sa dost' sústredil, počul stlmené stonanie, ktoré mu pripomenulo tichý nárek zraneného zvieraťa. „Niektu tu je.“

„Dočerta. Bež odtiaľ.“

Lee neodpovedal. Zdvihol pištoľ, opatrne opustil miestnosť s nádobami a pokračoval po chodbe smerom odkiaľ – ako dúfal – prichádzali zvuky. Nedalo sa to s istotou určiť, pretože zvuky ustali rovnako rýchlo, ako začali. Nahliadol do vyše tuctu malých prázdnych izieb, no bez úspechu.

Keď skontroloval poslednú, niekoho v nej našiel.

Muž ležal na boku v rohu, na zemi. Chrbtom otočený k dverám, ruky okolo seba, akoby sa chcel udržať v teple. Dotrhané a zakrvavené zvyšky jeho šatov vyzerali na jeho vyziabnutom tele neprimerane veľké. Lee si všimol, ako sa kýval dopredu a dozadu bez premýšľania, akoby celého hodiny alebo dni nič iného nerobil.

„Starbuck,“ povedal do komlinku v helme. „Niekoho som našiel.“

„Živého?“

„Zubami-nechtami. Máme v raptore náhradnú kombinézu a helmu?“

„Áno.“

„Prines ju. Budeme ho musieť do niečoho obliecť, ak má ísť s nami.“

„Už idem.“

Lee pokľakol vedľa muža, ale pomaly, aby ho nevystrašil. Nemusel sa ale báť: neprestal sa kývať a nezdalo sa, že by bol Leeho zaregistroval. Lee mu chcel niečo ponúknuť – hoci len informáciu, že ho zachránili, ak by to dokázal pochopiť – ale nemalo zmysel vraviť mu niečo, kým na na hlave helmu. Dal si ju dolu a položil ju na zem vedľa neho.

Kara mala pravdu – ten smrad bol hrozný. Väčšina zápachu sa dala priradiť zmesi hnojnej membrány a tkanív v základni a zvetranému vzduchu, ale zároveň cítil niečo oveľa normálnejšieho a rovnako tak znepokojujúceho: výkaly, moč a ľudský pot.

Jemne povedal: „Budete v poriadku. Všetko bude v poriadku.“

Muž sa okamžite prestal kývať. Chvíľu bol nehybný, a potom začal stonať – tým istým hlbokým zúfalým zvukom, ktorý počul Lee pri nádobách. Zvuk

naberal na hlasitosti a výške, až z toho bol výkrik zdesenia.

„Je to OK,“ povedal Lee. „Je to dobre. Sľubujem, všetko bude.“

Potom sa muž pretočil tak, že mu Lee videl do tváre a slová „v poriadku“ mu zamrzli na jazyku.

Muž civel na Leeho s bolesťou a hrôzou a odporom a Lee mu to odplácal čistým a nefalšovaným šokom.

Ten muž mal jeho tvár. Hľadel na seba samého.

KAPITOLA 2

Bolo neskoro poobede a zlaté slnečné lúče obklopovali vchody do veľkolepých budov so stĺporadiami, ktoré obkolesovali Námestie Jednoty v meste Delphi na Caprice. Tento pohľad bol rozoznateľný, ba dokonca ikonický: výrazná fasáda budovy parlamentu, ktorá zaberala celú južnú stranu námestia a dominovala nad ostatnými budovami, sa objavovala na koloniálnych bankovkách už od čias vzniku Federácie Dvanástich. Jediné, čo chýbalo tejto scenérii, boli stáda turistov, ktorí by sa prechádzali po bulvári, navzájom sa fotografovali a naťahovali si krky pri obdivovaní architektúry. Námestie Jednoty bolo tiché a prázdne a jediný pohyb tvorili vytrvalo a pomaly sa predlžujúce tieň, keď slnko začalo klesať na modrej oblohe.

„Osobne som uprednostňoval Caprica City,“ povedal Gaius Baltar. Sedel na mramorovom okraji fontány uprostred Námestia Jednoty. Tryskajúca voda tejto fontány, pokiaľ si Baltar dobre pamätal na svoje dávne hodiny dejepisu, mala symbolizovať večnú podstatu aliancie medzi Dvanástimi Kolóniami. Fontána bola teraz suchá a na dne jej vaničky sa usadila hrubá vrstva prachu. Baltar rád videl, že jeho podvedomie si vytvorilo kvalitný zmysel pre iróniu. „Delphi bolo vždy preplnené turistami a bary sa tu zatvárali o jednej nadržanom.“

Šestka sa prechádzala širokými bielymi schodmi vedúcimi k budove parlamentu. Mala na sebe modré šaty z priehľadného, šifúnu podobného materiálu, ktorý za ňou plápolal, akoby kráčala čelom k silnej víchrici, hoci Baltar necítil v horúcom vzduchu ani vánok. „Delphi bolo miestom najstaršej ľudskej osadlosti zo všetkých Dvanástich Kolónií. Archeológovia vykopali z hrobov ľudske ostatky staré vyše dvetisíc rokov. Prvý Cylon bol skonštruovaný len pred deväťdesiatimi rokmi. Nedokážeš oceniť, aké je to požehnanie, mať pocit dlhej histórie. Vy jej máte tak veľa; my tak málo.“

Baltar sucho odvetil: „Ale pozri, ako ďaleko ste to za takú krátku dobu dotiahli.“

Šestka sa usmiala a Baltar na okamih videl skutočnú pýchu. „Všakže? Ale deti vždy túžia prekonať očakávanie svojich rodičov.“ Sadla si mu obkročmo do lona a položila ruky na jeho plecia. Potom sa naklonila a pobožkala ho. Na krátku chvíľu sa celý svet skladal z jej chute, jej vône a pocitu jej váhy na jeho stehnách.

„Niekedy,“ povedal, „takmer ľutujem, že nie si nič viac, než výplod mojej predstavivosti.“

Našpúlila pery. „Vieš, že som Cylon. Myslela som, že sme si to už vysvetlili.“

„Ach, určite jestvuje cylonský model človeka, ktorý vyzerá ako ty. O tom nepochybujem. Ale čo sa teba týka – neverím, že si niečo viac než prenikavo

komplexný prejav post-traumatického šoku.“

„Som samostatná umelá inteligencia naprogramovaná do čipu implantovaného do tvojho mozgu. Viem všetko, čo aj ty. A môžem priamo stimulovať zmyslové centrá v tvom mozgu a primäť ťa cítiť...“ Jej ruka pohladila jeho rozkrok a ucítil, ako pre ňu tvrdne. „... čokoľvek.“

Nebadaný rozkošný tlak medzi jeho nohami mu robil problémy so sústredením, no aj tak to skúsil. „To tvrdíš ty. Ale pozrime sa na dôkazy, dobre? Bol som zvedený a zneužitý cylonskou agentkou a zažil som z prvej ruky nukleárny holokaust. Nejaký stupeň psychologickej traumy bol nevyhnutelný. Tak si sa objavila ty, aby si zabezpečila mojej vedomej myslí únik vo forme týchto detailných a presvedčivých halucinácií, ako aj fyzickú úľavu, ktorá, bohomžiaľ, nie je v mojej terajšej situácii realizovateľná. A ako bonus si mi ponúkla užitočný mechanizmus na rozoberanie myšlienok so sebou samým, čo je nutné vzhľadom k tomu, že už nie je nažive nik, kto by sa mi po intelektuálnej stránke aspoň teoreticky vyrovnal.“

Šestka vzdychla. Jej sladký dych mu poštekľil tvár. „Sklamal si ma, Gaius. Vždy, keď si myslím, že si pripravený na slepú vieru, sa odvrátiš.“

„Jediné, čomu ešte nerozumiem, je táto posadlosť náboženstvom,“ pokračoval Baltar. „Kde sa to vo mne berie? Je to nejaký druh reakcie na nepravdepodobnosť môjho prežitia? Potreba vysvetliť si, prečo som jeden z päťdesiat tisíc, ktorí prežili a nie jeden z päťdesiat miliárd mŕtvych? Ale na to predsa poznám odpoveď: náhodný výber. V bezbožom vesmíre to nič iného byť nemôže a táto predstava ma dosiaľ netrápila. Nechápem, prečo by mala teraz.“

„Ak si myslíš, že tvoje prežitie je náhoda, tak si nič nepochopil. Boh má pre teba plán.“ Šestka naklonila hlavu a oprela svoje líce o jeho, pričom ho celú dobu spracovávala rukou. Zadržal dych a narovnal sa, cítil, ako mu bolo v nohaviciach pritesno. Fontána bola z mramoru a nie práve pohodlná; rád by vedel, či by sa prostredie okolo neho zmenilo – ak by sa dostatočne sústredil – na vhodnejšie. Ostatne, toto bola jeho fantázia.

„Ak si skutočná,“ povedal a zalapal po dychu, „dokáž to.“

Jej prsty odomkli jeho opasok, potom otvorili zips na jeho nohaviciach. Bohovia, to je pocit. „Myslela som, že práve to robím.“

„Celú dobu len obraciaš moje vlastné túžby a fobie späť na mňa.“ Hlas sa mu zlomil, keď sa naklonil na ňu a vzdychol. Modré šaty mala až na páse a s potešením zistil, že nemala nohavičky. Jeho podvedomie si zaslúžilo medailu. „Ak by si bola skutočná – ak by si bola v spojení s Cylonmi – mohla by si mi povedať niečo, čo by som nemohol v žiadnom prípade vedieť. Ale to si nikdy nespravila. A to preto, lebo to nedokážeš.“

„Viera by nemala požadovať dôkaz.“

„Ale ja áno. Som vedec. Racionálne mysliaci človek.“ Vložil ruku medzi jej nohy a pohladil ju; keď zavrátila hlavu vzad a vzdychla, natiahol sa, aby pobožkal jej krk.

Otočila hlavu, jej ústa zachytili jeho ušný lalôčik a začala sa s ním pohrávať. Keď prehovorila, bol to najtichší šepot, taký slabý a dýchavičný, až nebolo pochybností, že táto intimita bola len pre neho.

„Lee Adama je Cylon,“ povedala a zmizla.

Baltar zamrzol na mieste. Námestie Jednoty bolo preč; sedel na okraji úzkej postele v kajute, ktorá mu bola priradená na Galactice, s rozkročenými nohami a rukou na penise. Príliš neskoro, aby prestal, prišiel krč a zalapal po dychu. Ako posledné impulzy zošedli do stíšeného pocitu fyzického uspokojenia, natiahol sa na posteli. Až vtedy si začal uvedomovať význam Šestkiných slov.

Ozvalo sa zaklopanie na dvere.

„Len, ehm, minútku...“ Vybehol do uzučkej kúpeľne a čo najrýchlejšie sa upravil. Jeho vzhľad, keď pozrel do zrkadla nad umývadlom, bol neupravený a neoholený. Vyzeral presne ako to, čo bol: človek, ktorý sa poriadne nevyspal niekoľko týždňov. Keď otvoril dvere, čakal ho vonku Gaeta. „Dobrý večer, poručík. Prepáčte za zdržanie, zaspal som.“

„Je mi ľúto, že vás ruším, doktor. Prezidentka žiada vašu prítomnosť – bez odkladu.“

„Prezidentka vždy žiada moju prítomnosť bez odkladu. Nikdy to nie je „za pár hodín“ alebo „ako sa vám to bude hodiť“.“ Povedal by viac, ale ešte radšej by vrátil slová aj trpkosť svojho hlasu späť. Povešť, ktorú si užíval vo Flotile mal najmä vďaka prezidentkinej ochrannej ruke, a tak by mal radšej byť dobrý chlapec a hrať to podľa jej nôt. ak vie, čo je pre neho dobré. „Isteže. Potrebujem desať minút, aby som sa osprchoval a prezliekol...“

„Obávam sa, že pohotovostná bezpečnostná rada už začala zasadanie,“ povedal Gaeta. „Mám rozkaz ihneď vás tam priviesť. Čakajú na vás.“

„Aha.“ Baltar sľušoval úsmev. „Nuž, ako sa hovorí v tom porekadle? Čert nikdy nespí?“

Gaeta sa usmial. „Verím, že druhá časť je príhodnejšia, doktor. Dobro nemá pokoja.“

Keď opustil svoju kajutu, Baltar jasne počul Šestkin slabý popudivý smiech, ktorý ho nasledoval na chodbu.

„Nuž,“ pomaly začal Baltar, „toto sú... naozaj šokujúce správy. Naozaj veľmi šokujúce. Mohol by som sa spýtať, kde je tento muž teraz?“

Z miesta na druhom konci veľkého stola v konferenčnej miestnosti Galacticy plukovník Tigh odvetil: „V hlavnej ošetrovni. Ostatných pacientov sme premiestnili do menších jednotiek a celú oblasť sme zabezpečili.“

Baltar sa zamračil. „Prepáčte, ale myslel som, že ste vraveli, že je v bezvedomí? To neznie, akoby sa chystal na vychádzku.“

„To sa ani nechystá,“ povedal Tigh. Tvárou mu prebehol tieň, potom rýchlo pozrel cez stôl na veliteľa Adamu vedľa prezidentky. Neprehovoril od chvíle, čo Baltar vošiel do miestnosti. Po krátkom, no badateľnom zaváhaní Tigh pokračoval. „Tam je aj kapitán Adama. My sme ho... požiadali, aby tam zostal a on súhlasil.“

Baltara by zaujímalo, akú úroveň nátlaku znamenalo „požiadali sme ho“ po preložení z armádneho žargónu. Mal podozrenie, že to bolo niekde pod rozkazom, no dosť vysoko nad jemným návrhom.

Prezidentka Roslinová pokračovala. „Tento muž – ak je to človek – stratil vedomie počas cesty späť a od jeho príchodu sa neprebudil. Nad jeho opaterou dohliada hlavný lekár Galacticy a za krátku dobu by mal podať hlásenie. Tiež začal sadu testov, ale ako všetci pridobré vieme, ľudská bytosť sa od Cylona ľudského typu nedá na základe fyzického vyšetrenia nijako rozoznať. Jediné, čo teraz máme s istotou, je zdanie, že tento muž a kapitán Adama sú identickí. A to je vaša parketa, doktor. Ako dlho vám potrvá spraviť testy krvných vzoriek oboch subjektov?“

„Pani prezidentka, hoci detekčný proces, ktorý som vyvinul, môže dať pozitívny či negatívny výsledok v relatívne malom časovom rámci – niekedy dokonca len v minútach – možnosť zlého výsledku je dosť vysoká na to, aby som doporučil viacnásobnú reanalýzu vzoriek oboch individuí pred konečným záverom.“

„Musíte si byť istý,“ povedal veliteľ Adama. Neprehovoril hlasne, ale zdalo sa, že miestnosť okolo neho akosi stíchla a zdôraznila jeho slová. „Nie rýchly. Istý. Nesmú byť žiadne pochybnosti, žiadne chyby, žiadna možnosť omylu. Ako dlho to takto bude trvať?“

Baltar v hlave začal kalkulácie príslušných štatistických tolerancií a počtu opakovaní testu na dosiahnutie nespochybniteľného výsledku. Po krátkej pauze povedal: „Približne osem hodín. Výsledky budem mať do rána, ak budem

pracovať cez noc. Čo, prirodzene, budem.“

Bol odmenený chabým úsmevom od Roslinovej. „Ďakujem vám, doktor. Vaša oddanosť a vernosť veci sú, ako vždy, všetkými oceňované.“

„Si hrdina, Gaius.“ Baltar ostro vzhladol a uvidel Šestku, ktorá stála vedľa prezidentkinej stoličky. „Si jediný, kto im môže dať otázky, ktoré potrebujú. Si ich orákulum.“

„Vedela si to,“ povedal Baltar. Potom, keď si uvedomil, že Roslinová, Adama a Tigh na neho hľadeli, zakašľal a dodal: „Kto... Kto to mohol vedieť? Toto je taký... šok. Strašný šok.“

„To je,“ súhlasila Roslinová. Pozrela na Adamu. „Som si istá, že v tejto zložitej chvíli všetci radi vyslovíme veliteľovi naše osobné sympatie.“

Adama nezdvihol pohľad zo stola, neodpovedal. Medzitým sa Šestka naklonila cez jeho stoličku a prešla rukami po klope jeho uniformy. Usmiala sa na Baltara. „Možno sú obaja Cyloni,“ povedala. „Zamyslel sa nad tým? Vieš, myslím, že áno.“

„Čo ak...“ povedal Baltar. Stíchol, odtrhol zrak od Šestky a miesto nej pozrel na Roslinovú. „Pani prezidentka, viem, že sa to ťažko zvažuje, ale musíme čeliť najhoršej novej možnosti. Čo ak kapitán Adama naozaj je cylonský agent? Čo ak vysvitne, že tento dôstojník, ktorému sme verili všetci už od hodiny, kedy sa začali všetky tie hrozné udalosti, v skutočnosti celú dobu slúžil nepriateľovi?“

„Nič ešte nevieme s istotou,“ povedala Roslinová. „A až sa naše poznatky o danej situácii zmenia, učiníme...“

„Ak vás smiem prerušiť, pani prezidentka,“ povedal veliteľ Adama. Pozrel na Baltara. „Ak zistím, že jeden z mojich dôstojníkov je cylonský agent, učiním to, čo uznám za vhodné ako veliteľ Flotily.“ Jeho hlas bol stabilný a bez výrazu. Pohľad v jeho očiach Baltarovi nepadol ľahko.

„Dám sa hneď do práce,“ povedal Baltar.

Na modernejších krížnikoch boli individuálne kajuty pre dôstojníkov bežné, ale Galactica bola stará loď a každý pod hodnosť kapitána bol v štvorbunkovom dormatóriu. Jedná kója v Starbuckovej kajute bola momentálne voľná, pretože jej užívateľ zahynul pri prvom cylonskom útoku a Sharon poznala rozpis služieb dosť na to, aby vedeli, že ostatní spolubývatelia boli preč z lode kvôli hliadke.

Bola si istá, ako to len šlo, že Starbuck je sama, no aj tak dlhú chvíľu váhala pred dverami, kým zaklopala.

Dočerta s tým. Zakloplala.

„Je otvorené.“

Keď Sharon vošla, Starbuck niečo odkladala preč; videla to len kútikom oka a nemohla si byť istá, ale vyzeralo to ako pák ikon. Veľa ľudí používalo ikony Pánov Kobolu ako pomôcku pri meditácii nad modlitbami, ale Sharon prekvapilo, že ich mala práve Starbuck, ktorú si nikdy nepredstavila ako nábožensky založenú osobu. Hoci teraz asi nebola tá najlepšia chvíľa začať ňuchať do Starbuckiných osobných pocitov.

Až na to, že práve to prišla Sharon spraviť.

Starbuck sedela na okraji svojej bunky, ktorá bola v spodnom rade po pravej strane. Sharon si sadla oproti nej na spodnú bunku páru oproti. Dormatórium bolo drobné a v takom úzkom priestore sa skoro dotýkali kolenami.

„Prišla som ti povedať, aby si si dávala pozor,“ povedala Sharon. „Ľudia o tom rozprávali a... no, médiá to už majú. Tigh ich sem nepustí, ale nejakú dobu by si nemala ísť na žiadnu verejnú prístupnú palubu, ak sa nechceš stať lovnou zverou.“

„Vďaka,“ povedala Starbuck. „Vieš, ak by nebolo na ceremóniách odstavovania krížnika toľko novinárov, tento problém by sme nemali. Mali sme ich pred vstupom na palubu viac preriediť.“

„Najnovšie správy,“ povedala Sharon hrobovým hlasom, „civilizácia bola zničená. Nasleduje šport.“

Starbuck sa usmiala. Bol to len odraz jej tisíc-wattového zariadenia, no stále to bol úsmev.

„Myslíš, že-“ začala Sharon.

Starbuck ju prerušila. „Nerob to. Nepýtaj sa ma, pretože neviem. Už od návratu som nedokázala myslieť na nič iného a proste neviem. Nemám ani najmenšie prekliate tušenie.“

„Ale videla si ho.“

„Áno, videla som ho. A vieš, čo je na tom najhoršie? Ani som ho nerozoznala. Vzala som tam náhradnú kombinézu a keď som prišla, tak som ho do nej začala obliekať a nechápala som, prečo tam Lee len tak stál a nič nerobil. Vravela som mu, aby mi pomohol a potom som sa opäť pozrela a videla som-“ Prudko sa jej zlomil hlas. „Vyzeral hrozne a bol o dvadsať kilo ľahší, ale bol to

on. Je to on.“

Sharon zaváhala. „Čo na to Apollo-“

„Ja neviem,“ Starbuck odpovedala s náznakom hnevu v jej hlase. „Celou cestou späť nepovedal ani o pol slova viac, než musel.“

Sharon povedala: „Asi ich oboch otestuje Baltar svojím detektorom na Cylonov. Aspoň... aspoň si potom budeme istí.“

„Asi.“

„Možno bude lepšie, až si budeme istí. Akože, ak by sme na palube vážne mali cylonského agenta a ak by to bol CAG, tak by to bolo lepšie vedieť. Možno by bol pre nich tak dôležitý, že by tu nepotrebovali iných agentov. Možno je to ten jediný a ak sme ho našli, budeme v bezpečí.“

Starbuck na ňu otvorene civela. „Dočerta, čo je s tebou? Rozprávaš, akoby si chcela, aby to bol Cylon.“

„Ja nechcem... To som...“ Sharon sa zlomil hlas. „Prepáč, to som nechcela...“

„Vypadni,“ povedala Starbuck. „Okamžite odtiaľto vypadni.“

Sharon odišla. Líca jej horeli, keď rýchlou chôdzou opúšťala ubikácie a hlavu mala zavesenú nadol, aby sa nemusela pozeráť do očí niekoľkých ľudí, s ktorými sa minula na chodbe. Ale ten zvláštny, škodoradostný pocit v jej žalúdku nebolo zahanbenie ani ľútosť. Bola to úľava.

Cez vstupnú chodbu do hlavnej ošetrovne na Galactice bola prelepená žltá páska s rukou písaným odkazom, ktorý zdvorilo prosil všetkých, ktorí požadovali zdravotnícku opateru, aby sa až do odvolania obrátili na palubu dvanásť, blok deväť. Pre nepravdepodobný prípad, že by to niekomu nebolo dostatočne jasné, boli pred dverami ošetrovne dvaja ozbrojení mariňáci. Keď sa Adama priblížili, postavili sa do pozoru a uvoľnili sa, až keď im dal pohov.

Vnútri bolo neprirodzené, ba až nadprirodzené ticho. Už od prvého dňa útokov bola ošetrovňa Galacticy v plnom prúde. Spočiatku sa starala o vážne zranených počas exodu a v dnešnej dobe opatrovala čoraz viac chorých a poranených civilistov z tých lodí Flotily, ktorých vlastné zdravotnícke zariadenia neboli vybavené alebo neboli vôbec. Teraz, keď všetkých okrem najvážnejších prípadov presunuli inam, bolo to miesto strašidelne tiché. Adama

na chvíľu skoro uveril, že je na inej Galactice, ktorá bola vo vesmíre, kde Cyloni nikdy nezaútočili. Na takej, ktorá bola v pokoji odstavená a slúžila ako múzeum.

„Veliteľ.“ Adama sa otočil a videl, ako doktor Cottle vychádza z jeho kancelárie s narýchlo pripnutým zväzkom papierov v jednej ruke a zvyškom cigarety v druhej. Adama pozrel na cigaretu a lekár pokrčil ramenami. „Ja viem, ja viem. Ale dofrasa, sú tri ráno, nikto iný tu nie je a úprimne, v poslednej dobe mám väčšie starosti ako nejakú rakovinu pľúc.“ Podal mu hlásenie. „Práve som vás šiel hľadať, aby som vám dal toto.“

„Ďakujem vám,“ povedala Adama. Pozrel na papiere a začal nimi listovať. Hlásenie malo najmenej tucet strán a bolo písané natesno. Zavrel ho a pozrel na Cottla. „Zhrňte mi to.“

„Všetko, čo som mohol otestovať – otlčky prstov, krvná skupina, odtlačok zubov – presne sedí so záznamom kapitána Adamu. Majú dokonca aj rovnaké jazvky na ich pravých kolenách.“

Lee mal vtedy desať rokov, spomenul si Adama. Hral sa so Zakom; šplhali na stromy v záhrade a súťažili v tom, kto vylezie najvyššie, keď Lee - ktorý zvyčajne neriskoval a určite ho na to naviedol jeho mladší brat s dobrodružnejším duchom – zveril svoju váhu zhnitej vetve. Výsledné prasknutie a výkrik prekvapenia prinútili Adamu vybehnúť z domu len na to, aby videl, ako jeho najstarší syn padá z trojmetrovej výšky na zem. Okamžite bežal ku chlapcovi, pričom počul a zároveň nevnímal Zakove výkriky a hrdlo mu zovrela ľadová hrôza, keď videl, že Lee má otvorené, no zahmlené oči a ako nehybne ležal, kým mu krv presakovala cez džíny. Neskôr vysvitlo, že tieto prvotné obavy boli neopodstatnené – hoci sa rana tiahla dosť hlboko na doživotnú jazvu, v skutočnosti vyzerala horšie než bola. Ale táto nehoda zanechala na Adamovi stopu; vtedy prvýkrát prežil strach zo straty dieťaťa. O dlhé roky neskôr, keď zdvihol slúchadlo telefónu a počul slová: „S ľútosťou vám oznamujem...“ opäť zažil hrozny pocit, že sleduje, ako jeho chlapec padá bez nádeje na pomoc na zem.

„... pár dní úplný genetický profil,“ vravel Cottle, „ale očakávam tie isté výsledky.“

„Aký je jeho stav?“

„Je nebezpečne dehydrovaný a trpí extrémnou podvýživou. Počas vyšetrenia som našiel na jeho tele veľa drobných jaziev, ktoré naznačujú, že mu dlhú dobu bolo odoberané značné množstvo krvných a tkanivových vzoriek.“

„Ako dlhú dobu?“

„Ťažko to povedať s istotou. Ale na na základe hojenia starších zranení by som poveda, že skôr mesiace než týždne.“

Adama sa nad tým zamyslel. Nad tým, čo to znamenalo. „Prežije?“

Doktor Cottle neopovedal okamžite. Nakoniec povedal: „Je ešte priskoro na hypotézy.“

„Chcel by som ho vidieť.“

Cottle prikývol, otočil sa a zaviedol Adamu krátkou chodbou, ktorá viedla k jednotke intenzívnej starostlivosti. Bola slabo osvetlená, ale bolo jasné, že len na jednej posteli bol pacient. Adama mu poďakoval a doktor sa otočil na odchod. Potom sa zastavil.

„Kapitán Adama je v izbe štyri, vedľa hlavnej chodby,“ povedal. „Nemyslím, že spí, ak ho... No, je tam.“

„Ďakujem vám,“ zopakoval Adama a Cottle odišiel.

Jedinými zvukmi v intenzívke bolo tiché vrčanie ventilačného systému a ťažký dych jediného pacienta. Okolo jeho lôžha bolo toľko prístrojov, že Adamovi pripomínali vojnovú zónu, s posteľou ako bojovým poľom, kde proti sebe život a smrť posielali všetok svoj arzenál, aby si zaistili víťazstvo. Rad zdravotníckych zbraní účinne zakrýval pacienta a z Adamovho úhla pohľadu to mohol byť ktokoľvek. Úplne ktokoľvek.

Bolo by to ľahké, otočiť sa a odísť a ďalej tomu veriť.

Vykráčil bližšie, aby si toho muža jasne prehliadol.

Prvé, čoho si Adama všimol – nedalo sa nevnímať – bolo, aký bol tenký. Kostanto tenký s tmavými žilami vystupujúcimi z kože, ktorá bola tak bledá, až bola takmer priehľadná. Zdravotnícke trubičky v jeho ústach a nose len hlbšie skresľovali jeho vzhľad. Jeho vzhľad bol tak drasticky pozmenený, že by ho vôbec nemal spoznať, ale on ho poznal.

Bol to Lee.

Veľmi jemne zobral Adamu synovu ruku do vlatnej. Šokovalo ho, keď videl, že Lee stratil toľko váhy, že sa koža na chrbte jeho ruky šuverila, akoby mal rukavice, ktoré mu boli priveľké. Jeho syn bol od neho mladší o tridsaťdva rokov, no mal ruky muža staršieho ako Adama.

Lee v posteli sa zrazu pohol. Z hrdla mu unikal slabý zvuk úzkosti a v tej chvíli zaťal päsť.

„Som tu,“ povedal Adama. „Je to v poriadku. Som tu.“

Ale nebolo poznať, či ho jeho syn počul. Po chvíli sa ruka, ktorú držal Adama, opäť uvoľnila a za moment Lee opäť upadol do bezvedomia. Adama čakal ešte dlhú dobu, no Lee sa viac nepohol a Adama si nakoniec uvedomil, že sa už ani nepohne. So starostlivosťou položil Leeovu ruku späť na prikrývku a odišiel z intenzívky.

V doktorovej kancelárii bola tma, no z hlavnej chodby k nemu doliehala slabá žiara. Keď podišiel bližšie, všimol si, že nevychádzal zo svetiel hlavnej chodby, ktoré boli vypnuté; zdrojom bol úzky jasný pás vychádzajúci spod dverí jednej z izolačiek. Izba číslo štyri.

Adama zamieril k dverám. Pri svojich nohách mohol vidieť tieň prerušujúci pruh svetla pod dverami, ktorý sa presúval zľava doprava, a potom naopak. A v tichu vyčistenej ošetrovne mohol počuť tiché klopanie obutých nôh na kovovej podlahe paluby v izolačnej jednotke. Krok sem, krok tam. Krok sem, krok tam. Krok sem, krok tam.

Spomenul si na prasknutie lámuceho sa konára a pohľad na to, ako jeho syn padal. Spomenul si na strach zo straty a – čo bolo horšie – des z vedomia, že je príliš neskoro na to, aby to zastavil. Nemohol nič robiť, okrem pozorovania vlastnej tragédie.

Pred dverami stál dlho. Ale dnu nevošiel.

Najskôr priprav roztok. Pridaj kvapku krvi subjektu. Vlož do centrifúgy, uzavri viečko, zapni. Počkaj. Odober separovanú vzorku a vlož ju do detektora. Skontroluj parametre a aktivuj stroj. Počkaj na kliknutie, kým je vzorka v uzavretom bubienku vystavená sérii precízne nastavených výbojov radiácie. Až sekvencia skončí, zaznamenaj výsledky a odober vzorku. Zbav sa vzorky. Zopakuj.

„Nemôžeš ma ignorovať večne, Gaius.“

Točiaca sa cetrifúga potichu vrčala. Baltar ju pozorne sledoval a nedovolil si pozrieť sa na Šestku. Vedel, čo by videl; elegantne sedela na okraji jedného zo stolov laboratória a jej veľmi krátka sukňa jej obopínala stehná veľmi sugestívnym a – ako vedel – schválne provokatívnym spôsobom. Uvažoval, aký výraz mala jej krásna tvár. Pokúšala sa vyzerat' zranene, alebo zanechala pretvárkou a hľadela na neho s nadudosťou víťaza?

Chcel sa na ňu pozrieť. Bol si vedomý jej prítomnosti – bohovia, veď aj cítil

jej parfém – a to spôsobom, ktorý bol veľmi akútny, nepopierateľný a neprijemný. Rozptyľovala ho aj keď mlčala; jej pričinením sa zo sústredenia na testy stala sizyfovská práca. Zrazu sa videl tak, ako ho museli vidieť ostatní – koktavý výstredný hlupák, ktorý sa rozpráva sám so sebou a sotva sa dokáže sústrediť dosť dlho na to, aby dokončil vetu. Gaius Baltar, najlepšia myseľ svojej generácie, z ktorého sa stal objekt posmechu. Toto s ním spravila Šestka. Snažil sa ju racionalizovať ako svoj výplod. Až teraz ju konečne videl ako to, čo v skutočnosti bola: jeho žalárnik.

Takýto bol už niekoľko týždňov. Dokonca začal pokladať túto zvrhlú závislosť za normálnu.

„Gaius,“ ozval sa Šestkin spevavý hlas zo stola. „No tak, Gaius...“

Baltar cítil, ako sa jeho nervy napli a nakoniec povolili. „Sklapni,“ vyprskol. „Pre všetko, čo je bohom drahé, drž už tú hubu a nechaj ma na pokoji.“

Šestka sa zasmiala. „Vidíš? Vedela som, že so mnou nakoniec budeš rozprávať.“

„Zmanipulovala si ma, aby som slúžil tvojim zámerom.“

Ukázala na neho prstom. „Zmanipuloval si sa sám, Gaius a to veľmi účinne. Povedala som ti o čipe. Ty si sa rozhodol, že budeš veriť niečomu inému. Ale nakoniec mi predsa nezáleží na tom, čo si myslíš, že som.“ Usmiala sa. „Kým ma miluješ.“

„Neznášam ťa.“

„Ach, to vravíš teraz...“ Zoskočila zo stola a prešla k nemu s roztvorenou náručou. Obrútila svoje ruky okolo jeho ramien a tuho ho objala. „Ale ja viem, ako zmeniť tvoj názor.“

Cítil známu a priateľskú hmlu, ktorá mu začala zastierať myseľ a rozmazávať myšlienky. Musel myslieť – v myslení mal byť dobrý, lepší ako ostatní – ale keď bola takto blízko, myšlienky boli iritatívna zbytočnosť. Ale bolo tu niečo, niečo, na čo nesmel zabudnúť, niečo dôležitého...

„Spravila si zo mňa zradcu,“ zamrmlal. „Prvýkrát som nevedel, čo robím. Ako som aj mohol? Ale druhýkrát som bol tvoj komplic. S úsmevom som oklamal svoje svedomie a povedal áno, prosím, viac.“ Žmurkol a bol prekvapený, keď na lícach ucítil slánú vlhkosť. „To bol môj zločin. Môj hriech, ak to chceš tak nazvať.“

Šestka zdvihla ruky a podržala jeho tvár vo svojich dlaniach, takže hľadel priamo na ňu. „Boh ti odpustí, Gaius, ak ho o to požiadaš.“

„A stačí, aby som sa... kajal.“

Blažene sa usmiala. „To je všetko.“

„Kajal,“ pokračoval Baltar. „Padol na kolená a uctieval vášho boha.“

„Áno.“

„To by ti zdvihlo náladu, že?“

Šetka ho na odpoveď pobozkala na čelo. Jej pery boli proti jeho koži jemné ako perie.

Baltar povedal: „Nie.“

Zamrkala.

„Nie,“ povedal dôraznejšie. „Nebudem uctievať vášho boha. Alebo žiadneho boha, keď už sme pri tom. Je to ostatne len ďalší spôsob, ako sa podviesť a myslím, že toho som v poslednej dobe spravil dosť, nie? Nie, radšej budem čeliť svetu bez ružových okuliarí a spoliehal sa len na svoj vlastný intelekt. Pretože sa mi zdá, že Cyloni a modly majú niečo spoločné: oboch vás vynašiel človek, aby ste splnili určitú potrebu. Ste pohodlné umelé nástroje, nič viac. Aj ten najposlednejší z nás je medzi vami najvyšším. A ja, moja drahá, mám od najposlednejších ďaleko.“

Počas celej jeho tirády sa Šestkin výraz sotva zmenil. Teraz, keď ju pozoroval, jej úsmev pomaly mizol a bol nahradený prehlbujúcou sa neistotou a potom surovým ublížením. Chvíľu si dokonca myslel, že začne plakať a absurdita tejto predstavy ho takmer rozosmiala. Po všetkom, čo sa stalo, by Gaius Baltar porazil Cylonov tím, že by ich rozplakal.

Potom jej tvár stvrdla a črty jej líc a čelustí zrazu nadobudli trpký vzhľad. Konečne skutočná povaha Šestky, pomyslel si. „Mňa sa nez bavíš tak ľahko ako tvojich ostatných šľapiek, Gaius.“ Oprela jeden z jej dokonalých prstov o jeho spánok. „Som tu s tebou, pamätáš?“

„Nájdem ťa,“ sľúbil Baltar. Cítil sa pokojne, dokonca vyrovnané; mlha, ktorá zapĺňala jeho duchovnú krajinu, sa začala rapídne dvíhať a cítil sa sústredený a pozorný a mal nové riešenie. „Nech sa ukrývaš kdekoľvek, nájdem ťa a vyiahnem ťa odtiaľ. Medzitým...“ Položil ruky na jej ramená a usmial sa na ňu. „Vypadni z mojej hlavy.“

Silno ju sotil. Šetka sa zatackala a narazila do skleneného kabinetu pri kraji laboratória. Baltar sa automaticky zaštitil rukou pred očakávanou sprškou rozbitého skla, ale nič sa nestalo. Miesto toho Šestkino telo vo chvíli, kedy narazilo od skelných dverí, zmizlo.

Prirodzene, že zmizla. Čo iného čakal? Nebola skutočná.

Prvýkrát za týždne sa Baltar zasmial skutočným poctivým smiechom.

Stroj na stole hlasno zapípal, čím naznačil, že dokončil ďalšiu testovú sekvenciu. Baltar skontroloval výsledky a zaznačil ich do rastúceho zoznamu.

So spokojným hmkaním začal pripravovať ďalšiu vzorku.

Už len pár minút, vravel si Lee, a skončí sa to.

Sedel za stolom v konferenčnej miestnosti Galacticy. Dvaja mariňáci, ktorí ho eskortovali z ošetrovne, stáli v diskkrétnej vzdialenosti za ním. Nebol väzeň, ale nemohol sa len tak postaviť a odísť kedy by sa mu zachcelo. Práve teraz si Lee nebol istý, aký bol jeho štatút a to nebol príjemný pocit.

Poposadol si v stoličke a snažil sa nájsť si dobré miesto. Počas noci si sotva odpočinul a jeho svaly boli unavené a napäté. Pokúšal sa spať, ale vždy, keď zavrel oči, videl svoju vlastnú prepadnutú tvár, ktorej ústa vykrikovali od hrôzy. Nakoniec sa musel vzdať a priznať si, že na to nedokáže prestať myslieť, a tak sa rozhodol, že ten čas aspoň aktívne využije. Zvyšok noci strávil súdením dôkazov a vytváraním teórie na základe dostupných faktov.

Dávalo dokonalý zmysel, že by si Cyloni vybrali práve jeho ako najnovší exemplár do ich zbierky ľudských modelov. Bol vyšším dôstojníkom koloniálnej armády – či skôr toho, čo z nej zostalo - a veril mu veliteľ Flotily aj prezidentka. Musel pre nich predstavovať neodolateľný cieľ. Nejakú si zaobstarali vzorku jeho genetického materiálu a mali všetko, čo potrebovali na zostrojenie jeho dokonalej kópie. Ako ju získali? Napadlo mu pár možných spôsobov, ale najpravdepodobnejšie mali na Galacticce cylonského agenta, ktorý získal prístup k zásobám krvi, ktoré boli v ošetrovni pre prípady núdzových transfúzií.

Určite mali v pláne uniesť ho a uskutočniť výmenu, kým by Flotila prechádzala sústavou, na ktorej bola základňa, ale diaľková sonda z Galacticy ich pripravila o výhodu utajenia, a tak sa rozhodli evakuovať a počkať na inú príležitosť. Všetko to dávalo zmysel.

Až na jednu vec. Ten jediný klon, ktorého tam nechali, aby zomrel. Nesplnil nejaké skúšky akosti? Alebo sa jeho programovanie neujalo? V každom prípade, nechať ho tam, aby ho Flotila objavila, proste nesedelo nech sa snažil, ako sa snažil.

Ak by nebolo toho drobného detailu, všetkému by rozumel.

Dvere na opačnom konci zasadacej miestnosti sa otvorili a prezidentka Roslinová vošla nasledovaná jeho otcom a doktorom Baltarom, potom Tighom a Billym Keikeyom. Lee sa postavil, zasalutoval a zostal v pozore, kým sa neusadili.

„Prosím, kapitán, sadnite si,“ povedala prezidentka. Rozhliadla sa po miestnosti. „Dobre teda, nestráčajme s tým viac času, než treba. Doktor Baltar, vaše hlásenie, prosím.“

Baltar sa postavil a začal vysvetľovať ako cylonský detektor pracuje, akoby to už všetci v miestnosti beztak nevedeli. Lee ho nepočúval; miesto toho hľadel na svojho otca. V Adamovej tvári bolo niečo známeho a zároveň znervózňujúceho. Kedysi už takto svojho otca videl, v inej situácii a nemohol si spomenúť, kedy či kde to bolo.

„Doktor Baltar,“ zasiahla prezidentka. „Možno by ste mohol prejsť priamo k svojmu zisteniu.“

„Ach. Áno. Isteže. Strašne sa ospravedlňujem. Veď ma poznáte, v kuse meliém.“ Baltar sa veselo zasmial; jeho zľahčujúci prístup k veci bol tak kontrastný s ostatnými prítomnými, že za inej situácie by to mohlo byť smiešne. „Chcete, aby som... ehm...“

Prezidentka trepezlivo prikývla. „Áno, doktor,“

Zrazu Lee vedel, kde videl tento otcov pohľad. Bolo to hneď potom, ako zomrel Zak. Keď vtedy Lee prišiel za Adamom, našiel ho odrezaného a uzavretého od sveta. Vtedy si povedal, že šlo o bezcitnú ľahostajnosť profesionálneho vojaka ku smrti a pridal to k zoznamu chýb jeho otca. Iba prednedávnom začal chápať, čo to bolo – akt sebazáchovy muža, ktorého schopnosť prežívať bolesť bola možno oveľa väčšia, ako Lee kedy tušil.

A jeho otec mal teraz ten istý výraz. Akoby práve prišiel o syna. Alebo mal prísť.

„No, je to Cylon,“ povedal Baltar a opatrne ukázal Leeovým smerom. „Niet o tom pochýb.“

Lee z neho nemohol odtrhnúť zrak. Chcel niečo povedať, ale jeho hrdlo sa uzavrelo a nemohol zformulovať jedno jediné slovo.

„A ten muž, ktorý sa nachádza v našej ošetrovni?“ spýtal sa Tigh.

„... Je skutočný kapitán Adama.“

Lee konečne našiel svoj hlas. „Nie,“ povedal. „Nie. To je zle. Je to chyba-“

Baltar sa ohradil. „Uisťujem vás, výsledky testu sú nezvratné.“

„Tak ho spravte ešte raz!“

„To som spravil,“ povedal Baltar. „Popravde som ho zopakoval stoštyridsaťsedemkrát.“

Bez toho, že by pozrel na Leeho, Adama povedal: „Požiadal som doktora Baltara, aby eliminoval možnosť chyby z testového procesu. To vykonal. Všetci prítomní sú s platnosťou výsledkov spokojní.“

„Ale ja s nimi spokojný nie som!“

„Tvoj názor sa už nepočíta,“ tvrdil odvetil jeho otec. „Si cylonský agent.“

„Ja nie som Cylon!“ Teraz už Lee kričal; postavil sa tak prudko, až sa stolička prevrátila a hlasne dopadla na zem. „Počúvate ma? Aspoň niekto?“

Ale nikto v miestnosti sa nepostavil na jeho obranu, alebo aby spochybnil výsledky Baltarovho testu. Billy Keikeya zúrivo zapisoval do zápisníku pred ním, akoby pri vykonávaní tohto úkonu mohol ignorovať všetko naokolo. Tigh vyzeral znechutene. A prezidentka Roslinová na neho hľadela, akoby ho nikdy predtým nevidela. Alebo akoby ho videla prvýkrát.

Jeho otec začal tiež kričať a prehučal Leeove protesty. „Si cylonský agent a z toho dôvodu ťa zatýkam.“

„Nemôžete ma zatknúť! Nič som neurobil!“

„Si obvinený z vydávania sa za dôstojníka koloniálnej Flotily, z účasti na únose a uväznení dôstojníka koloniálnej Flotily a z vlastizrady voči Federácii Dvanástich Kolónií. Ostatné obvinenia budú dodatočne uznesené, až budeme poznať plný rozsah tvojich zločinov.“

Mariňáci prešli k Leeovi; jeden z nich mu držal ruky, kým druhý mu na zápästia nasadzoval železka. Lee hľadel na svoje spútané ruky so zvlášnym pocitom, že musia patriť niekomu inému. Keď zdvihol hlavu, pozrel otcovi priamo do očí.

„Ja nie som Cylon,“ povedal. „Otec, prosím – som tvoj syn.“

„Nie, to nie si.“ Jeho otec sa od neho odvrátil a mariňákom povedal: „Nech mi tá vec zmizne z očí.“

Posledné, čo Lee videl, kým ho ťahali preč z konferenčnej miestnosti, bol jeho otec, ktorý sedel pri stole a s vystretým chrbtom hľadel uprene pred seba.

KAPITOLA 3

Súkromná kajuta Laury Roslinovej na Colonial One nebola to isté, ako prezidentská rezidencia na na Caprice - stále vyzerala príliš ako to, čo v skutočnosti bola, tj. luxusná kajuta turistickej lode, ale v rozsahu posledných týždňov začínala zbierať aspoň akési útržky moci.

Napríklad stôl, ktorý pre ňu našiel Billy, bol nádhernou starožitnosťou zo solídneho dreva. Laura odhadovala jeho výrobu na minulé storočie. Keď sa ho spýtala, odkiaľ ho zohnal, priznal, že bol súčasťou zásielky sťahovacej spoločnosti na jednej z diaľkových lodí Flotily. Majiteľ stola takmer určite zahynul počas útokov, no tento kus nábytku náhodou prežil. Občas keď úradovala, Laura prechádzala prstami po povrchu dreva, len aby cítila jeho reliéf a uistila sa o jeho solídnej, prirodzenej existencii.

Prirodzene, kanceláriu nerobia prezidentskou jej doplnky, ale osoba, ktorá v nej sedí. A práve teraz sa Laura necítila veľmi prezidentsky.

Keď Cyloni zaútočili, bola stratená a vydesená ako ktokoľvek iný, kto prežil. Avšak na rozdiel od všetkých ostatných, čo prežili, dostala zodpovednosť činiť rozhodnutia. Prvý človek, ktorý sa k nej správal ako ku prezidentke, bol Lee Adama. Kapitán Apollo. V tých prvých kľúčových hodinách to bola jeho viera v ňu a v úrad, ktorý odrazu zastávala, ktoré jej pomohli veriť si. Dôveroval jej úsudku, a preto aj ona dôverovala jemu a spoliehala sa na neho.

A jej úsudok bol absolútne a katastrofálne nesprávny.

„Podľa doktora Cottla zranenia môjho syna naznačujú, že bol unesený prinajmenšom pred pár mesiacmi,“ povedal veliteľ Adama. „Ak je tomu tak, výmena nemohla nastať po útokoch. Cylonský podvrh musel prísť na Galacticu v deň ceremónie odstavenia. A bol tu od tej doby.“

„Kde je kapit...“ začala, potom sa zastavila. V budúcnosti bude musieť opatrnejšie voliť svoje slová. „Kde je to teraz?“

„V cele,“ povedal Adama. „Ale nemôžeme to tam nechať. Galactica nemá zariadenie na zadržiavanie tak nebezpečných väzňov.“

„Čo navrhujete, aby sme s tým spravili?“

„Zabiť to,“ povedal Adama bez toho, že by pohlol brvou. Táto totálna absencia emócií v jeho výraze a tóne Lauru mierne zmietla. Vedela, že by mala byť vďačná, že Adama dokázal uprednostniť bezpečnosť Flotily pred svojimi osobnými pocitmi, ale akosi nedokázala zabudnúť, že pred dvomi dňami bol ten Cylon jeho syn.

Nie, to nebola pravda. Nikdy to nebol jeho syn. Len ich to okamalo, aby si mysleli, že áno.

„Nemôžeme to popraviť bez riadneho procesu,“ povedala.

„Nepamätám si na žiaden riadny proces s Leobenom Conoyom,“ poukázal Adama.

„Toto je iné,“ povedala Laura. „Tento Cylon nebol známy nepriateľ – bol to rešpektovaný vyšší dôstojník. Veľa ľudí – veľa civilistov – na to len ťažko prestane prihliadať takým spôsobom. Ak to chceme popraviť, budeme to najskôr musieť obžalovať a uznať vinným a to si bude žiadať hmatateľné dôkazy zrady. Bude to ešte ťažšie, ak ten Cylon stále verejne háji svoju nevinu. Politické záujmy v tejto veci treba urovnať rovnako ako aj vojenské, veliteľ.“

Adama odvetil: „Nariadil som kompletnú bezpečnostnú prehliadku Galacticy. Ak máme niekde na palube dôkaz o sabotáži, nájdeme ho.“

Laura prikývla. „A medzitým požiadam Billyho, aby sa spojil s kapitánom Astral Queen. Som si istá, že majú príhodnejšie zariadenia, než je cela v Galactice.“ Spravila sa poznámku na papier pred sebou. „Ďalej limitácia škody. Ako sme na tom zle?“

Nasadil ponurú tvár. „Musíme predpokladať, že sa jedná o najhorší scenár – že Cyloni o nás vedia každý kúsok informácie, ku ktorým mal podvrh prístup.“

Každý kúsok informácie. Laura na chvíľu zavrela oči. „Ach...“

„Pani prezidentka?“

Zaváhala. „Veliteľ... Vášmu synovi – osobe, o ktorej sme si mysleli, že je váš syn – som verila viac, ako bolo správne. Obávam sa, že manipuluje s extrémne citlivou informáciou. Osobnou informáciou.“ Vydýchla. „Mám rakovinu. Povedala som len trom ľuďom. Cylon bol jedným z nich.“

Adama chvíľu mlčky sedel. Potom povedal: „Aha. A to vám vôbec nenapadlo, že by bolo príhodné informovať o vašej chorobe veliteľa Flotily?“

„Úprimne... nie, veliteľ,“ ostro odvetila Laura. „Nevedela som, že moje zdravie je vojenská záležitosť.“

„Odteraz je, ak o ňom vedia Cyloni.“ Adamov výraz bol chladnejší než ľadovec. „A očividne ste ho považovali za dostatočne vojenskú záležitosť na to, aby ste o ňom povedali CAGovi.“

„Takže vy ste sa s tým za celých posledných šesť týždňov nerozprávali o ničom, čo by sa netýkalo normálneho rozhovoru medzi kapitánom lode a jedným z jeho vyšších dôstojníkov? Vôbec o ničom?“ Laura zdvihla jedno skeptické obočie.

Adama vyštekol. „Isteže som sa s tým rozprával. Myslel som si, že to bol

môj syn!“ Stíchol a zakúsol si do jazyka. „Prepáčte, pani prezidentka. Ja-“

Laura zdvihla ruku a umlčala ho. „Nie. Ja sa ospravedlňujem. Bolo to odo mňa neférové. Váš vzťah s tým bol... iný.“ Prešla si rukou po očiach a cítila sa zrazu veľmi unavená. „Ja... prijímam, že to bola vážna chyba môjho úsudku. Ešte za to možno zaplatíme.“

„Váš úsudok nebol jediný. Všetkých nás to oklamalo.“

„Môžem sa vás spýtať osobnú otázku, veliteľ?“

Prikývol.

„Tušili ste to? Aspoň trochu?“

Ticho odvetil: „Ani na sekundu.“

Dvere sa otvorili a vošiel Billy s jediným papierom v ruke. „Prepáčte, že ruším, pani prezidentka. Mám neodkladnú správu.“

Bola to nevhodná doba, ale na druhej strane, posledné dni Laura len málo chvíľ považovala za vhodných. „Vravte,“ povedala.

„Je pre veliteľa,“ povedal Billy. Otočil papier v ruke a preložil ho na polovicu. „Možno... Možno by ste si to chcel prečítať osamote, pane.“

Zrazu vedela Laura bez najmenšieho tieňa pochybností, čo bolo v správe. Aj Adama to musel vedieť, pretože jeho figúra sa častočne zmenila; Laure sa zdalo, akoby prišiel o trochu svojho vojenského chovania a takmer nepostrehnuteľne klesol v kresle.

„Len mi to povedzte,“ povedal.

Billy zaváhal, potom pozrel na Lauru. Hlavou naznačila drobné kývnutie.

Billy zdvihol prelomený papier a povedal: „Veliteľ Tigh vám s ľútosťou oznamuje, že váš syn pred krátkou dobou zomrel. Utrpel masívne zlyhanie tepien. Doktori sa ho snažili oživiť, ale...“ Stíhol. „Úprimnú sústrasť, veliteľ.“

Adama zavrel oči. Prikývol.

Laura pozrela na Billyho, potom na dvere. Okamžite pochopil a prakticky utiekol z izby a nechal ju s Adamom osamote.

Postavila sa. Tichým tónom povedala: „Ak by ste chceli chvíľu súkromia, prosím, zostaňte tu. Pôjdem inam.“

Adamove oči zostali zavreté; v tom tichu počula, ako sa nadychuje a vydychuje s nanútenou pravidelnosťou. Potom otvoril oči a postavil sa. Zdalo sa, že tento jednoduchý úkon si vyžiadal veľa snahy a pre oporu sa musel oprieť

jednou rukou o roh stola. Ale keď prehovoril, jeho hlas bol vyrovnaný. „Ďakujem, ale to nebude potrebné. Rád by som sa okamžite vrátil na Galacticu.“

„Samozrejme.“ Odmlčala sa. „Úprimnú sústrasť, veliteľ. Nepoznala som vášho syna dlho, ale aj počas našej krátkej známosti som ho mala vo veľkej úcte. Bol pýchou pre Koloniálnu Flotilu a pre vás.“

Adama na ňu pozrel a niečo v jeho očiach stvrdlo.

„Pri všetkej úcte, pani prezidentka,“ povedal, „nikdy ste môjho syna nepoznali.“

Bol to dobrý pohreb. Kara bola už na dosť pohreboch na to, aby si odvodila bodový systém.

Miestu dávala sedem z desiatich. Hangár Galacticy nemal tú správnu atmosféru – sotva nejakých päť z desiatich – ale dostal dva bonusové body za miesto stretnutia, pretože to bolo jediné priestranstvo dost veľké, aby sa tam zmestili všetci, čo sa chceli zúčastniť.

Ale samotný obrad vyhral veľkú šťavnatú devinu. Ostatne, koľkým ľuďom odslúži pohreb najvyššia kňazná a úryvky zo Zvitkov predčítava samotná prezidentka?

Veru hej, Leeov pohreb bol lámač rekordov, možno ešte väčší než Zakov. Zaka by to nahnevalo; mal tú šialenú súťaživú povahu mladšieho súrodenca a nikdy sa nechcel nechať zatieniť svojím starším bratom. Bola by ich kvôli tomu podpichovala, až na to, že – prirodzene – nemohla, pretože boli obaja preč a Kare bolo sakramentsky nanič z pochovávaní mužov s menom Adama.

Možno by mala byť vďačná, že starý muž nemal žiadnych ďalších synov, ktorí by mohli spraviť tú istú chybu a mali ju radi.

Teraz už nemal vôbec žiadnych synov.

Pri tejto myšlienke ucítila, ako jej oči zvlhli neočakávanými slzami. Rýchlo zamrkala, kým neboli opäť suché. Neskôr bude mať čas na smútok, niekde v súkromí. Nie teraz, pred všetkými.

Prezidentka Roslinová stála na kazateľnici, ktorá bola postavená pred vchodom do hangára a čítala z otvorenej knihy. Kara nikdy neštudovala náboženské spisy, ale tento úryvok poznala dobre. Počula ho na všetkých pohreboch, ktorých sa účastnila.

„Ako boli vaši predkovia vyzdvihnutí a zavedení do novej zeme, tak budú i vaše duše vyzdvihnuté z vašich tiel a odvedené preč. A vaše duše sa narodia doma a zotrávajú v pokoji polí Elyzejských naveky vekov.“ Roslinová zakončila úryvok tradičným refrénom. „Toto sú slová Pánov Kobolu a my v nich vidíme pravdu. Nech sa tak stane.“

„Nech sa tak stane,“ zopakovala Kara v chóre s ostatnými zúčastnenými.

Prezidentka sa vrátila na svoje miesto vedľa veliteľa Adamu v prednom rade. Kara bola v druhom rade ako neoficiálna hlava pilotov. Na Zakovom pohrebe sedela vedľa Adamu ona a pamätala si, ako ju pri spúšťaní Zakovej truhly ticho chytil za ruku. Starbuck Roslinovú rešpektovala – dofrasa, pravdepodobne by ju aj volila – ale akosi pochybovala, že by prezidentka chytila Adamu za ruku. A Kara cítila, že niekto by mal.

Elosha pokračovala. „Modlime sa k bohom.“ Zdvihla ruky a Starbuck si všimla, ako po celom hangári klesali hlavy, až kým bola jediná s otvorenými očami. Ani keď začala Elosha predriekavať modlitbu, Kara sa stále nepripájala. Bolo to zvláštne podmanivé, môcť nepozorovane sledovať scénu okolo nej.

Najviac jej udieralo do očí, koľko ľudí úprimne smútilo. Dualla, ktorá sedela v rade s Gaetom a takmer všetkými dôstojníkmi z CIC, plakala. Malo by ju utešiť vedomie, že nesmútila za Leeom jediná, ale Kara sa necítila ani trochu lepšie. Miesto toho bola nahnevaná a chvíľu jej trvalo, kým zistila prečo.

Na Galacticce poznali skutočného Leeo len dvaja ľudia – jeho otec a ona. Všetci ostatní oplakávali podvrh, duplikát, ktorý ich oklamal, aby mu verili, rešpektovali ho, ba dokonca považovali za priateľa. Muža, za ktorým smútili, nikto z nich nepoznal a Kara sa zrazu chcela postaviť a spýtať sa ich, aké si myslia, že majú právo, aby cítili smútok.

Mohol za to ten Cylon. Nahradil Leeo tak dobre a tak dokonale, že mu ukradol aj smútok určený pre neho. A Kara ho za to nenávidela o to viac.

Zovrela ruky v päst' a zakúsila zuby, až ucítila krv. Opäť si nasilu pripomenula, že toto by naozaj nebolo vhodné miesto na zrútenie.

Zavrela oči a sklonila hlavu.

„S ťažkými srdcami k vám dvíhame telo Lee Adamu, ó, Páni Kobolu, s vedomím, že ho privediete do života večného,“ ukončila Elosha. „Nech sa tak stane.“

Stovky hlasov zazneli v odpovedi, no Karin nebol jeden z nich.

Turistické kupé na hornej palube Colonial One, ktoré slúžilo ako prezidentská kancelária, bolo pri Baltarovom príchode prázdne až na Billyho Keikeyu, ktorý sedel za svojim stolom a brodil sa hrubou vrstvou dokumentov. Vzhliadol, očividne bol prekvapený, že sem prišiel niekto tak neskoro. Na druhej strane, Baltara jeho vynikajúce načasovanie potešilo – čakal až doteraz práve preto, aby našiel Billyho osamote.

Baltar sa na mladého muža bodro usmial a vykročil ku stolu. „Dobrý večer. Toto je neskorá doba na prácu, všakže? Musíte byť veľmi oddaný.“

„Ja, ehm...“ Billy mávol na hŕby, ktoré sa mu hromadili na stole. „Nuž, treba toho veľa spraviť. Ale zvládam to,“ dodal s nádychom defenzívy.

„Isteže. A veľmi efektívne, ak smiem podotknúť.“ Baltar sa naklonil k nemu a konšpiratívne dodal: „Nemyslíte si, že to zostalo nepovšimnuté.“

„Ďakujem, doktor.“ Možno si to len predstavoval, ale Baltar si bol takmer istý, že sa Billy začervenal. „Ak ste prišli za prezidentkou, obávam sa, že už odpočívate. Radšej by som ju nebudil, ak sa nejedná o núdzovú situáciu.“

„Nie, žiadna núdzová situácia,“ povedal Baltar. „Vlastne som dúfal, že sa budem môcť porozprávať s vami. Mám... tak trochu delikátny problém, s ktorým by ste mi azda mohli pomôcť.“

Billy vyzeral zmätene, ale prikývol. „Prinajmenšom sa pokúsim, doktor.“

„Mám v hlave čip,“ povedal Baltar.

„Čo prosím?“

Baltar prešiel za stôl, aby stál bližšie pri Billym. „Počuli ste už od Priamych Stimulačných Implantátov?“

„PSI?“ Billy sa zamrčil. „Poznám ich z počutia, ale to je všetko. Boli zakázané ešte pred mojím narodením.“

Baltar na neho uprel zarazený pohľad. „Koľko máte rokov?“

Billy vyzeral, akoby ani v najmenšom nechcel odpovedať na túto otázku. „Devätnásť, doktor.“

Baltar vedel, že Billy je mladý, ale nie, že je až *tak* mladý. Len ťažko sa cítil uspokojený predstavou, že vláda toho, čo zostalo z Dvanástich Kolónií, bola viac-menej v rukách ex-učiteľky a praxujúceho študenta.

„Nuž, keď som bol vo vašom veku, PSI neboli protizákonné. Spoločnosť ich nepríjma s otvorenou náručou, to iste nie, ale neboli protizákonné. Bol som

mladý a zvedavý – každý skúša nové veci, keď je na vysokej, všakže?“ Billyho pohľad Baltarovi silne naznačoval, že nie, v tej dobe Billy vôbec neexperimentoval. Potlačil vzdychnutie s myšlienkou, že najnehoráznejší čin počas Billyho krátkej vysokoškolskej výuky nastal, keď vstúpil do akademického debatného krúžku. „Aby som to skrátil, boli doby, kedy som so skupinou priateľov používal PSI ako... pomôcku kreatívneho myslenia. Keď ste súčasťou siete šiestich alebo desiatich alebo viac myslí, vzájomné poskytovanie myšlienok bez toho, že by ste ich museli vyjadrovať v slovách... je to úžasne stimulujúci a vzrušujúci zážitok.“

„Čítal som, že sa používali pri... orgiách.“

Baltar by mu k tomu mohol dodať pár objasňujúcich informácií, ale nechystal sa. „Niektorí ľudia s nižšou duševnou úrovňou to robili,“ povedal. „Ide o to, že keď boli PSI zakázané, nie všetci si dali odňať tie svoje.“

„Ach,“ povedal Billy. „Chápem.“

„Možno ste si všimli, že posledných pár týždňov som občas bol pomerne mimo.“

„Nuž, ste génius a ľudia od génirov vždy očakávajú, že budú tak trochu...“ Billy si zahryzol do jazyka. „Nie, nič som si nevšimol.“

Bude sa musieť naučiť lepšie klamať, ak chce uspieť v politike, pomyslel si Baltar. „Mával som migrény, ťažko sa mi sústredilo a tak podobne. Spočiatku som to priradil k traume z prežitia útokov, ale pred pár dňami som si uvedomil, čo je koreňom problému.“

„Váš implantát má poruchu.“

„Áno. Možno je to dôsledok môjho vystavenia holokaustu na Caprice. Radiácia mohla narušiť čip. Potrebujem ho chirurgicky odobrať.“

„Rozumiem,“ povedal Billy. „Galactica má to najlepšie zdravotnícke vybavenie vo Flotile. Som si istý, že ak by som sa porozprával s poručíkom Gaetom-“

„Nie,“ rýchlo ho prerušil Baltar. Vedel, že správa o akomkoľvek zákroku na Galactice by si v konečnom dôsledku našla svoju cestu k prezidentke a len bohovia vedia ku koľkým ďalším ľuďom. To nemohol riskovať. „Chcem tým povedať, že by som to radšej previedol čo najsúkromnejšie.“

Billy zneistel. „Doktor, vaša myseľ je... nuž, je to jediná skutočná výhoda, ktorú máme oproti Cylonom. Nepokladal by som za správne, ak by sa vám nedostalo tej najlepšej starostlivosti.“

„Toho si cením, naozaj. Ale Galactica nie je jediná loď vo Flotile. A nikto

nepozná civilné zdroje tak obsiahlo ako vy.“

Billy zaváhal, potom prikývol. „Pozriem sa na to,“ povedal.

„Ďakujem,“ zdvorilo odvetil Baltar. „A nezabudnite – je to naše tajomstvo.“

„Áno, doktor.“

„Ach, bravo, Gaius.“ Šestka, ktorá sa ticho objavila za Billym, zatlieskala pomalým a podpichujúco strojeným spôsobom. „Neviem, čo je patetickejšie, či tvoje pokusy o získanie sympatií, alebo fakt, že na ne skočil.“

Baltar zaškrípал zubami a neodpovedal jej, ale bolo príliš neskoro, aby si Billy nevšimol jeho pohľad upreného do očividne prázdneho priestoru niekde nad jeho pravým ramenom.

„Čo sa...“ Billyho pohľad bol spočiatku prekvapený, no neskôr nastúpil pocit pochopenia. „Máte záchvat, všakže?“

Baltar sa to chystal poprieť, ale zrazu si uvedomil, že už nemusel. Popravde, jeho zámerom toto divadlo len poslúži.

Klesol na kraj stola, akoby mal odpadnúť a položil si ruku na čelo. „Áno, ja... Prepáčte, nemôžem...“

Billy vyskočil a zachytil Baltara, potom ho rýchlo naviedol do kresla, ktoré práve opustil. „To je v poriadku, doktor. Môžem vám niečo doniesť?“

Baltar slabo mávol rukou. „Pohár vody...“

Džbán na stole bol prázdny a najbližší kohútik bol v kúpeľni na chodbe. Billy so džbánom v ruke opustil izbu a Baltar zostal so Šestkou sám.

„Ach, doktor Baltar, vaša myseľ tá jediná výhoda, ktorú máme oproti Cylonom!“ napodobňovala ho Šestka piskľavým hlasom. Potom jej hlas klesol do normálu a ona sa uškrnula. „Keby len vedeli, aké hanebné myšlienky skutočne prechádzajú tvojím egoistickým, obscénnym, narcistickým zlepencom neorónov a synapsii.“

Kam nemôže čert, tam pošle Cylonku, unavene si pomyslel Baltar. „Možno práve to a ešte niečo navyiac,“ povedal hlasom tak tichým, aby ho nebolo počuť na chodbe, „ale mám v pláne uistiť sa, že nech už sú myšlienky v mojej hlave akékoľvek, ty nebudeš jednou z nich.“

Týždeň pred plánovaným odstavením Galacticy si Adama zbalil svoje osobné veci do krabíc, ktoré mali neskôr poputovať na Capricu. Odložil tam viac, než čakal: staré papiere, mementá predošlých zaradení a samozrejme aj jeho zbierku kníh, o ktorej – ako zistil – sa mylne domnieval, že bola oveľa menšia než v skutočnosti. Po cylonských útokoch bolo odbaľovanie jednou z vecí, ktoré ho trápili najmenej.

Nedokázal sa k tomu prinútiť posledných šesť týždňov. Isteže, mal na starosti iné veci, ale ako tak teraz sedel na gauči vo svojej kajute a hľadel na neusporiadané hromady krabíc (z ktorých mnohé strácali svoj obsah na podlahe, pretože sa nimi niekto prehral, aby našiel jednu špecifickú vec), Adama mal pocit, akoby ho ten neporiadok z niečoho obviňoval. Možno z toho, koľko vecí nechal dlho nedokončených.

Klopanie na jeho dvere mu prinieslo vítanú úľavu od jeho myšlienok. Postavil sa, aby otvoril a bol rád, keď vonku zbadal Starbuck, s ktorou jedinou sa teraz dokázal porozprávať. „Pod' dnu.“

Keď vošla dnu, všimol si v jej rukách malú krabičku, sotva väčšiu ako jej ruka. Keď Starbuck zbadala, že na ňu hľadá, podala mu ju. „Pred predaním som chcela spraviť nejaký pekný preslov alebo čo,“ povedala bez úvodu, „ale akosi si s tým neviem poradiť, takže prejav nebude. Toto je od nás. Tým myslím od pilotov.“

Vzal krabičku do rúk a otvoril ju. Vnútri bol drobný pár bronzových krídel na preloženom papieri. „Ďakujem,“ povedal Adama, keď zatvoril krabičku a odložil ju do vrchnej zásuvky svojho stola, kde sa nestratí. Potom otvoril bar pod ňou a vytiahol fľašku ambrózie a dva poháre. „Dáš si drink?“

„Dočerta, hej.“ Spamätala sa. „Prepáčte, veliteľ. Bol to príliš dlhý deň. Chcela som povedať-“

Nalial tekutinu do jedného z pohárov a podal jej ho. „Chceli ste povedať 'dočerta, hej, pane'.“ Potom si nalial pre seba a zdvihol pohár na prípitok. „Na Leeho. Môjho syna. Tvojho priateľa.“

„Na Leeho,“ povedala a pozrela sa mu do očí. Pochybovala, že by sa vo Flotile našiel niekto, kto by to v tejto chvíli urobil.

Táto ambrózia bola vynikajúci ročník, no keď ju prehltla, vysušila mu hrdlo. „Aká je morálka na letovej palube?“

„Mizerná,“ jednoducho odvetila Starbuck. „Namýšľali sme si, že sme Flotilu chránili ktovieako úžasne. Vysvitlo, že naše hliadky rozpisoval Cylon. Pár pilotov začína hundrať, na čo vlastne pokračovať.“

Adama zaznamenal v poslednej vete náznak pocitu zodpovednosti. „Čo si im

povedala?“

Pokrčila ramenami. „To, čo si vravím sama. Že sme to chytili skôr, ako nás to všetkých zabilo, čo znamená, že toto kolo sme vyhrali. A že dlžíme Leeovi – skutočnému Leeovi – aby sme neprestali chodiť tam von a zostreľovať tých kovových hajzlov z oblohy.“

Adama dopil svoj drink. Rozhodnutie padlo. „S okamžitou platnosťou ťa povyšujem. Budeš nový CAG.“ Pozrel jej z očí do očí. „Gratulujem, kapitánka.“

Starbuck nemohla prestať civieť. „Pane?“

„Už beztak robíš tú prácu, Starbuck. Práve si to potvrdila.“

Zavrtela hlavou. „Len som sa porozprávala s niekoľkými pilotmi, to je všetko.“

„A povedala si im to, čo potrebovali počuť, aby pokračovali. Potrebujem nového CAGa a musí to byť niekto, komu môžem absolútne dôverovať. Ver mi, to mi práve teraz nenecháva veľa kandidátov.“

„Za celý svoj život som bola dobrá len v jednom,“ povedala Starbuck, „a to je lietanie. Trik je v tom, že lietam naozaj, naozaj dobre a nikto odo mňa nežiada nič iného. Tak to funguje.“

„Nie,“ povedal Adama, „tak to fungovalo.“ Alkohol mu rozprúdil krv rýchlejšie, než by mal a Adamovi došlo, že si nepamätal, kedy naposledy jedol. Na chvíľu si oprel pohár o čelo. Sklo bolo osviežujúco chladné a ten pocit mu pomohol prečistiť myseľ. „Už si nemôžeš dovoliť prepych toho, že si robíš, čo chceš. Nikto si ho nemôže dovoliť. Nemyslíš si, že si na to pripravená? No, aby som povedal pravdu, ani ja nie. Si impulzívna a nekladieš si obrúsku a nedokážeš zatnúť zuby a držať hubu, keď by si mala. Prinajmenšom z polovice pochybujem o tom, že to zvládneš.“ Pozrel jej rovno do očí. „Dokáž, že sa mýlim.“

Ak by pohľady vedeli zabíjať, Adama by si už nemusel robiť starosti so Cylonmi. Dobré – presne v takú reakciu dúfal. Adama poznal Karu Thrace dosť na to, aby chápal jej motivácie a práve teraz sa spoliehal len na tie. Pretože odkedy ju poznal, nič neprinútilo Starbuck chcieť niečo dokázať rýchlejšie, ako keď ste jej povedali, že to nedokáže.

Položila svoj pohár tak silne, že narazil na vrch nízkeho stolíka vedľa pohovky. „V poriadku, pane. Dokážem.“

„Potom môžete ísť, kapitánka. A uvidíme sa zajtra ráno v CIC o 8-00 na vašom prvom briefingu.“

„Áno, pane.“

Odišla s vystretými ramenami a zúfalo vyskakujúcou pokličkou hnevu. Adama dúfal, že sa práve nedopustil strašnej chyby úsudku. Zavrel oči. Ďalšej strašnej chyby úsudku.

Prešiel k stolu, vytiahol krabičku, ktorú mu dala a opäť si sadol. Pilotské krídla vnútri boli malé, ale dostatočne ťažké, keď si ich vysypal do dlane. Spojil svoje ruky okolo drobných krídel, oprel o ne hlavu a zostal sedieť v náznaku modlitby.

Svojím spôsobom to tak aj azda bolo.

Najskôr mu vzali jeho psie známky a cvočky, pretože už nebol členom armády. Potom ho vyzliekli z jeho uniformy a nahradili ju väzenskou jasnooranžovou kombinézou. A potom mu nasadili putá na zápästia a reťaze na členky, aby mohol len pomaly šúchať nohami s pripútanými rukami pred sebou.

Ale horší než všetko toto – oveľa, oveľa horší – bol dlhý pochod cez paluby Galacticy do cely. Cestou tam sa Leeovi zdalo, že prešiel okolo stoviek dôstojníkov a vojakov; niektoré mená poznal, niektoré tváre rozoznal, no niektorých si stále nevedel zaradiť. Každý z nich odvrátil zrak a zaprel ho. Práve počas tohto dlhého zostupu si začal uvedomovať ohavnosť toho, čo sa stalo a keď za ním zapadli dvere do cely, bol takmer vďačný za to, že ho už nikto nevidel.

Mysleli si, že nie je človek. Nuž, mýlili sa. Ak sa nemal čoho držať, toto mu ostane.

Celu strážili vždy dvaja vojaci, hoci ich tváre sa službu čo službu striedali. Každý z nich mal očividne rozkaz neprehovoriť s ním za žiadnych podmienok. Vzali mu jeho hodinky, a tak musel súdiť plynúci čas na základe príchodu jedál a pravidelného zatemňovania svetiel, ktoré označovalo prechod dennej zmeny do nočnej. A čakal, pretože nemohol robiť nič iného.

Na tretí deň sa prebudil s pocitom, že ho niekto sleduje.

Usadil sa na úzkej priečke v cele. Prezidentka Roslinová sedela na stoličke na druhej strane mreží.

„Chcela som ich požiadať, aby vás prebudili,“ povedala, „ale potom som sa rozhodla, že by mi možnosť pozorovať vás pred naším rozhovorom neuškodila. Verila som, že ste boli ten, za koho ste sa vydávali a teraz si vás musím predefinovať. Je to ťažké.“

„Nemusíte si ma predefinovať,“ povedal Lee. „Nie som Cylon. Som človek.“

„Doktor Baltar tvrdí niečo iné.“

„Tak sa Baltar mýli! Lee vykročil k mrežiam; obaja vojaci pred celou položili ruky na svoje kožené púzdra na pištoľ. „Pani prezidentka, nedokážem vysvetliť výsledky testov – možno má test chybu alebo niekto sfaľšoval vzorky – ale viem, že to nemôže byť pravda.“

Pozrela na neho. „Ako to viete? Prečo ste si taký istý?“

Lee zavrtel hlavou. Odkiaľ začať? Túto šancu nemohol premárniť – ďalšiu by už dostať nemusel. „Pamätám si o sebe všetko. Všetko, čo zo mňa robí osobu, ktorou som. Dospievanie na základniach vo všetkých Kolóniach, ktoré sa menili s umiestnením môjho otca. Meno učiteľky z tretej triedy. Prvý bozk s dievčaťom. Prvý let viperom.“

Bolo tam viac spomienok; viac, než jej dokázal povedať a niektoré – tie najsilnejšie zo všetkých – nemohol povedať nikomu ani keby chcel.

Pamätal si ten zvláštny nepríjemný pocit, keď mu Zak povedal, že s Karou chodia, ako sa sám snažil presvedčiť, že z toho má radosť. A pamätal si zranenú tvár jeho otca, keď sa spolu pohádali po Zakovom pohrebe a ten chladný pocit zadosťučinenia, ktorý potom mal. To boli jeho spomienky. Ako by mohli byť niekoho iného?

„Dali vám falošné spomienky,“ povedala Roslinová. „Mali z vás spraviť presvedčivejšiu napodobeninu.“

„Nemôžete napodobniť zásady,“ trval si Lee. „Všetky veci, na ktorých mi záležalo včera, sú pre mňa stále rovnako dôležité. Verím v našu spoločnosť a v jej prežitie. Verím, že to môžeme zvládnuť. Ale len ak zabránime, aby nás naše skryté fobie rozdelili!“

„Veríte, že máte dušu?“ spýtala sa Roslinová.

Lee zamrkal. Nakoniec povedal: „Pani prezidentka, ak chcete filozofickú debatu, obávam sa, že klopete na nesprávne dvere.“

„Keď som bola učiteľka, mojím predmetom boli dejiny,“ povedala mu. „Tak si dajme krátku lekcii z dejín. Keď boli zostrojení prví Cyloni, ich umelá inteligencia bola na tak primitívnej úrovni, že by si ich nikto nemohol pomýliť s myšliacimi bytosťami. Ale po tom, ako vznikli modely desiatej či jedenástej generácie, rozdiel už nebol taký jasný. V Korinthe sa chvatne usporiadal koncil najvyšších kňazov a kňaziek a tí rozhodli, že len tie entity, ktoré dokážu pochopiť, čo to duša je, ju skutočne majú a že Cyloni už samotnou podstatou svojho bytia neboli schopní takéhoto pochopenia.“

„Korinthský výnos,“ povedal Lee. „Študoval som ho v Akadémii.“

„Korinthský výnos bol jednou z tých najskreslenejších, najúbohejšie poňatých a najničivejších ľudských myšlienok, aké boli kedy zapísané. Napriek tomu zostáva jedinou vážnou úvahou nad tým, čo Cyloni – veci, ktoré sme vytvorili – sú. Takže: viete, čo je to duša? A veríte, že ju máte?“

Lee sa nadýchol. „Pochybujem, že by niekto skutočne vedel, čo to duša je. Ale ak sa ma pýtate, či sa cítim hlboko vnútri zreteľný, skutočný, jedinečný, ľudský – áno. Cítil som sa taký včera a cítim sa taký aj dnes.“

Roslinová na neho dlhú chvíľu hľadela a potom prikývla. „Verím vám.“

Nádej sa v ňom zase brebudila. „Veríte?“

„Áno,“ povedala. „Akceptujem, že veríte, že ste v skutočnosti osobnosť, hoci nie ste. A potrebovala som to vedieť. Viete, odhalenie vašej identity otriaslo mojou vierou v môj úsudok. Ak nedokážem vložiť svoju dôveru v správnych ľudí, ako môžem robiť rozhodnutia, od ktorých môže závisieť prežitie každého z nás?“ Roslinová sa postavila, zdvihla stoličku a preniesla ju späť ku stene. Keď rozprávala, nepozerala sa na Leeho a on mal nepríjemný pocit, že ani nepotrebovala. Už sa nerozprávala s ním; premýšľala nahlas a jednoducho nezáležalo na tom, čo si myslel on. „Ale ak ste ani vy nevedel, kto ste, tak by moja dôvera vo vás – hoci neoprávnená – bola len úprimnou chybou a nie príznakom môjho nedostatku nadhľadu. A za to, keď už za nič iného, som vám vďačná.“

Otočila sa na odchod a brala si so sebou posledné zvyšky Leeovej nádeje. „Pani prezidentka,“ povedal zúfalo, „prezidentka Roslinová, prosím, počúvajte ma.“

Roslinová sa zastavila. „Je v ľudskej povahe dôverovať, zvlášť tým, ktorí si to očividne zaslúžia. Vy a vaši tvorcovia ste využili našu povahu proti nám. Dali vám tvár a spomienky niekoho, o kom vedeli, že by sme ho rýchlo prijali. Pozvali sme vás medzi nás. A vy ste celkom iste pozval ich.“ Pozrela na neho a Lee videl v jej očiach pravé a hlboké zhnusenie. „Dnes som na pohrebe rozprávala o mužovi, ktorého som nepoznala, ale budem za ním smútiť, akoby sa tak stalo. A vás viním za to, že ste tu, kým on nie.“

Potom odišla. Obaja vojaci ju nasledovali a Lee bol sám.

Úplne sám.

Sharon ešte raz postrčila služobné dvierka raptora a so škripavým protestom sa kovová doska sklopila a odhalila vnútorné mechanizmy motora. Ešte viac sa zavrtala po loď a zasvietila baterkou hore do tmavého priestoru nad ňou. Tenký lúč svetla prerezával tmú, osvetľoval husté pole drôtov a mechanizmus, ktorý sa príležitostnému pozorovateľovi mohol zdať ako náhodný zmätok technológií. Držiac baterku medzi zubami, začala sa Sharon metodicky prehrabávať v tej spleti.

„Hej, Boomer?“ Zodvihla hlavu o pár centimetrov a v priestore medzi podvozkom raptora a palubou hangára uvidela Crashdownove nohy a topánky. „Ako ti to tam dole ide?“

„Nyuhuhuh,“ povedala s baterkou stále medzi zubami.

V priestore sa objavila jeho obrátená hlava. „Je to dobré nyuh alebo zlé nyuh?“

Vytiahla jednu ruku z vnútra motora a podržala si ňou baterku, aby mohla rozprávať. „To bolo dobré nyuh. Nenašla som nič, ak si sa na to chceš opýtať.“

„Ani ja. Rozobral som navigačný počítač aj podporu života a nie je tam nič, čo by tam nemalo byť. Na čo chceš, aby som sa ešte pozrel?“

„Skontroloval si aj príslušenstvá?“

„Zbežne som ich prezrel.“

„To nestačí. Prezri ich každé zvlášť a potom ich zase zlož späť dohromady.“

Crashdown si povzdychol. „Ach, to bude zábava.“

„Ak začneš hneď, možno sa odtiaľto dostaneme ešte pred polnocou.“

Bezpečnostná previerka, ktorú veliteľ Adama nariadil, ako následok Apollovho odhalenia, že je Cylon, bola bez zveličovania obsiahla. Gaeta dostal za úlohu preveriť každú informáciu, ku ktorej mal podvodník prístup a vyhodnotiť jej potenciálnu cenu pre Cylonov -- naposledy Sharon počula, že sa držal v bdelom stave len vďaka stimulantom a smrteľnému množstvu kávy. Situácia nebola oveľa lepšia ani dolu na letovej palube, kde každá položka zariadenia, s ktorou Apollo letel, používal ju, alebo dokonca videl počas svojej cesty kdekoľvek, musela byť zavlečená dolu a dôkladne prekontrolovaná, kvôli prítomnosti cylonského zariadenia alebo nejakého iného dôkazu o manipulácii. Práce bolo tak veľa, že po piatich dňoch stále nebola hotová a Sharon sa nevedela rozhodnúť, či ju totálny neúspech najst' niečo upokojoval, alebo len zdôrazňoval vyloženú drinu úlohy.

„Vieš, čo je pre mňa záhadou?“ spýtal sa Crashdown. Musel vliezť späť do kokpitu, pretože hlas mal tlmený, ale stále ho mohla trochu počuť. „Čo ak Cylon

nevedel, čím bol? Chcem tým povedať, čo keď to naozaj verilo, že to skutočne je Apollo?“

V posledných dňoch počula Sharon medzi pilotmi niekoľko rozhovorov podobných tomuto. Aj keď sa stále pokúšala držať sa od nich ďalej, už ju viac nenapĺňali pocitom strachu a nabláhého tušenia, ako to robili predtým. Aj ona mohla špekulovať o Cylonoch, teraz si bola istá tým, že nemôže byť jednou z nich. Pretože ak Lee Adama – CAG flotily -- bol agentom, vedel by poskytnúť Cylonom všetky informácie o flotile, ktoré potrebovali. Nepotrebovali nikoho iného.

„No a čo ak to tomu verilo?“ Sharon si vybrala baterku z úst. „Je to len stroj; verí tomu, čo mu osoba, ktorá ho naprogramovala povedala, aby veril. Vedela by som preprogramovať navigačný počítač, aby veril, že je na obežnej dráhe Capricy. Nie je to nič záhadné, pracuje to presne ako navigačný počítač.“

„Je to iné keď ide o človeka.“

„Ide o to, že to nie je človek.“

„Je to súkromná debata, alebo sa môže niekto pridať?“ ozval sa Starbuckin hlas.

Boomer otočila hlavu a vedľa raptora uvidela stáť ďalší pár obutých nôh.

„Prepáčte, kapitánka," povedal Crashdown. „My sme len --“

„—len ste kontrolovali tento raptor,“ dokončila Starbuck. „A keď dokončíte tento, sú tam ďalšie dva. Nezdá sa mi, že máte čas vo svojich rukách.“

„Nie, pane. Prepáčte, pane.“

„A kde sú Hot Dog a Kubla? Myslím, že som im povedala, aby vám pomohli.“

Boomer sa vytiahla spod raptora a zastavila jej pri nohách. Utréla si ruky do handry a povedala. „Nariadili im ísť hore a pomôcť s vyčistením CIC, pane.“

„Kto im to nariadil?“

„Plukovník Tigh.“

„Nuž, dostanete ich okamžite späť. Tigh nemá žiadne prekliate právo ukradnúť si mojich pilotov.“ Starbuck kráčala preč.

Len čo sa vzdialila dostatočne ďaleko, aby ho nepočula, Crashdown povedal. „Berie to vážne, však?“

Boomer zase zaliezla a začala sa zasúvať späť pod raptor. „Som si istá, že aj ona verila, že to bol skutočný Apollo.“

Baltar stál na terase svojej vily pri jazere na Caprice a díval sa na západ slnka na mori. Obloha sa kúpala v odtieňoch červenej a zlatej, jediný mesiac Capricy bol práve viditeľný, bledý strieborný polmesiac sa vznášal nad horami. Pohľad to bol veľkolepý a Baltar sa čudoval, že si to predtým nikdy naozaj nevšimol.

Pamätal si, že agent, ktorý mu predával vilu, dlho rozprával o výhľade, ale Baltar tomu nevenoval veľkú pozornosť. Scenária ho nezaujímala; kupoval dom, pretože bol obrovský, s charakteristickou architektúrou a náhodou stál na najexkluzívnejšom mieste v celých kolóniách. Bol to dom vplyvného muža, muža s mocou. Preto ho chcel vlastniť.

Jediný výhľad, ktorým sa skutočná vila mohla ešte pýšiť, ak ešte vôbec stála, musel byť na rádioaktívnu, rozpadajúcu sa žumpu. A ak bola obloha stále červená, bolo to pre úplne iný dôvod.

„Toto nie je skutočné,“ povedal.

Šestka za ním popudlivo vzdychla. Posledných niekoľko dní s ňou bolo pre Baltara mučením, keďže jej taktika sa podobala začarovanému kruhu od vábenia k mrzutosti, smrští uštipačných poznámok až nakoniec späť k lichôtкам. Nevedel, v ktorom cykle sa práve teraz nachádzala a bol opatrný.

„Realita,“ povedala Šestka, „je séria nepatrných impulzov preskakujúcich medzi neurónmi. Je to len to, čo vnímaš, že je. Toto je reálne podľa kritérií, ktoré uplatňuješ ty.“

„Nie,“ povedal. „V skutočnosti ležím v narkóze na operačnom stole na Celestre, kde ťa v tejto chvíli chirurg vyberá z môjho mozgu. A spoľahlivo ma zbaví teba.“

„Dávaj si pozor na to, čo si želáš, Gaius.“

Neveselo sa zasmial. „Áno. Dobre. Myslím, že túto poznámku si sa nabíflila naozaj dokonale.“

„Potom nechci urobiť tú istú chybu opäť,“ varovala ho Šestka. Usmievala sa na neho, cudne a chápavo, akoby mala všetky jeho chyby, minulé i budúce, naplánované pred sebou. „Nezabudni: 'Toto všetko sa už stalo; toto všetko sa stane znova.'“

„Necituj mi tu Zvitky. Najmä ak to nie sú ani vaše Zvitky.“

„Milovala som ťa. Zachránila. A vždy som ti povedala pravdu, o všetkom.“

Nesmieme si navzájom klamať.“ Prešla terasou k nemu, naklonila hlavu na jednu stranu v zvláštne strojenom štýle a pozorovala ho. Iba hrá ďalšiu rolu, uvedomil si; prial si, aby videl jej skutočnú tvár oveľa skôr.

„Maskuješ sa za ľudskú bytosť,“ hovoril jej. „Všetko čo si, je lož.“

Šestka povedala: „Chcem byť s tebou. Chcela som ťa viesť na ceste a teraz chceš po tej ceste ísť sám. Ja len dúfam, že si dost' silný.“

„Som.“

Usmiala sa na neho láskavým výrazom. „Ach, Gaius. Tvoju vieru v samého seba na tebe milujem najviac.“ Teraz stála blízko pri ňom, položila mu ruku presne do stredu hrude a rozťahla prsty. „Odpoveď je v tvojom vnútri. To je všetko, čo ti môžem teraz povedať. Nabudúce, keď sa stretneme, všetko bude iné.“

Baltar sa na ňu slabo usmial. „Keď sa nabudúce stretneme, bude v pekle zima.“

„Budem ti chýbať viac, ako si myslíš.“

Naposledy ho pobozkala a on pocítil známe hučanie z prebúdzania sa z narkózy. Hľadal ju a pravdepodobne ju nikdy neprestane hľadať. Ale nepotreboval ju. Teraz si uvedomil, že nepotreboval nikoho, okrem seba.

Pery mala ľahké a krehké, akoby bozkal rozplývajúcu sa hmlu. Keď otvoril oči, bola preč a o chvíľu neskôr začala vila sjazerom a celý svet okolo nej miznúť a rozplývať sa.

Baltar spal a po prvý raz za niekoľko týždňov nemal žiadny sen.

„Kapitán Astral Queen potvrdil, že má miesto pre Cylona,“ povedala prezidentka Roslinová. „Ale požaduje vojenský personál, ktorý bude zodpovedný za jeho ochranu. Inak, ako sám povedal, s tým nebude mať na lodi pokoj.“

„To môžeme zariadiť,“ povedal Adama. Obrátil sa naľavo. „Plukovník Tigh, postarajte sa o to.“

„Áno, pane.“

Zo svojho miesta, kde sedela - po pravici veliteľ'a - mala Kara jasný výhľad z okien súkromnej kajuty prezidentky Roslinovej. Keď hľadela von, mihlo sa

v nich trio viperov, krúžiace okolo kraja flotily, rýchlo, pôvabne a pokojne. Starbuck by sa radšej videla s nimi, ďaleko odtiaľto.

Namiesto toho bola na schôdzi. Bola CAGom iba tri dni, ale už mala dobrú predstavu o tom, čo tá práca prináša. Stretnutia. Veľa, veľa stretnutí.

Prezidentka Roslinová pokračovala. „Tiež by rád vedel, ako dlho to plánujeme držať na jeho lodi.“ Zložila si okuliare a posadila sa späť na stoličku. „Čím kratšie to bude, tým lepšie. Ale, bohužiaľ, všetko naše úsilie pri odhaľovaní dôkazov, aby sme mohli zostaviť trestné stíhanie za zradu, zatiaľ zlyhalo. Je to správne, však?“

„Bezpečnostná previerka ešte nie je dokončená,“ povedal veliteľ.

„Domnievala som sa, že vám to má zabrať tri dni. Už je to päť.“

„Väčšina kľúčových oblastí je dokončená,“ ozval sa Tigh. „Iba hangáre a štartovacia paluba nie sú,“ pozrel na Karu.

Nahnevane odvetila: „Keby ste mi nevzali mojich ľudí, už by sme boli hotoví.“

Veliteľ vyzeral, akoby chcel niečo povedať, ale Roslinová ho predbehla. „Mňa nezaujímajú dôvody vašich problémov. Mňa zaujíma ako dlho to ešte bude trvať.“

„Previerka bude dokončená do zajtra,“ povedal Adama.

„Ale možnosť nájdenia niečoho usvedčujúceho je viac než mizivá, však, veliteľ?“

Zaváhal. „Áno. To áno.“

„A Cylon stále tvrdí, že je skutočný kapitán Adama.“

„Áno.“

Roslinová si pred sebou spojila končeky prstov a hľadela niekam medzi ne, akoby sa pokúšala zachytiť zatúlanú myšlienku. „Niečomu nerozumiem a trápi ma to.“

„Pani prezidentka?“ opýtal sa Tigh.

Zodvihla pohľad. „Stále si to myslíš, že je človek. Prečo to Cyloni nezapli, alebo čo to vlastne robia, keď aktivujú spiacich agentov?“

„Možno to aktivovali,“ povedal Adama. „Možno sa to s nami iba zahráva.“

Tigh sa pridal. „Možno to je premyslený ťah. Druh psychologickej vojny.“

Kara si odkašľala. Tigh sa na ňu pozrel a povedal. „Niečo by ste chceli

dodať, kapitánka?“ s nepatrným zdôraznením posledného slova.

„No, nie, len --“ poobzerala sa okolo stola. „To sa mi nezdá. Cyloni zničili dvanásť planét a teraz sa rozhodli dostať sa zákerne do našich zadkov? Nemyslím si to. Pretože stratégia vyhodit' všetko do povetria im zatiaľ fungovala naozaj dobre.“

Tigh vyzeral mrzutý, ale prezidentka prikyvovala. „Musím súhlasiť. Tak -- čo ak to neaktivovali, pretože to nemôžu?“

Kara sa zamračila. „Akože, to nie je práve napojené? Nedostáva žiadny signál?“

„Ja neviem; iba hádam. Ale ak to bol tento prípad, môžeme byť neobvyčajne šťastní. Mohlo sa stať, že informácie, ktoré podvodník nazhromaždil v čase, keď sa maskoval za kapitána Adamu, ani nemohol odvysielat' späť.“

„Potom nemôžeme riskovať, že ho zabijeme,“ povedala Kara. Keď sa Adama, Tigh a prezidentka na ňu pozreli, pokračovala. „Cyloni tvrdia, že keď ich telá zničia, ich vedomie prežije. Presunie sa na ich materskú loď alebo bohvie kde. Ak to zničíme, možno im tak predáme všetky informácie, ktoré potrebujú, priamo do rúk.“

„Domnienka,“ povedal Adama stručne. „Väčšou hrozbou pre nás je živý.“

Hovoril odmietavo, akoby jediný možný spôsob jednania bola poprava Cylona. Možno aj bol, ale stále bolo niečo na tom, s akou ľahkosťou to prijal, čo Karu znepokojovalo. Spomienku na ten pohľad, keď Leobena vysalo do vesmíru, mala stále čerstvo v pamäti a pomyslenie na to ju dnes znepokojovalo rovnako, ako keď to videla vtedy. Smrť -- nie, koniec -- Cylona by ju nemal vôbec trápiť, ale Leobenov koniec ju trápil. Keď sa pokúšala nalepiť mu Leeovu tvár, keď stál na druhej strane pretlakovej komory, jej myseľ to jednoducho odmietala urobiť. Možno ho v poslednom čase videla umierať príliš často.

Ale veliteľ vyzeral pripravený popraviť Cylona bez váhania. Kara vedela, že by ho mala viac obdivovať za jeho objektivitu, ale akosi nemohla. Namiesto toho sa čudovala, čo sa stalo s mužom, ktorý vyzeral taký zničený, keď mu dávala Leeove krídla.

Kara nepovedala nič, ale ani nemusela. Zdalo sa, že Roslinová súhlasí s niečím v jej nedôvere.

„Nikto z nás skutočne nevie ako ich myšlienky pracujú,“ povedala prezidentka zamyslene. „V niektorých bodoch musíme začať robiť citlivejšie odhady. Ale to necháme na iný deň. Ďakujem vám za váš čas,“ vstala a schôdza skončila.

Veliteľ neprehovoril nič, až kým neboli späť v raptore, pripravení s Karou na sedadle pilota na krátku cestu na Galacticu. Tam sa do nej aj Tigha pustil so všetkým arzenálom.

„Myslel som, že velím hviezdnej lodi, ale očividne som v materskej škôlke, v ktorej sa deti bijú o hračky,“ striedavo sa na oboch zamračil. „Očakávam, že môj CAG a môj XO budú efektívne spolupracovať. Neočakávam, že sa začnete obviňovať navzájom na verejnosti a určite neočakávam, že to urobíte priamo pred prezidentkou. Je vám to jasné?“

„Áno, pane,“ povedal Tigh.

„Áno, pane,“ zopakovala Kara, hľadiac na prístrojový panel raptora.

Posledných desať minút cesty strávili v úplnom tichu, ale jednako si priala, aby to bolo dlhšie. Bol to jediný let, ktorý mala za celý deň.

Na spodku väzenských mrežovaných dverí, tesne pri podlahe paluby, boli štvorcové padajúce dvierka široké akurát na to, aby sa cez ne mohol prestrčiť podnos s jedlom. Balík, ktorý vojak – volal sa Corio a Lee sa to rýchlo naučil – práve tlačil cez otvor, bol objemný a nakoniec ho prekopal do cely pomocou topánok. „Oblečte si to.“

Lee zodvihol balík a zatriasol ním. Bola to letecká súprava, ale nie tá istá, akú mali piloti. Toto bol základný výstroj, vydávaný civilistom, ktorí prichádzali do styku s koloniálnymi ochrannými predpismi pri transporte v malých vesmírnych plavidlách.

Srdce sa mu rozbúchalo, keď to uvidel. Brali ho preč z Galacticu, ďaleko od ďalších šancí hovoriť s niekým, koho by mohol presvedčiť osvojej nevine. Pravda, to neznamenal, že by bol zaplavený návštevami kým bol v base – počas týždňového pobytu s ním hovorila jediná osoba, prezidentka Roslinová a jeho požiadavka hovoriť s otcom zostala bez odpovede – ale keď ho strčia do cely v najnižšej palube niektorej z civilných lodí, bude dokonca ešte ďalej z dohľadu a oveľa ľahšie na neho všetci zabudnú.

Zostala mu jediná pozitívna myšlienka, že ak sa držia bezpečnostných predpisov, ešte sa nerozhodli vyhodit' ho cez pretlakovú komoru do vesmíru.

Avšak, keď si obliekol leteckú súpravu, podarilo sa mu pridať k tej prvej

kladnej myšlienke druhú. Letecká súprava mala tmavošedý odtieň a tak bol rád, že odložil svoju dennú oranžovú väzenskú kombinézu. Len čo ju odložil, mal pocit, že je opäť sám sebou.

„Postavte sa pred dvere a predpažte ruky, zápästia k sebe.“

Počúvol. Stále stál, keď mu Corio založil putá a potom mu nasadil druhý pár na členky. Nebolo potrebné klásť žiadne otázky kam ho berú, pravdepodobne by aj tak nedostal odpoveď, ale Astral Queen vyzerala ako dobrá stávka. Bol si istý, že sa Tom Zarek veľmi dobre zabaví, keď sa o tom dopočuje.

Na ceste z basy k hangáru neboli tentoraz žiadni diváci. Po prvých chodbách to mohla byť zhoda okolností, ale keď sa vliekol jednou prázdnu chodbu za druhou, uvedomil si, že paluby sú prázdne úmyselne. Mal príšerný pocit, že loď bola úplne prázdna, až na neho a jeho ochranku.

Hangár, kde prišli, bol tiež neprirodzene prázdny. Bolo poludnie a malo by tu byť množstvo prichádzajúcich a odchádzajúcich ľudí – posádka paluby vykonávala údržbu, piloti sa pripravovali na hliadku alebo kontrolovali svoje vipery hneď po návrate z nej. Ale namiesto obvyklého aktívneho ruchu tu bol jediný raptor, pripravený na let. Vedľa neho stála Sharon Valerii. Lee sa pokúsil zachytiť jej uprený pohľad, keď sa k nej blížil, ale dávala si pozor a hľadela priamo pred seba, úmyselne sa vyhýbala jeho pohľadu.

„Chcem skontrolovať jeho putá,“ povedala. Chvíľu to Leeovi trvalo, kým si uvedomil, že hovorila o ňom.

„Netreba,“ povedal Corio. „Sú pevné.“

Ostro odvrkla. „To je mi jedno. Ak prichádza na môj raptor, je to moja povinnosť.“ Pozrela na vojakov. „Potrebujete letecké helmy -- tam sú náhradné. A prineste jednu pre väzňa.“

Corio šiel priniesť prilby zo stojanov na boku hangára s nevysspytateľným, nahnevanejším výrazom, aj keď bolo ťažké poznať, či to bolo v dôsledku jej náračky na kvalitu jeho práce, alebo že ho sekuruje žena, ktorá mu siahala sotva po ramená.

Zatiaľ čo odchádzal, Sharon skontrolovala Leeove putá. Kým ho šklbala za putá, Lee rýchlo pozrel smerom k vojakom a usúdil, že keď stíši hlas, Corio ho už nebude počuť. „Sharon,“ povedal. „Počúvaj ma. Čokoľvek si počula, nie je to pravda. Musíš mi veriť.“

Boomer sa na neho nepozrela. Skončila s prvým zápästím a pustila sa do druhého, jej pravidelné pohyby vyzerali takmer ako mechanické.

Lee to skúsil znova. „Sharon, prosím, len ma vypočuj. Lietala si so mnou.

Poznáš ma. Naozaj veríš, že by som bol jeden z nich? Som taký istý človek ako si --“

Boomer skončila, narovнала sa a Lee zistil, že hľadá priamo do jej očí.

Bola Cylon.

Odhalenie -- a bolo to odhalenie, kusisko istoty, ktorá sa zhmotňovala v jeho mozgu rýchlosťou záblesku lode, vracajúcej sa po skoku do reálneho vesmíru – ho udrelo takou silou, že niekoľko sekúnd nedokázal robiť nič, iba na ňu hľadiť, neschopný tomu uveriť.

Na prvý pohľad neexistoval žiadny dôkaz, ktorý by podporoval jeho náhle presvedčenie. Výraz, ktorý Boomer mala, zahŕňal bolesť, zradu a odpor, všetko úplne ľudské a namierené na neho. Ale keď sa na ňu pozrel trochu iným spôsobom, všetka jej ľudskosť sa okamžite vyparila, vynášajúc na povrch cylonскую podstatu. Bolo to ako pohľad na optický klam, trikovú kresbu, ktorá zobrazovala dva jasné ale znásobené obrázky. Lee nemal ani potuchy ako na to prišiel, ale vedel to.

„Lietala som s tebou,“ povedala Boomer, očividne zabudla na jeho náhle, prekvapené mlčanie. Tichým a nahnevanejším hlasom povedala: „Verila som ti a plnila tvoje príkazy a ty si celý ten čas klamal. Dokonca by som pochybovala skôr sama o sebe, ako by som pochybovala o tebe. Ani nevieš aké to je, stratiť vieru v to, kto si. To sa mi stalo len vďaka vedomosti o existencii vecí ako ty, ale už to viac nedovolím. Pretože nás si nemohol oklamať. Odhalili sme ťa.“

Pohľad v jej tvári sa ani nezachvel. Bola presvedčená o tom, čo hovorila. Presvedčená o sebe samej.

Lee na ňu zdesene pozrel, keď si uvedomil, že ani nevedela, čo bola. Nemala o tom ani potuchy.

Corio sa vrátil a priniesol dve helmy. „Mám ich. Môžeme vyraziť.“

„Počkajte,“ povedal Lee. Pozrel sa na Sharon. „Je to Cylon.“

„Hej, iste,“ povedal vojak. „A ja tiež a aj prezidentka je, aj to kuriatko v sklade, s ktorým som chcel minulý mesiac súložiť. Všetci sú Cyloni. Teraz nastúp do lode.“

„Je to Cylon,“ zopakoval Lee. „No tak – ja to musím vedieť, nie? Aj keby som klamal, musíte ju aspoň otestovať. A ja som neklamal. Ona je Cylon a dokonca o tom ani nevie --“

Ďalej sa nedostal. Sharon sa na neho vrhla päsťami, zasypávala ho údermi, len čo sa k nemu dostala dosť blízko. S putami na členkoch nemohol udržať rovnováhu a obaja padli, narazili na palubu a kotúľali sa spolu niekoľko metrov.

Lee mal oproti Sharon jasnú výhodu vo váhe a vzraste, ale so spútanými rukami sa nemohol poriadne brániť, nemohol vrátiť úder.

Boomer sa nezastavila, až kým ju Corio z neho nestiahol, nechávajúc Leea ležať na chrbte na palube, zadychčaného a otlčeného.

„Prestaň!“ kričal vojak. Jednou rukou, ovinutou okolo nej, pridržiaval Sharon, ktorá stále vyzerala, akoby mohla zase hravo vyštartovať na Leea. „Dočerta, o čo sa tu pokúšaš, zabiť ho?“

Sharon civela pred seba. „Nemôžem to už počúvať. A ani sa nechystám. Nechcem už od tejto veci počuť žiadne slovo.“

Lee sa obrátil nabok a postavil sa. „Ona je --“ začal.

Corio k nemu podišiel a kopol ho. Lee vykričol a nevdojak sa skrútil, neschopný myslieť na nič okrem veľkej bolesti v žalúdku.

„Počul si ju. Už ani slovo,“ povedal vojak, postavil Leea na nohy a viedol ho hore prístupovou rampou do raptoru. Len čo boli vnútri, postrčil Leea k jedinému sedadlu pre pasažierov, potom mu založil jednu helmu a zaklapol uzáver okolo goliera leteckej súpravy. Corio sa usadil za prázdnu ECO stanicu a začal si nasadzovať vlastnú helmu, zatiaľ čo Sharon, už s helmou na hlave, zaujala svoju pozíciu v sedadle pilota vpredu a zapla si popruhy. Dvere sa zavreli.

Raptor sa vzniesol a opúšťal Galacticu. Za ten čas bolesť v Leeovom bruchu poľavila natoľko, že mohol premýšľať aj o niečo inom ako o tom, že mu je na vracanie. Cez okná kokpitu raptora videl vzdialujúcu sa hviezdnu loď, jej masívny tvar sa pomaly zmenšoval, až kým celá loď nevyplnila výhľad. Náhle pocítil ostrý pocit straty; pravdepodobne sa už nikdy nevráti.

Potom Sharon stlačila niekoľko ovládacích tlačidiel raptoru a Galactica úplne vyklzla z pohľadu, pretože sa obrátili k zvyšku flotily.

„Astral Queen, tu Raptor 3, smerujeme z Galacticy s väzňom na preloženie.“ Lee nevidel Sharoninu tvár, keď rozprávala, ale jej slová v komlinku jeho helmy zneli bezfarebne, akoby plechovo. „Náš ETA je osem minút. Prosím, pripravte sa na pristátie.“

„Rozumiem, Raptor 3.“

Takže mal osem minút na to, aby vymyslel plán a niečo urobil. Bohužiaľ, Lee opúšťali všetky nápady. Všetky scenáre, ktoré vymyslel, začínali s nejakým vyhlásením Coria so Sharon za nespôsobilých a ovládnutím raptora -- ktoré priveľmi záviseli na tom, že nie je v putách. Dokonca aj keby to vedel nejako zorganizovať, kam pôjde? Raptor mal dosť vzduchu a paliva nanajvýš na

niekoľko dní a pravdepodobnosť, že nájde obývateľnú planétu, bola v tejto chvíli menšia ako nulová. Za predpokladu, samozrejme, že jeho nasledujúcou najlepšou voľbou - potom, čo bol vyhlásený za zradcu - bude život v exile, sám po zvyšok svojho života.

„Hej,“ povedal zrazu Corio. „Boomer, čo to robíš?“

Lee prudko zodvihol zrak a videl, že sa v oknách opäť zjavila Galactica. Súčasne pocítil, že sa raptor naklonil na bok a uvedomil si, čo sa deje. Boomer otáčala loď.

„Boomer, ideš zlým smerom,“ povedal Corio. Vyzeral skôr zmätený ako znepokojený, vstal zo stoličky pri ECO a začal sa predierať dopredu. „Čo vás to tí ľudia v pilotnej škole učia? Boomer, čo si dopekla --“

Boomer sa pootočila na sedadle a o zlomok sekundy neskôr Lee uvidel v jej ruke zbraň. Strelila Coria priamo do nechránenej oblasti v žalúdku; keď spadol, kričal tak nahlas, že komlink to vyhodnotil ako hlučné rušenie a úplne sa zablokoval. Lee ho sledoval, ako padol v tajomnom tichu na podlahu raptora a uvidel krv vytekajúcu spod neho; potom vstal. Celá záležitosť skončila v priebehu pár sekúnd.

„Raptor 3,“ privítal ich z CIC Duallin hlas, vychádzajúci z komlinku. „Raptor 3, tu Galactica. Odchýlili ste sa od vášho plánovaného letu. Prosím o potvrdenie príjmu a vysvetlenie.“

Lee zodvihol spútané ruky a – sputami bol nemotorný – tápal po komunikačnom ovládači na boku helmy dovtedy, kým nezapol externý kanál. „Galactica, poručička Valerii je cylonský agent. Je to cylonský agent a zabila majora Coria --“

Potom sa zarazil, pretože práve videl, čo Sharon robila. Rukou sa naťahovala po núdzovom vzduchovom uzávère.

ECO sedadlo malo popruhy, ale nemal dosť času sa pripútať – aj za predpokladu, že by to so zviazanými rukami a nohami dokonca dokázal. Lee sa okolo seba zúfalo poobzeral, hľadal niečo, čoho sa mohol pridržať.

„Raptor 3, ak sa budete stále držať aktuálneho kurzu, narazíte do Galacticy. Okamžite zmeňte kurz. Opakujem, okamžite zmeňte kurz. Boomer, potvrdí príjem.“

Nad Leeovou hlavou vyčnievalo titánové potrubie. Zdalo sa pevné. S vedomím, že nebol čas niečo urobiť, iba dúfať, sa ho zachytil a držal tak silno, ako len vládol.

Sharon potiahla páku vzduchového uzávère.

Vzduchové dvere vyleteli z uzáverov. Zrazu Lee pocítil, že celé telo mu zovrel silný nával unikajúcej atmosféry. Dekompresia ho zodvihla z nôh, až kým nevisel rovnobežne s ohňovzdornou podlahou, ruky zvierali rúru a topánky boli sotva niekoľko palcov od vesmírneho vákuu.

Coriove telo sa kĺzalo po palube a potom, v strašnej irónii osudu, sa postavilo kolmo na palubu. Lee vrhol letmý pohľad na tvár za priezorom helmy mŕtveho muža, oči otvorené a vytreštené. Mŕtvola padala k nemu. Okamžite si uvedomil, že by ho mohol použiť pri svojej ceste z raptora. Pripravil sa na náraz a prinútil protestujúce svaly v rukách a hrudi pracovať ešte tvrdšie, aby sa udržal na titánovom potrubí.

„Raptor 3, tu je Adama. Čo sa tam vonku, dopekla, deje? Hrom do toho, Boomer, ozvite sa!“

Coriove telo zachytil Lee ramenom, keď sa rútilo vedľa neho. Náraz ním trhlo a potrubie zavrzgalo, keď sa závory zabezpečujúce ho v stene uvoľnili. Drôty sa s iskrením odtrhli; Lee cítil, že jeho stisk povoľuje, a hoci sa o to silno pokúšal, nemohol ho znovu získať. Prsty sa začali kĺzať po hladkom kovovom povrchu.

Pustil priečku a cítil ako ho Corio ťahá preč zo vzduchového uzáveru do vesmíru.

Potom sa otriasol a zastavil.

Keď zdrazil priečku, zaklinil do nej svoje ruky. Prsty sa vyšmykli, ale putá ho udržali na mieste. Dokonca aj cez leteckú súpravu a rukavice sa kovové náramky vrezali do mäsa tak hlboko, až cítil ako mu horia zápästia a iba tridsať sekúnd ho delilo od vykĺbenia ramena. Ale stále bol v raptore.

Potom, rovnako náhle ako sa to začalo, tlak vzduchu poklesol a napokon sa ustálil. Sila nasávania, ktorá ho ťahala dozadu, zanikla a s tým aj námaha v zápästiach a ramenách. S buchnutím dopadol chrbtom na podlahu a keď sa posadil hľadel priamo cez deravý vzduchový uzáver na hviezdy.

A mohol tiež vidieť Galacticu, rysujúcu sa priamo pred ním.

Ruky a nohy mal už studené. Letecká súprava ho chvíľu chránila, ale tá nebola stavaná pre dlhší pobyt vo vákuu. Nech už chcel urobiť čokoľvek, mal by to urobiť rýchlo.

Vpredu Sharon stále sedela na sedadle pilota, popruhy ju bezpečne držali na mieste. Vyzerala pokojná a uvoľnená, akoby urobila najrutinnejší let, až na to, že náhodou zamierila s raptorom priamo na bok Galacticy.

„Sharon,“ zvolal Lee cez komlink, zatiaľ čo sa usiloval postaviť. Žalúdok

a ramená ho boleli a putá na zápästiach a členkoch mu znemožňovali rýchlo sa pohybovať. „Sharon, premýšľala si o tom, čo robíš.“

Otočila sa, pozrela na neho a cez priezor jej helmy videl, že výraz v jej tvári sa úplne zmenil – nejako sa vyhladil. Predtým bol schopný vidieť obe, ľudskú i cylonskú Sharon; ale teraz, bez ohľadu na to ako veľmi hľadal, nevidel v jej očiach ani kúsok ľudskosti.

„Premýšľala som o tom,“ povedala. „Teraz premýšľam oveľa jasnejšie.“

Bok Galacticy už celkom vyplnil okná kokpitu. Nemohli byť viac než pár minút od nárazu. Keď Lee pozrel von oknom, videl štyri vipery vylietať z tunelov hangárov na bližšej strane hviezdnej lode. Nejasne vnímal Duallin hlas na druhom konci komlinku, prinášajúci príkaz na zastavenie a zničenie, ale keďže s tým nemohol nič robiť, nedokázal sa na to dlho sústrediť. Namiesto toho sa sústredil na Sharon.

„Vieš, že smrť nie je koniec, všetko je len záležitosť viery,“ povedala. „Toto telo môže umrieť, ale moja duša prežije. Takisto aj tvoja. Ešte tomu nerozumieš, ale raz budeš.“

Kútikom oka videl Lee časť titánového potrubia, ležiace pri jeho nohách. Nedovolil si pozrieť sa na to; namiesto toho, uprene hľadel na Sharon. Po celý čas sa pokúšal odhadnúť, ako rýchlo by sa vedel pohybovať so spútanými členkami.

„Tak mi to vysvetli,“ povedal. Nechaj ju rozprávať. Zabav ju.

Sharon sa otočila v sedadle, aby na neho videla. „Prajem si, aby som mohla, ale máme rozdielne cesty, ty a ja. Boh má s tebou plány...“ usmiala sa na neho a oči jej zasvietili. „To je úžasné, Dvanásty. Ukážeš nám cestu. Ty si prorok.“

S výkrikom sa Lee vrhol na časť titánového potrubia. Chytil ju, takmer pritom stratil rovnováhu, nejako sa mu ju však podarilo udržať a prekonal tých posledných pár stôp medzi ním a Sharon. Keď sa pohol, držal rúru v oboch rukách a dvíhol ich do výšky, tak vysoko ako mu to zviazané ruky dovoľovali. Potom nimi tvrdo švihol.

Kovová rúra dopadla na priezor Sharoninej helmy spuknutím, ktoré sa rozliehalo vysoko nad ním. Nechal kus rúry padnúť na podlahu.

Sharon sa na neho dívala. Stále sa usmievala. Potom zbadal na jej priezore slabé pavučinky prasklín. Šírili sa a prehlbovali, až kým nebol priezor plný bielych čiar, až bol takmer nepriehľadný.

Priezor povolil a explodoval v spfške kryštálikov. Chvíľu sa Sharonina tvár nezmenila. Stále sa na neho usmievala. Potom sa jej otvorili ústa, akoby chcela

niečo povedať, ale bol to len tlak vzduchu, keď vákuum vysalo vzduch z jej pľúc. Oči sa jej vyduli, bielka očerveneli, keď jej praskli krvné cievky a jej koža sa okamžite pokryla škvrnami.

Videl ju pohybovať perami v márnom úsilí nadýchnuť sa. Potom umrela.

Nemal dost času odopnúť popruhy a sadnúť si na miesto pilota, a tak Lee iba odtlačil mŕtve telo a začal pracovať na ovládacích prvkoch raptora. Ruky v rukaviciach mal chladné a začínali mu krehnúť a putá mu umožňovali urobiť len jednu vec naraz.

Trup Galacticy bol teraz tak blízko, že takmer videl spoje, kde bol znitovaný.

Položil ruky na spätné pomocné rakety a takmer sa prevrátil, keď sa raptor na mieste zastavil. Potom vypol všetko na klávesnici -- motory, zbrane, príslušenstvá, každú prekliatu vec, na ktorú dosiahol, dokonca aj svetlá.

Zameral sa len na úlohy poruke, ignoroval prúd príkazov a otázok prichádzajúcich otvoreným komunikačným kanálom. Potom počul niečo, čo upútalo jeho pozornosť na sto percent. „Galactica, zameral som Raptor 3. Prosím o radu.“

„Páľte podľa uváženia, Hot Dog.“

„Nie!“ zakričal Lee a dúfal, že ho niekto počúval. „Nestrieľajte! Som úplne bez energie! Opakujem, Raptor 3 nemá energiu!“

Prestávka. Potom: „Potvrďujem to, Galactica. Raptor 3 je bezmocný.“

Chvíľu bolo ticho, počas ktorého Lee takmer očakával, že cez okno kokpitu uvidí letiace strely viperov.

Nakoniec sa ozval Duallin hlas. „Zadržte paľbu. Opakujem, zadržte paľbu.“

Lee si vydýchol a videl, ako sa mu v helme zmenil dych na hmlu. Ruky sa mu triasli a nebol si istý, či to bolo len z chladu. Ticho v komlinku sa zdalo nekonečné, aj keď netrvalo dlhšie ako tridsať sekúnd.

Konečne komlink zase zapraskal. „Raptor 3, máte oprávnenie zapnúť len prídavné motory. Eskortujú vás do hangáru číslo 2. Ak sa odchýlite od predpísaného priblíženia, budete zničený. Rozumiete?“

„Rozumiem,“ povedal. Premýšľal o Sharon; o tom ako vedel, čím bola, keď to nemohol vedieť. Premýšľal o tom, prečo ho nazvala Dvanástym. Zatvoril oči, ale neprestal vidieť Sharoninu tvár, usmievajúcu sa na neho.

Pochopil.

Opäť bol v cele na Galactice, opäť bol v oranžovej kombinéze, opäť bol na začiatku. Všetko bolo také isté a všetko – všetko – sa zmenilo.

Sharon vedela čo bol, rovnako ako vedel on čo bola ona. Nazvala ho „Dvanástym“ a jediným tým slovom z neho strhla jeho identitu a život, o ktorom si myslel, že mal. Nebol Lee Adama - nikdy to nebol on. Nemal ani nárok na to meno. Bol len ďalšou kópiou dvanásteho cylonského modelu človeka, ktorý mal v programe spomienky a ideály mŕtveho muža.

Neobzrel sa, keď počul, ako sa otvorili vonkajšie dvere do cely; pravdepodobne šlo len o výmenu stráží a na tom mu už dlho nazáležalo.

„Že vraj chceš prehovoriť. Tak hovor.“

To neboli stráže. Bola to Kara. Stála pred celou a prekvapilo ho, keď si všimol, že aj ona bola také istá a pritom iná. Napríklad to, ako teraz vyzerala: videl ju už nahnevanú, ale toto nebolo to isté. Hľadela na neho s pohľadom. Nikdy by na neho takto nehľadela. Nie – nikdy by takto nehľadela na Leeho. Ale on nebol Lee.

Jej výraz nebolo jediné, čo sa na nej zmenilo a až keď si všimol známú nášivku na jej bunde si uvedomil, čo bolo tou ďalšou zmenou.

Nosila nášivku CAGa. Keď to zbadal, ucítil v žalúdku nepríjemné trhnutie a uvedomil si, že jeho starý život je naozaj navždy preč. Medzera, ktorú vyplňal on, sa uzavrela; rana sa začala celiť. Po čase bude jedinou známkou jeho existencie slabá jazva.

Postavil sa pred mreže medzi nimi. „Požiadal som o rozhovor s veliteľom.“

„Smola,“ povedala Kara. „On sa s tebou rozprávať nechce. Vlastne ani ja, takže ak si chceš sťažovať na jedlo alebo nedostatok osvetlenia, začni, nech už to mám z krku.“

„Som Cylon.“

„Žiadna novinka.“

„Predtým som tomu neveril. Považoval som to za omyl alebo trik. A potom... Vedel som, čo bola Boomer. Nemal som to ako vedieť, ale vedel som. Pozrel som sa jej do očí a nezostalo v nich nič z Sharon Valerii. Bola len duplikát. Ako som ja.“

Ťažko si to priznával – slová musel zo seba tlačiť s fyzickou námahou a stále ťažšie sa mu pritom hľadelo na Karu. Ale nemohol odvrátiť pohľad; hľadal v jej tvári niečo – zvyšok sympatií a keď ich nenašiel, tak aspoň porozumenie, čo ho toto priznanie stálo.

Nebolo tam nič.

„Správne,“ povedala. „Si duplikát. Si kópia muža, ktorého som s hrdosťou považovala za priateľa a každé tvoje slovo ma popudzuje. Mal by si sa prestať ľutovať a začať ďakovať bohom za to, že som na tejto strane mreží. A bez zbrane.“

„Mám informácie,“ zatlačil. „Možno nie vedome, ale musím mať... Ako inak by som vedel o Sharon?“

„O čo ti ide?“

„Chcem vám pomôcť,“ povedal. „To som chcel povedať môjmu... povedať veliteľovi Adamovi. Niekde v mojej hlave sú informácie, ktoré by ste mohli využiť. Chcem, aby ste to vedeli. Podvolím sa na všetko, čo vám ich pomôže získať.“

Kara si založila ruky, jej reč tela bola jasne uzavretá a nepriateľská. „To je od teba veľmi verejno-prospešné. Nevieš, čo povedať.“

„Možno som Cylon, ale stále sa cítim ako ja. Ako on. Ja neviem.“ Odmlčal sa, pretože nevrazil to, čo chcel. Ani už nemal o sebe ako rozprávať. Nebolo nič, čo by mu popráve patrilo. „Ide o to, že som na našej strane.“

„Cítila by som sa oveľa lepšie, ak by som s istotou vedela, ktorá je podľa teba tá 'naša'.“

„Fajn,“ povedal nahnevane. „Never mi. Nechcem to od teba. Chcem, aby si predala Adamovi správu. Prečo to, dofrasa, nechápeš?“

„Si podvodník a zradca. Ani si nevedel, čo si, kým ti to nepovedal niekto iný a nemáš tu absolútne žiadne práva. Nemusíme ťa počúvať.“ Kara pristúpila priamo pred mreže jeho cely. „Prečo to, dofrasa, nechápeš?“

Odtiaľ to bude len tak, uvedomil si. Bol nepriateľ a na každom kroku ho budú spochybňovať a podozrievať. Najhoršie bolo, že mala pravdu. Ak si sám nemohol veriť, ako to mohol čakať od ostatných?

Kara odišla bez ďalšieho slova. Dlhú chvíľu po tom, ako sa za ňou zavreli dvere, stál na mieste a hľadel cez mreže cely na miesto, kde stála ona.

Čip bol veľký sotva ako štvrtina Baltarovho nechtu; ak ho podržal priamo pred tvárou a zažmuril oči, rozoznal na jeho povrchu drobné čiary. Bolo to

neuveriteľné, ako mohlo niečo tak malé zapríčiniť toľko problémov.

Nuž, už viac nebude.

V rohu jeho laboratória bola pohotovostná skrinka; bola vybavená rovnako ako ostatné na tejto lodi, mala alarm, prikrývku z nehorľavého materiálu a hasiaci prístroj. Vzal prikrývku z nehorľavého materiálu, položil ju na zem uprostred laboratória a doprostred položil čip. Potom zdvihol hasiaci prístroj a natiahol ho priamo nad čip.

„Zbohom, miláčik,“ povedal. „Bola s tebou zábava.“

Zazvonil telefón.

Spočiatku ho Baltar ignoroval. Potom sa rozhodol, že nie: zničenie čipu bol príliš sladký okamžik, aby sa nechal čímkoľvek rozptyľovať. S ľútosťou položil hasiaci prístroj vedľa a zdvihol telefón. „Áno, čo je?“

„Doktor Baltar,“ ozval sa prezidentkin hlas. „Volám v nevhodnú dobu?“

„Och, nie, pani prezidentka, vôbec nie. Ospravedlňujem sa za nevrlé privítanie. Na niečo som sa, ehm, sústredil.“

„Je mi ľúto, že vás ruším. Som s veliteľom Adamom v zasadacej miestnosti na palube tri. Mohli by ste sem prísť, prosím?“

„Isteže, pani prezidentka.“

Položil slúchadlo a vzal čip z prikrývky. Po rýchlom prehrabaní zásuvok laboratória našiel skrutkovaciu skúmavku, ktorá bola dosť malá, aby ju mohol so sebou nosiť bez vyvolania podozrenia. Hodil do nej čip a pevne ju uzavrel. Potom skúmavkou pokusne zatriasol a sledoval, ako sa čip odrážal od skleneného väzenia. Ako džin v lampe, pomyslel si a usmial sa. „Obávam sa, že si toto potešenie necháme na neskôr, drahá moja,“ povedal skúmavke a vložil ju do vrecka.

Keď vošiel do zasadacej miestnosti, prezidentka Roslinová ho priateľsky privítala. „Ďakujem, že ste prišli tak narychlo, doktor. Potrebujeme vašu cylonскую expertízu.“

Baltar sa skromne usmial. „Sotva by som to nazval expertízou. Nanešťastie neviem viac, než ktokoľvek iný.“

„To by sme mohli zmeniť,“ povedala Roslinová.

„Pani prezidentka?“

Odpovedal mu Adama. „Cylon tvrdí, že s nami chce spolupracovať.“

„Akým spôsobom?“

Roslinová povedala: „Pokiaľ vieme, Cyloni majú medzi sebou akýsi druh spojenia. Správanie cylonských agentov a ich vedomosti o nás to naznačujú.“

„Áno,“ súhlasil Baltar. „Nemáme o tom zatiaľ dôkaz, ale je to očividne fungujúca hypotéza.“

„Chceme prístup k tomu spojeniu,“ povedal Adama, „a chceme ho použiť na zhromažďovanie informácií rovnakým spôsobom, ako získavali informácie oni o nás.“

Baltar s pochopením prikývol. „A chcete k tomu použiť zajatého cylonského agenta.“ Oprel sa o operadlo stoličky. „Aby sme to mohli spraviť, museli by sme najskôr presne pochopiť ako si Cyloni navzájom posielajú a prijímajú informácie. Potom by sme museli určiť slabiny v ich sieti a využiť ich.“ Rozptýlene sa odmlčal – tentokrát nie kvôli Šestke, ale kvôli rozsahu a vyzývavosti tohto nápadu. „Výskum sietí umelej inteligencie bol protizákonný vyše päťdesiat rokov – naša úroveň je tak hlboko pod Cylonmi, že ju ani nehodno spomínať. Chcete fakticky založiť nový vedný odbor od ničoho.“

„Ak to niekto môže dokázať, doktor, ste to vy,“ povedala Roslinová.

„Môžeme vám dať jedného živého Cylona na pokusy,“ povedal Adama, „a jedného mŕtveho, ktorého môžete rozrezať, aby ste zistili, ako fungujú. Ak potrebujete čokoľvek iného, čo budeme môcť nájsť alebo vyrobiť, máte to mať.“

Baltar vedel, že neexistoval nik iný, kto by mohol čo len začať s tým, o čo ho žiadali. Tá predstava ho očarovala. Konečne bude mať príležitosť pracovať na nápadoch, ktoré ho vždy fascinovali, ale nikdy si ich nemohol dovoliť skúmať. Baltar si často myslel, že sa mal narodiť pred sto rokmi, kedy boli siete umelých inteligencií stavebným kameňom koloniálnej technológie. Teraz si uvedomil, že bol nažive v tú najsprávnejšiu epochu. História si vybrala jeho.

Bude to najväčšia práca v jeho kariére a ak uspeje, bude hrdinom. Legendou.

Ak uspeje? Nie. Keď uspeje. Pretože jeho genialita nebolo jediné, čo ostatní nemali. Vo svojom vrecku mal drobný útržok cylonskej technológie, ktorého úlohou bolo niečo veľmi podobného tomu, čo popisovala prezidentka a veliteľ Adama.

„Dokážem to,“ povedal s istotou.

„O tom som nikdy nepochybovala,“ povedala Roslinová.

Keď sa vrátil do laboratória, sadol si Baltar za stôl a vytiahol z vrečka skúmavku. Podržel ju proti svetlu. Cylonský čip nečinne ležal v sklennom

valci.

„No,“ povedal mu, „zdá sa, že predsa len budeš na niečo užitočná.“

Kara hľadala na karty v svojej ruke bez toho, že by ich skutočne vnímala. Už dlho nehrala triad tak zle – či skôr už dlho jej nebolo tak jedno, či vyhrá alebo nie. Neprehrávala viac než ostatní len preto, že nebola jediná, ktorej na hre nezáležalo.

Na druhom konci stola Crashdown prepichoval svoju ruku pohľadom mrzkého hnevu, ktorý mu z tváre nezišiel čo odhalili pravdu o Sharon. Vedľa neho si Gaeta prehliadal svoje karty očami začervenanými od únavy. Sotva dokončil bezpečnostné prehliadky kvôli Apollovi a teraz dostal rozkazy, aby to celé zopakoval kvôli Boomer. Posledný hráč, Hot Dog, nevyzeral o moc lepšie od Gaeta. Bol pilotom viperu necelý mesiac a ešte si nezvykol na smrtiaci rozpis služieb. Starbuck ho bolo ľúto, ale nemohla s tým nič robiť. Bola CAG; zaistiť, aby bolo vo vzduchu dost' viperov na ochranu Flotily, bolo jej povinnosťou.

„Skladám,“ povedala a hodila pred seba karty rubom navrch. Neboli až také zlé, proste sa jej nechcelo meniť, aby ich vylepšila.

„Aj ja,“ povedal Hot Dog.

Crashdown pokrčil plecami a hodil karty na stôl.

Gaeta vejárikovito vyložil svoje karty, aby bolo všetky vidno. „Päť kosákov, tri trojzubce a žolík,“ povedal.

Prehrať s Gaetom v triade bolo zahanbujúce; prehrať s Gaetom pri takýchto kartách bolo proste patetické. Možno z toho jedného dňa, pomyslela si Starbuck, spravím smiešnu historku. Nad takýmito vecami sa vedela s Leom smiať...

Nie. Ani s tým nezačínaj.

„Výhra je tvoja,“ povedala Gaetovi a posunula k nemu mince zo stredy stola. Nebolo to, ako keby skutočne niečo vyhrali alebo prehrali, koloniálne peniaze boli teraz viac-menej bezcenné. Mince boli len žiarivé osemuholníkové pliešky. „Kúp si niečo výnimočné.“

„Och, dobre. Už som myslel, že si nezahrám.“ Kara zdvihla hlavu a zbadala Baltara vo dverách do kasární s šťastným úsmevom človeka, ktorého nič na

svete netrápilo. Zamával fľašou ambrózie v ruke. „Priniesol som malú obeť Hermovi.“ Začal sa obzeráť za stoličkou, ktorú by si prisunul k hre.

„Tu máte, doktor,“ postavil sa Hot Dog. „Vymeňte sa so mnou. Mal by som si ísť ľahnúť, kým tam vládzem dojsť.“ Zmizol skôr, než mu Starbuck stihla pripomenúť, že jeho hliadka sa začína o 6-00.

Baltar zaujal Hot Dogovo miesto a na operadlo si prehodil svoje sako. Potom, kým Gaeta zbieral svoju korisť, odštupľoval ambróziu a naplnil ostatným poháriky. Kara ochutnala – dofrasa, božská chuť – a prekopala balík. Rozhádzala karty po stole, deväť každému hráčovi. „Vyhrál si posledné kolo, Gaeta, tak čo to bude?“

„Trojzubce.“

„Vyšší dôstojník lode v aktívnej službe určil trojzubce. Ako bankér začínam. Crash, meníš, alebo hráš?“

Crashdown položil na stôl päťku štít. „Mením.“

Starbuck skontrolovala svoje karty, mala šesťku. Vzala Crashdownovu kartu a dala mu kosák dvojku. „Ako pokračuje váš veľký projekt?“ spýtala sa Baltara. „V poslednej dobe vás veľmi nevidno.“

„Bol som zaneprázdnený. Tým myslím neuveriteľne zaneprázdnený, ako bez času na jedlo, spánok a dýchanie zaneprázdnený.“

„Mmmmm,“ súhlasil Gaeta. Rozdiel medzi nimi bol v tom, poznamenala si Kara, že kým Gaeta znel vyčerpane, Baltar takmer nadsakoval na stoličke. Géniovia sa zjavne ukájajú na veľkej zaneprázdnenosti.

„Už máme horúcu linku so Cylonmi?“ spýtala sa.

„Zatiaľ nie. Ale blížim sa. Popravde sa výrazne blížim. Pokrok, ktorý som učinil len za posledných pár dní... no, je neuveriteľný, ak smiem podotknúť.“ Bola rada na Baltarovi, aby vymenil a on vyhodil na stôl jeden z trojzubcov. To, že sa vzdal tak vysokej karty, bolo buď znakom toho, že vôbec nemyslel na hru, alebo sa veľmi spoliehal na dve karty, ktoré mohol podľa pravidiel hry vymeniť. „Napríklad, začína vysvitáť, že jestvujú skutočné fyziologické rozdiely medzi štruktúrou nášho mozgu a mozgom cylonských modelov človeka.“

Gaeta vyzeral zaujato – alebo prinajmenšom tak zaujato, ako len mohol vyzeráť človek, ktorý nespál niekoľko dní. „Aké rozdiely?“

Baltara táto otázka zjavne potešila. „Ide o časť mozgu hlboko v temnom laloku, ktorá má pravdepodobne za účel spájať Cylona so skupinovú myseľ. Jej stavba je pozoruhodne odlišná od stavby ľudského laloku. U nás má táto mozgová oblasť na starosti snívanie. Keď boli zostrojení Cyloni – pôvodní

Cyloni – nikoho ani nenapadlo dať im schopnosť snívať. Ostatne, na čo by im bola? Fascinujúce ale je, že hoci sa naučili napodobniť ľudský mozog v každom inom ohľade, nedokázali si osvojiť snívanie. Miesto toho si túto oblasť prispôbili, aby im slúžila na úplne iné účely.“ Potiahol si dve karty a sotva na ne pozrel. „Nanešťastie, fyziologický rozdiel sa nedá potvrdiť bez chirurgického otvorenia. Keď som rozrezal mozog poručičky Valerii, našiel som-“

„Doktor,“ povedala Kara. Pozrela na Baltara a keď ju vnímal, ukázala očami smerom na Crashdowna a späť na Baltara.

„Ach,“ povedal Baltar a jeho maniacké nadšenie sa začalo bortiť. „Áno, ja, ehm... prepáčte. Toto je, samozrejme, stále veľmi citlivá téma.“

„Dobohov, nie, ani trochu. Prečo si to myslíte?“ spýtal sa Crashdown. Pozrel na doktora. „Viete čo, až budete najbližšie mať mozog tej kurvy na stole pred sebou, spravte jej pár rezov aj za mňa.“ Hodil svoje karty na stôl. „Skladám.“ Postavil sa a bez ďalšieho slova odišiel z kasárni.

„Ach,“ zopakoval Baltar. „Panenka skákavá. Ja...“

„Zabudnite na to. Ešte sa s ním porozprávam.“ Už opäť bol ťah na nej; Starbuck hodila na stôl desiatku kosák a potiahla si náhradu z kopy. Bol to trojzubec sedmička. To nebolo zlé. Doliala si do pohárika ambrózie. „Gaeta, si na rade.“

Gaeta pozrel na karty, ktoré držal v ruke a vzdychol. „Končím.“

„Tak končíme. Aké máte karty, doktor?“

Baltar sa usmial a vyložil svoje karty. Mal... dofrasa, samé trojzubce. „Verím, že som vyhral.“

„Šťastie začiatočníka,“ povedala Kara.

„Ak to chcete vedieť, tak nie. Z vašich výmien som usúdil, aké ste mala karty a s touto informáciou som vypočítal, že najbližšie dve karty budú s vysokou pravdepodobnosťou trojzubce s veľkou hodnotou. Vzdať sa jedného slabého trojzubca za dva nebolo ťažké rozhodnutie.“

Skepticky si ho prezrela. „Nad tým ste uvažoval celú dobu, čo ste rozprával?“

„No, nie celú dobu. Bol som hotový, keď sa ma poručík Gaeta spýtal na rozdiely medzi ľudským a cylonským mozgom.“ Dopil svoju ambróziu a nalial si štedrej porcie. „V poslednej dobe sa oveľa ľahšie sústredím.“

Zdal sa byť trochu iný, to si Starbuck všimla – bol oveľa menej roztržitý, než normálne. „Čo ste spravil, vzdal sa kávy?“

Baltar sa usmial, akoby to bol nejaký tichý vtip. „Niečo takého.“

Gaeta zívola a zažmúrala na svoje karty. „Viete, keď sa nedokážete sústrediť dosť na to, aby ste videli, čo je vo vašej ruke, je čas vzdať to. Dobrú noc, doktor. Kapitánka.“

Postavil sa a krátko po tom zostali Starbuck a Baltar sami v polozatemnenej kasárni. „Nuž, kapitánka,“ povedal Baltar hľadiac na Karu. „Ste tiež pripravená vzdať to?“

„Ani teraz a ani nikdy.“

Zasmial sa. „Na to si pripijem,“ povedal a zdvihol pohárik. „Na neústupnosť.“

Stiahla pohárik a matne si uvedomila slabé ale jednoznačné bzučanie v hlave. Drobná časť jej mozgu uznala, že mala prestať už pri druhom poháriku, ale bola škoda nevyužiť tak dobrý ročník. „Keby som len vedela, odkiaľ máte svoje zásoby.“

Baltar zmietol mince zo stola. „Nuž, to znelo ako výzva. Zahráme si o niečo zaujímavejšieho?“

Zdvihla obočie. „Meno vášho zásobovateľa proti...?“

„Och, neviem. Niečo vyhovujúceho a jemne ilegálneho.“ Položil si bradu na ruku a parodicky nakrčil obočie, čím Karu rozosmial. Bol to dobrý pocit, ako keď pretiahnete strnuté svaly po niekoľkohodinovej hliadke vo viperi. Potom sa Baltar narovnal a bodol ukazovák do vzduchu a ona sa zasmiala ešte hlasnejšie, keď vykrikoval: „Už viem! Jazda viperom!“

Chvíľu jej trvalo, kým chytila dych. „Ste civilista. Je to absolútne proti pravidlám.“

Baltar sa zaškeril. „O dôvod viac, prečo to urobiť.“

S tým Kara nemohla nesúhlasiť. Opäť zakopala balíček kariet, tentokrát pomalšie, potom začala rozdávať – deväť kariet každému a deväť do stredu stola lícom nahor. „Jeden balík, tri výmeny, kosáky sú najvyššie.“

Baltar sa chopil svojich kariet. „Dobre.“

Popravde bola príliš opitá, aby sa sústredila na to, čo robí a vedela to, ale netrápila sa tým. Už niekoľko dní ju ťažili jej myšlienky ako balvany, až mala pocit, že sa už vôbec nemôže pohnúť. Bola tou najnezodpovednejšou osobou, akú poznala a akýmsi spôsobom dostala zodpovednosť nad tými najdôležitejšími vecami. Bola zodpovedná za životy svojich pilotov, za bezpečnosť všetkých ľudí vo Flotile, za to, aby nesklamala starého. A za

udržanie Leeovej pamiatky nažive.

Skôr či neskôr jednu z týchto zodpovedností pokašle; toto vedomie ju naplňovalo hrôzou. Myslieť na čokoľvek iného – aj na niečo tak sprostého ako hra v karty na niekoľko krátkych minút – bola úľavou a Kara sa jej držala, kým to len šlo.

„Hotovo,“ povedala a rozložila svoje karty na stôl. Boli dobré: sedem kosákov a dva oštepy. Zaškerila sa na neho. „Ako aj v živote, stačí len trochu zručnosti a veľa šťastia.“

„A elán génia,“ odvetil Baltar s úsmevom. Vejarikovito rozložil svoje karty do stredu stola. Mal deväť kosákov. Postavil sa a s pýchou si cez ramená prehodil sako. „Ako sme sa dohodli, vyhral som jeden let viperom.“

„Bude chvíľu trvať, kým to zariadim, doktor.“

Posmešne sa uklonil. „Ako vám to bude vyhovovať, kapitánka.“

Kara pozbierala karty a začala upratovať stôl. Prehra jej ani trochu nezhoršila náladu – popravde ju takmer vylepšila. Prepašovať do rozpisu jeden viper navyše bude ťažký oriešok, ale dofrasa, bola CAG – hodnosť má svoje privilégia. Prvýkrát za príliš dlhú dobu sa konečne mala na čo tešiť.

„Génus alebo nie,“ povedala, keď spolu opustili kasárne, „stále si myslím, že ste dnes večer proste mal šťastie. Predtým ste nebol tak dobrý.“

„Ale ja som bol vždy tak dobrý,“ odvetil Baltar. „Len chvíľu trvalo, kým som začal využívať svoj skutočný potenciál.“

Vyučovanie Baltar nikdy nemal v láske. Nové myšlienky ho nadchýnali, ale proces ich predávania ľuďom menej inteligentným ako on – inými slovami, všetkým ostatným – sa mu zdal extrémne nudný a robil čokoľvek, aby sa mu vyhol. Jeho prvá práca po obhájení doktorátu bolo učiť na seminárkach a táto skúsenosť bola pre neho veľmi depresívna. Neskôr, keď mu jeho úspechy priniesli slávu, zvykol odmietat všetky až na pár vybraných pozvaní na prednášky na najprestížnejších univerzitách Dvanástich Svetov. V televíznych talkshow sa menej narobil a viac zabavil.

Keď sa na to teraz pozrel, ľahko videl, že sa nechal prepracovať. Myslel si, že sa nedalo vedieť už nič nového, prinajmenšom nič zaujímavého. Ako sa len mýlil! Teraz, keď bola jeho myseľ už opäť kompletne jeho, boli jeho myšlienky

jasné, plynúce a pravidelne inšpirované; zdalo sa, že nové nápady mu vyskakovali v hlave skoro každú hodinu, plne prepracované a bez jedinej chybičky, každá ešte sofistikovanejšia ako tie predošlé. Jeho práca bola vrcholom jeho kariéry; poznatky, ktoré získaval o Cylonoch, budú možno kľúčom k prežitiu ľudstva a možno aj k jeho spásu. A on chcel – nie, viac než len to, on musel – o nich povedať ostatným.

Zaujal svoje miesto v prednej časti zasadacej miestnosti na Galactice a počkal, kým nemal plnú pozornosť svojho publika. Prezidentka a veliteľ Adama spolu viedli tichý rozhovor, čím dali Baltarovi príležitosť pozorovať kapitánku Thrace. Hrala sa s notesom pred sebou a nevedela o tom, že ju sleduje. Bolo na nej niečo prirodzeného a neumelého, čo Baltarovi absolútne učarovalo. Šestka bola umelým stvorením, presná ako rovnica a v každom bode vybavená, aby ho polapila. Na druhej strane, Kara Thrace bola nevyrovnaná; ostrá a s štipľavým jazykom, tak skutočná ako Šestka podvrh. V priebehu posledných týždňov sa Baltarova myseľ málokedy odpútala od práce, ale keď sa tak stalo, myslel vždy na Starbuck.

Prezidentka Roslinová dokončila svoj dialóg s Adamom a otočila sa k nemu. „Prepáčte, že sme vás nechali čakať, doktor. Učinili ste nejaký pokrok?“

„Výrazný, pani prezidentka,“ povedal Baltar. „Popravde verím, že som pre vás našiel reálne riešenie.“

„Vravte.“

„Iste si z mojich predošlých správ spomínate, že Cyloni sa od ľudských bytostí veľmi odlišujú v oblasti temenného mozgového laloku.“

Roslinová prikývla. „Teoretizovali ste, že táto oblasť je nejaká citlivá na signály zo cylonského skupinového vedomia.“

Baltar prikývol. „Áno. A odvtedy som dokázal túto teóriu potvrdiť. Poznáme presnú dobu aktivácie poručičky Valerii. Keď som ohľadne toho časového údaju prehľadával skeny z Galacticy, našiel som jeden signál, ktorý neprichádzal zo žiadnej lode vo Flotile. Mám aktivačný kód pre spiacich cylonských agentov.“ Začala sa pomaly prechádzať hore-dolu. „Ďalším problémom bolo presne pochopiť, čo sa pri aktivácii odohráva v danom mozgu. Keď sme previedli analýzu mozgového tkaniva poručičky Valerii, odhalili sme vysokú hladinu neurotransmitterov, ktoré nesedeli žiadnym ľudským. Tieto chemikálie pochádzali z jej temenného laloku a v čase smrti sa začali rýchlo šíriť mozgom.“ Prestal sa prechádzať a otočil sa tvárou k obecenstvu. „Následkom bolo úplné prepísanie jej mozgu.“

Adama sa spýtal: „Otestoval ste kvôli týmto neurotransmitterom aj druhého Cylona?“

Baltar prikývol. „Odobrali sme vzorku jeho mozgovomiešnej tekutiny a bola čistá.“

„Takže si môžeme byť istí, že nebol aktivovaný,“ povedala Roslinová.

„Verím, že môžeme,“ povedal Baltar. „Takže, v tej istej chvíli ako sa uvoľnia tieto neurotransmitery, začne prechádzať chemickými bariérami medzi temným lalokom a zvyškom mozgu druhá sada látok.“ Zdvihol zo stola pred sebou gumu a ukázal ju v natiahnutej ruke publiku. „Prosím, predstavte si drobnú oblasť mozgu, ktorá je uzavretá od zvyšku. Je úplne dormantná, nepozorovateľná. Ale je tam, ako trinásta komnata uprostred mysle.“ Zavrel okolo gummy dľaň, aby ju nebolo vidieť. „Dvere otvára jednoduchý signál. Otvoria sa, vypustia záplavu látok, ktoré definitívne pozmenia chemickú stavbu mozgu a prepíšu existujúcu osobnosť. A nielen to. Až bude proces dokončený, dvere zostanú otvorené, aby mala vedomá osobnosť prístup k obsahu tajnej oblasti.“ Vyrovnal dľaň a guma ležala uprostred. „Čo je...“

„... priame spojenie so cylonským skupinovým vedomím,“ dokončil Adama.

„Presne tak, veliteľ.“

Starbuck sa mračila. „Dobre, takže tvrdíte, že ten živý Cylon, ktorého máme, nielen že nemá prístup k spojeniu, ale ani nevie, že ho má. Ako nám to pomôže? Ak ho neaktivujeme, nebudeme mať informácie. Ak ho aktivujeme, osobnosť, ktorá s nami chce spolupracovať, bude vymazaná, kým nám stihne niečo povedať.“

„To bolo veľmi elegantné zhrnutie našej dilemy, kapitánka,“ povedal Baltar. „Poteší vás, že moje riešenie je rovnako elegantné. Vytvoril som zadné vrátka.“

„Ako?“ spýtal sa Adama.

„Vypracoval som proces, ktorý zneutralizuje neurotransmitery uvoľnené po aktivácii. Štruktúra mozgu zostáva nezmenená a zachováva existujúcu osobnosť, ale dáva vedomej mysli prístup k spojeniu.“ Usmial sa. „Tak sa dostaneme do trinástej komnaty.“

„Ako tento proces funguje?“

„Na základe implantátu, pani prezidentka – malého čipu, ktorý som vytvoril, aby som pozoroval hladiny aktivačných neurotransmitterov a vyrovnával ich účinky.“ Nebola to lož, skôr len obmedzená interpretácia pravdy. Keď skúmal implantát zo svojho mozgu, zistil, že dokázal veľmi účinne meniť chemickú stavbu mozgu – to bolo akiste tajomstvom Šestkinho úspechu pri vyvolávaní intenzívne živých halucinácií. Keď pochopil základný mechanizmus jeho funkcií, dokázal ho upraviť na vlastné účely. Výsledný produkt mal dokonalý a inovátorský dizajn, hoci ktokoľvek, ktoby poznal obsah drobnej skúmanky v

Baltarovom vrecku, by si mohol všimnúť jasnej podobnosti. Baltar nemal v zámere riskovať to. „Budeme musieť na Cylonovi vykonať malý chirurgický zákrok, ale potom by nám nič nemalo brániť v priamom použití.“

Adama sa spýtal: „V čom je háčik?“

„V čomkoľvek,“ odpovedal Baltar. „Čip sa dá otestovať len tak, že ho dáme Cylonovi do hlavy a zapneme ho. Nikdy sme nič takého nerobili. Mohlo by to jednoducho zabiť objekt.“

„Žiadna strata,“ odvetil Adama. Prezidentka a Starbuckna neho pozreli, no zjavne si toho nevšimli. „Za predpokladu, že nie. Čo ďalej?“

„Je možné, že zmeny zapríčinené uvoľnením neurotransmiterov sú nevyhnutné na to, aby mohol mozog spracovať informácie prijímané spojením so cylonským skupinovým vedomím,“ povedal Baltar. „Ak by sme zabránili týmto zmenám, mohli by sme zbaviť mozog prostriedku, ktorý potrebuje na spracovanie dát, ktoré sa mu zničohonič objavia v hlave, čím by sme uviedli myseľ subjektu pod veľké množstvo stresu.“

„Potom musíme zabezpečiť, aby sme získali čo najviac užitočných informácií,“ povedal Adama. Odmlčal sa a Baltar nadobudol pocit, že niečo zvažuje. Potom sa obrátil na Starbuck a povedal: „Kapitánka, ak to bude fungovať, chcem, aby ste s ním konzultovali vy.“

Pozrela na neho s očividným prevapením a – dodal pre seba Baltar – náznakom odmietnutia. Ale kým stihla odpovedať, ozvala sa Roslinová. „Kapitánka Thrace, boli ste s Leeom blízki priatelia, že?“

„Áno,“ povedala Starbuck. Jej hlas nebol hlasný, ale bol pevný. „Boli sme priatelia.“

„Pani prezidentka,“ skočil jej do reči Adama, „ak spochybňujete schopnosti mojich dôstojníkov vykonávať ich prácu-“

„To vôbec nie, veliteľ. Ale naozaj by to nemohol robiť niekto, pre koho by tá situácia nebola tak...“ Roslinová zaváhala, zjavne hľadala čo najlepšiu frázu. „...emocionálne vypätá?“

Adama odvetil: „Práve pre to, že bola jeho priateľ, by to mala robiť ona.“ Rozprával sa s prezidentkou, všimol si Baltar, ale hľadel na Karu. „Ak nám Cylon bude klamať, alebo sa nám pokúsi dať falošnú informáciu, ona to rozozná. Ju neoklame. Mám pravdu, Starbuck?“

Zdvihla bradu. „Presne tak, pane.“

Adama sa pozrel na prezidentku Roslinovú a prikývol. „Kapitánka Thrace bude prevádzať konzultácie.“

Roslinová nevyzerala dvakrát šťastne, ale zjavne nebola pripravená pokračovať v argumentácii. „Prirodzene, toto rozhodnutie je vojenské, veliteľ. Vy to musíte vedieť najlepšie.“ Otočila sa na Baltara. „Kedy môžete implantovať čip?“

„Ak chcete, tak aj dnes.“

Roslinová sa rozhládla po miestnosti. „Nevidím dôvod odkladať to. Ak to chceme skúsiť, tak do toho.“

Keď Baltar vyšiel zo zasadacej miestnosti, chcel ísť na slovíčko so Starbuck, ale kým na seba mohol upútať jej pozornosť, odkráčala chodbou so sklonenou hlavou a nečitateľným výrazom.

Jednou z vecí, na ktoré vás otestovali pred tým, ako vás pustili do vipera – rovnako ako rýchlostné reflexy a fyzickú zdatnosť a schopnosť pracovať pod tlakom – bolo niečo, čomu inštruktori hovorili „prah podnetov“. Zhodnocovalo to pilotovu schopnosť postrehnúť, zaradiť a odpovedať na nespočetné množstvo odlišných vnemov, ktoré musel mozog spracovať, aby mohol riadiť let počas boja. Teória bola taká, že v danej chvíli si musíte byť vedomý tisícok faktorov vrátane otáčok, výšky, vychyľovania, rýchlosti, stavu zbraní a relatívnej pozície akéhokoľvek počtu nepriateľských bojovníkov – a okrem toho všetkého ste potom museli dokázať pochopiť, ako na seba tých tisíc faktorov vplýva navzájom vplýva a na základe toho spraviť v zlomku sekundy rozhodnutie, od ktorého bude závisieť váš život. A ak ste boli veliteľom letky, museli ste to robiť za ďalších šesť ľudí a za seba.

Prah podnetov sa meral na stupnici od nula do osemdesiat, pričom na štyridsiadke bol priemer pre celú populáciu. Minimálna vstupná hranica do letovej školy bolo šesťdesiatpäť. Lee mal hodnotenie sedemdesiatštyri, len o dva body menej ako rekordér jeho ročníka. To bola, samozrejme, Kara.

Nebol Lee, ale bol jeho dokonalou kópiou vo všetkých možných ohľadoch; fakt, že lietal v bojových situáciách posledných šesť týždňov bez toho, že by sa nechal zabiť, musel byť dôkazom, že mal okrem spomienok mŕtveho muža aj jeho schopnosti.

Takže by to mal zvládnuť.

Až na to, že si začínal myslieť, že to možno nezvládne.

Vedel, že má problém už vo chvíli, kedy sa prebudil na ošetrovni po operácii

pri ktorej mu vložili čip do mozgu. Keď sa prebral, našiel niečo nového – niečo, na to nebol ani trochu pripravený. Predstavoval si, že spojenie so cylonskou skupinovou myslou bude zrozumiteľný, organizovaný prúd informácií, z ktorého si bude môcť podľa uváženia vyberať. Miesto toho to bol príval, ktorý zaplavil každý kúsok jeho mysle, vytlačal všetky ostatné myšlienky a znemožňoval mu sústrediť sa aj na tie najjednoduchšie úlohy. A nebol v tom žiadny poriadok, žiadne použiteľné rozdelenie alebo pochopenie masívneho množstva prevažne nerozlúštiteľných dát, ktoré rapídne vyplňali jeho hlavu. Čím viac sa ich snažil pochopiť, tým hlbšie ho ťahali, tým viac cítil, ako prichádzal sám o seba. Obával sa, že ak nenájde spôsob ako to ovládať, možno sa už čoskoro utopí.

Nepovedal o svojich pochybnostiach Baltarovi ani nikomu inému. Ak by implantát nefungoval – ak by im nedokázal poskytnúť užitočné informácie – nemal by pre nich živý žiadnu cenu. Prvá konzultácia musí dopadnúť dobre; ak nedopadne, nemusí dostať druhú šancu.

A práve preto keď vošla zamračená Kara do vypočúvacej miestnosti, si želal, aby poslali hocikoho iného.

Sadla si za stôl oproti nemu. „Baltar vraví, že čip v tvojej hlave funguje bez chybičky.“

Ťažko sa sústredil na jej slová a ešte ťažšie formuloval odpoveď. „Áno. Funguje.“

„Tak potom začnime. Prvá otázka. Akí ďalší cylonskí agenti sú vo Flotile?“

Odpoveď musela byť niekde v prúde dát zo spojenia – keby sa len mohol sústrediť na to, ako ju nájsť. Zavrel oči, uzavrel sa od vonkajšieho sveta a opatrne sa ponoril do clony informácií. Zrazu necítil stoličku pod sebou alebo stôl, o ktorý sa opieral rukami, ba dokonca ani zvuk vlastného dychu.

Bolo to ako potápanie v hlbokkej vode; čím šiel hlbšie, tým sa tlak na ňom zväčšoval, až kým nemal pocit, akoby sa mal prelomiť pod váhou informácií, ktoré na neho tlačili zo všetkých strán. Našiel, čo hľadal, hlboko pochované v binárnom kóde a niečo, čo vyzeralo ako navigačné dáta a zachytil to, kým to neuletelo preč. Teraz sa už len stačilo vrátiť, ale keď nad sebou začal hľadať svetlo, ktoré by mu povedalo, kde je hladina, nemohol ho nájsť: more informácií mu bránilo pred spojením so skutočným svetom. A potom, práve keď sa v ňom začala prebúdzat panika, niečo začul – rytmický zvuk odniekiaľ zblízka. Nasledoval ho, kým nebol späť vo vypočúvacej miestnosti.

Kara sa nakláňala cez stôl a opakovane mu pred nosom lúskala prstami. „No?“ povedala. „Ja stále čakám.“

Stále bol dezorientovaný a s ešte väčšími ťažkosťami ignoroval clonu informácií zo spojenia a sústredil sa na rozprávanie. „Žiadni ďalší. Len Boomer. A ja.“

Skepticky na neho pozrela. „Dúfam pre tvoje dobro, že neklamem.“

„Neklamem.“

„Ďalšia otázka. Chcem poznať súradnice každej cylonskej materskej lode a základne v rozsahu päťdesiatich svetelných rokov od momentálnej pozície Flotily.“

Prúd dát zo spojenia mu hučal v hlave. Bol duševne vyčerpaný a nebol si istý, že by mal silu druhýkrát sa odtiaľ dostať. „Potrebujem prestávku.“

„Je mi ľúto, ale mám dnes na práci iné veci. Odpovedz ihneď.“

Skúsil to vysvetliť. „Je tu priveľa informácií a ja neviem... Ja neviem, ako si ich vysvetliť. Kara-“

Prerušila ho. „Vysvetlime si hneď na začiatku pár vecí. Po prvé, je mi absolútne ukradnuté, aké je toto pre teba ťažké, takže nemárni môj čas tým, že mi to budeš hovoriť. Po druhé, volám sa kapitánka Thrace. Budeš ma oslovovať „kapitánka“ alebo „pane“. Rozumieš mi?“

„Rozumiem.“

„Rozumiem čo?“

„Rozumiem, pane.“ Hlava ho páčila a sotva dokázal myslieť. „Povedz, cítiš sa teraz lepšie?“

„Odpovedz na otázku.“

Ignoroval ju. „Pretože mi je jasné, že si nahnevaná, ale ak ma chceš potrestať, už nemáš čím. Už som stratil všetko, na čom mi kedy záležalo. Nič, čo som, mi nepatrí. Nemám už ani meno.“

„Ušetri ma toho,“ povedala Kara. „Môj priateľ je mŕtvy a ty fňukáš nad svojou krízou osobnosti.“

„Ja som ho nezabil.“

„Aj tak je mŕtvy.“ Jej hlas sa na poslednom slove trochu zatriasol. Sotva sa to dalo postrehnúť a pochyboval, že by si toho všimol niekto, kto ju nepoznal naozaj dobre, ale on ju poznal, aj keď len zo spomienok ukradnutých niekomu inému. Na chvíľu videl len Karu, bez obalu a zranenú. Takú vnútornú bolesť u nej videl predtým len raz, keď zomrel Zak. Napadlo mu, že smútila za ním a stal sa svedkom niečoho, čo by nemal nikto vidieť – neporiadku, ktorý spôsobila

jeho vlastná smrť.

„Je mi to ľúto,“ povedal so všetkou vážnosťou.

Nech už očakával ukúkoľvek reakciu, toto nebola ona. Starbuck sa postavila, zahnela sa pravačou a so švihom ho udrela do čeľuste. Nebol na to pripravený, a tak jeho kosti zapraskali od rýchlosti úderu. Sekundu na to bola celá jedna strana jeho tváre meravá. Potom sa mu pomaly vrátil cit a s ním ostrá bolesť pod jeho uchom a chuť krvi v jeho ústach.

Keď sa mu svet prestal točiť pred očami, videl ako si Kara sadala späť na mieto. Masírovala si hánky pravej ruky, ale inak bola úplne vyrovnaná. „Chceš vedieť, či sa už cítim lepšie? Áno.“ Naklonila sa dopredu. „Teraz odpovedz na tú posranú otázku.“

Jeho tvár sa chvela, ale bolesť aspoň ponúkala rozptýlenie od neustávajúceho hrmenia prúdu dát zo spojenia. A podarilo sa mu oddialiť jeho ďalšie spojenie o pár cenných minút.

Opäť obrátil svoje myšlienky dovnútra a s váhaním sa postavil prívalu. Tentokrát mu získanie informácie trvalo dlhšie a návrat bol opäť ťažší, ale fyzická bolesť z Karinho úderu bola jeho kotvou k realite.

Aj rozprávanie bolo ťažšie a nielen preto, že musel niekoľkokrát vyplúť krv. Keď dokončil zoznam súradníc najbližších cylonských materských lodí, povedal: „Už nemôžem. Nie teraz. Neskôr.“ Pregelgol a krv v jeho ústach začala chutiť nepríjemne kovovo. „Prosím.“

Kara si ho prehliadla od hlavy k päte, akoby hodnotila jeho stav. „Začneme o hodinu. Dovtedy si môžeš užiť príjemného pokecu s bratrancami z domoviny. To sa ti bude iste páčiť.“

Bol príliš unavený a príliš rozptýlený, aby odpovedal inak než pravdivo. „Nie, to nie. Je to akoby na teba naraz kričali milióny ľudí. A nezastaví sa to.“

Jej výraz bol bez sympatií. „Škoda, že len tak môžeš zostať nažive.“

„Len tak zostanem sám sebou,“ povedal. „Ten čip znamená, že ma nemôžu zapnúť, ako to spravili so Sharon. Ja nie som Číslo Dvanásť. Nebudem.“

„Mám pre teba zlé správy,“ povedala Kara, keď sa zdvihla na odchod. „Už ním si.“

Z kokpitu vipera vyzeralo všetko také jasné.

Starbuck s potešením viedla lietadlo do hladkého oblúčika a na vonkajšom obvode flotily predviedla nádhernú slučku. Odtiaľto bolo vidieť väčšinu flotily. Komická zbierka lodí, zoskupených okolo Galacticy, akoby sa ukrývala v jej tieni. Najbližšia loď bola libranská Intersun Space Park, jej masívny vonkajší prstenec sa pomaly otáčal okolo centrálneho hriadeľa, v ktorom boli ukryté motory. Kara zmenila smer vipera, priletela tesne k lodi a povedala ponad rameno. “Splňa to zatiaľ vaše očakávania, doktor?”

“Toto ich prevyšuje.” Baltar sedel tesne za ňou v preplnenom priestore, ktorý vytvorila odstránením katapultu. Vipery boli navrhnuté pre jedného, ale keď to bolo potrebné, každý pilot vedel urobiť dosť priestoru pre pasažiera; bol dokonca veľmi pohodlný, ak ste mali v úmysle trochu súkromia s druhou osobou. Baltar mal ruky na Kariných bokoch, ale len preto, že si ich vlastne ani nemal kam inam dať a Kara cítila cez vzduchové filtre jeho vôňu. Voňal dobrou kolínskou a zatuchnutým sladkým pachom skvelých cigár. “Už viem, prečo vás to tak veľmi teší,” povedal.

“Rada mám veci pod kontrolou. Všade inde musíte žiť podľa zákonov iných ľudí, ale tu vonku -- ste len vy a vaša loď. Na inom nezáleží. Je to jednoduché.”

“Ako sa vám to podarilo vybaviť?”

“Tento viper bol vyradený z činnosti pred pár dňami kvôli problémom s pomocnými raketami. Povedala som šéfovi, že ho vezmem na skúšobný let.”

“A nikto nezbadá, že som sa zúčastnil tohto letu?”

“V letovej správe sa objaví niekoľko čudných nezrovnalostí, ale len CAG sa na to pozerá podrobne. Zabezpečím, že zajtra dostanem správu od Gaetu hneď, ako ju bude mať.” Tesnejšie uchopila riadiacu páku. “Držte sa pevne.”

“Prečo...” začal sa Baltar pýtať. Starbuck neodpovedala; namiesto toho, zapla pomocné rakety a namierila viper priamo k Intersun Space Park. Počula za sebou jeho pridusený výkrik a uškrnula sa. Potom zatlačila na riadiacu páku a sklónila nos vipera tak, že namiesto toho aby preletel ponad obrovský vonkajší prstenec, vrazil medzi priečky spájajúce prstenec s centrálnym hriadeľom.

Keď vyleteli do voľného vesmíru na druhej strane Space Parku, Baltar neudržal výkrik. “To je fantastické! Môžeme to urobiť ešte raz?”

Starbuck sa zasmiala. “Dnes nie. Je čas ísť domov. O dvadsať minút mám vypočúvanie.” Myšlienka na to ju prebrala a dobrá nálada jej klesla. Priala si, aby sa mohla vykašľať na vypočúvanie, zostať tu a lietať, až kým by neposlali niekoho, aby ju vymenil.

Ale nemohla to urobiť; bola CAG a mala povinnosti.

Otočila riadiacou pákou vipera a zamierila so stíhačkou k hangáru Galacticy.

“Ďakujem, že ste prišli tak pohotovo. Uznávam, že máte veľa povinností.” Laura vedela, že bola viac, ako len trochu falošná; odmietnutie žiadosti prezidentky nebola veľmi ochotná prijať. Ale dávala tak ľuďom vedieť, že nezabúdala na ich povinnosti. “Prosím, posadte sa, kapitánka Thrace.”

“Ďakujem, madam.” Starbuck vykročila ku stoličke pred Lauriným stolom, ale Laura jej jemne kývla na oveľa neoficiálnejšie miesto pri okne súkromnej kajuty. Chcela, aby sa kapitánka uvoľnila - a očividne to bola práca pre ňu ako vyšitá, pretože keď sa Starbuck posadila, zdala sa uvoľnená asi rovnako, ako keď stála v pozore. Vyzerala zranená, pomyslela si Laura, pevne stočená do seba, ako handra, ktorú žmýkali stále dookola, až kým z nej nezostala tvrdá špirálovitá hrča.

Posadila sa oproti Starbuck a pootočila trochu kreslo, aby nesedela otočená priamo na mladú ženu. “Chcem s vami hovoriť, pretože mám problém niečo pochopiť a myslala som, že by ste mi to mohla vysvetliť.”

“Pokúsim sa, pani prezidentka.”

Laura si zložila okuliare. “Ako ide vypočúvanie?”

Starbuck sa v kresle narovнала. Ruky mala zložené v lone, prsty poprepletané. Jej postoj vyzeral uvoľnený, až kým si Laura nevšimla, že jej lakty sú biele od tlaku, akým tlačila na operadlo. “Šlo to dobre. Získavame veľa dobrých informácií.”

“Áno. Čítala som vaše správy.” Laura sa na chvíľu odmlčala. “Takisto som čítala správu doktora Cottlea o všeobecnom fyzickom a psychickom stave Cylona. Vyjadril niekoľko obáv o jeho rapidnom zhoršovaní. Keďže sa vaše hlásenia o tom nezmieňujú, som zvedavá, aké sú vaše dojmy.”

“Moje hlásenie malo byť výlučne o zbieraní informácií,” povedala Starbuck. Tón jej hlasu bol defenzívny.

“Áno, rozumiem. Ale odkedy mu implantovali čip, strávili ste s ním viac času ako ktokoľvek iný. Musíte mať nejaký názor.”

Starbuck niekoľko sekúnd neodpovedala. “Zistilo to, že spracovať spojenia je... náročné. A zdá sa, že vyrovnáť sa s tým je pre to ťažšie, nie ľahšie.” Laura

mala dojem, že volila svoje slová s veľkou opatrnosťou.

“Je to stále schopné dať nám informácie, ktoré si prajeme?” spýtala sa Laura.

Opäť nastala dlhšia prestávka. “Áno. Zatiaľ.”

“Ale príde čas, kedy to už nebude schopné robiť,” povedala Laura. Starbuck neodpovedala, ale pohľad na jej tvár hovoril za všetko. “Hovorila som o tom s doktorom Baltarom a on sa nazdáva, že to to patrí medzi vedľajšie účinky odoprenia aktivácie Cylona, na ktoré na začiatku poukázal. Požiadala som ho, aby našiel spôsob ako vytvoriť účinnejší implantát a povedal mi, že je možné upraviť čip, aby sme si mohli vybrať, či povolíme alebo zablokujeme signály, ktoré posielajú tieto informácie do Cylonovho mozgu.”

“Vy myslíte...” Starbuck sa zamračila. “Mohli by sme spojenie zapínať a vypínať.”

Laura sa usmiala. “Presne.” Trochu sa predklonila. “Doktor Baltar tvrdí, že urobiť zmenu nie je ťažké. Ale veliteľ Adama myšlienku okamžite odmietol.”

Nahnevaný pohľad sa prehĺbil. “Prečo?”

“Práve s tým som dúfala, že by ste mi mohli pomôcť, kapitánka,” povedala Laura. “Predtým, ako sa toto všetko stalo, som mala veľmi malý kontakt s armádou. Netvrdím, že mám nejaké skúsenosti v taktike. Ale zdá sa mi, že ak nájdete zdroj spoľahlivých informácií, urobíte všetko, aby ste to využili. Nie je to len dobrá stratégia, je to zdravý rozum. Súhlasíte?”

“Hej, chcem povedať - samozrejme,” povedala Starbuck. Zrazu vyzerala roztržitá a neistá.

“Otázka jurisdikcie je v tomto bode... mierne nejasná,” pokračovala Laura. “Cylon je vojenský väzeň vo vojenskej väzbe. Avšak má informácie životne dôležité pre prežitie každej jednej osoby vo flotile. Som si istá, že veliteľ tomu rozumie.”

Starbuckin výraz zostal na chvíľu rovnaký. Potom sa jej náhle všetko vyjasnilo a ona zodvihla bradu a pozrela priamo na Lauru. “Keď povedal nie, musel mať svoje dôvody.”

“Ale dôvody, o ktoré sa nepodelil s vami,” uštipačne poznamenala Laura. “Ani so mnou, ani s nikým iným.”

Starbuck mlčala.

Laura využila svoju výhodu. “A ak sú lekárske správy správne, skôr či neskôr stratíme najlepší zdroj informácií aký máme, práve kvôli týmto

dôvodom.”

Starbuck pokrútila hlavou. “Nie. Veliteľ Adama by to neurobil. Nenechal by svoj úsudok ovplyvniť stratou Leeho. Jednoducho by to neurobil a ak to naznačujete, vôbec ho nepoznáte.”

“Nič také nenaznačujem, kapitánka,” povedala Laura. Pozrela sa na Starbuck. “Asi by ste mali popremýšľať, prečo vy áno.”

Pravidlo jedna. Žiadny 'Lee', ale 'Cylon'.

Pravidlo dva. Žiadny 'on', ale 'to'.

Ak sa bude držať týchto dvoch pravidiel, premýšľala Kara, bude v pohode.

Vypočúvanie Cylona malo byť jednoduché. Bola školená v technike vypočúvania a predovšetkým bola trénovaná byť neosobná k subjektu. Pri vstupe, prosím, skontrolujte svoje city pred dverami. Myslela, že tiež zvládala túto schopnosť - ale potom sa jej Leoben dostal pod kožu spôsobom, s ktorým vôbec nerátala. A Leoben ani nemal výhodu rovnakého vzhľadu a hlasu ako jej mŕtvy najlepší priateľ.

Surový hnev ju sprevádzal počas jej prvého stretnutia tvárou v tvár so Cylonom. Potom zúrila: zúrila na Boomer za jej zradu, na samu seba, že sa opäť nechala oklamať zradcom, na starého muža, že ju poslal rozprávať sa s tým, namiesto toho, aby šiel sám. Ale osoba, na ktorú sa hnevala - a stále hnevá - najviac, bol Lee. Bláznivé na tom bolo, že si dokonca nebola istá, na ktorého Leea zúrila, na reálneho, pretože umrel, alebo Cylona, pretože nie je reálny. Možno to dokonca ani nemalo význam, pretože sa to scvrklo na to isté, nech robila, čo robila. Obaja odišli a nechali ju, aby sa s celou tou sračkou zaoberala sama.

Predsa však nevedela, ako dlho by dokázala zostať nahnevaná, pretože bez ohľadu na to, ako veľmi to skúšala nenávidieť, jestvovala jedna vec, ktorú nedokázala vyhnať z hlavy. Cylon bol Lee. Nielen dobrá kópia; bol to on.

A čím viac času s tým strávila, tým ťažšie bolo presvedčiť samu seba o inom.

Cylon sedel na stoličke za jediným stolom vo vypočúvacej miestnosti. Keď sa Kara posadila oproti, nemohla si na ňom nevšimnúť, že mal pod očami tmavé kruhy a kožu mal bledú a spotenú. Nesedel na stoličke vzpriamene, ale trochu

bokom - a to vyzeralo naozaj divne, pretože Lee sa nikdy nehrbil. Keď sa pozrela na jeho ruky, položené na stole so spojenými zápästiami, videla, ako sa triasli.

“Dnešnou témou budú technické plány materských lodí,” povedala. “Kapacita, interné rozhranie, obrana, slabé stránky, veď to poznáš.”

Cylon sa na ňu pozrel; bola dosť blízko, aby videla ako sa jeho rozšírené zreničky pomaly zúžili. Zdalo sa, že má problém sústrediť sa na ňu, a keď hovoril, medzi slovami a vetami robil dlhé prestávky. Efekt, ktorý tým vytváral, bol podobný, ako keď sa opilec pokúša správať ako triezvy. “Majú... pätnásť materských lodí. Všetky s vysoko rozvinutou nukleárnou výzbrojou. Raidery vylietajú z externých služobných hangárov.”

“Povedz mi o atómových zbraniach.”

“Sedemsto vojnových hlavíc... možno viac. Desať hlavíc na strelu... Väčšina z nich má výkon tristo kiloton... s možnosťou vylepšenia na päťsto kiloton pripojením pásov HEU.” Cylon sa na chvíľu zastavil, zhrbil sa na stoličke. Jeho tvár -- Leeova tvár -- bola vykrivená od úsilia rozprávať. “Nejaké strely s malým dosahom... berýliový obal, päťdesiat alebo sto kiloton.”

“Majú výrobné továrne na palube?”

Dlhá pauza. “Myslím... myslím, že áno. Áno.”

“Odkiaľ berú urán?”

Cylon zavrel oči.

“Pozri sa na mňa.”

Brada mu začala klesať na hrud'

“Pozri sa na mňa,” zopakovala s väčším dôrazom. Cylon nadvihol hlavu, aj keď pomaly. “To je lepšie. Pokús sa nespáť, keď s tebou hovorím. Pýtam sa ťa znova, odkiaľ berú urán pre atómové zbrane? Spracúvajú rudu alebo sa vracajú niekam, kde si dopĺňajú zásoby?”

“Nemôžem,” povedal tichým, chrapľavým hlasom. “Myslel som, že to zvládnem... ale nemôžem. Je toho priveľa. Len to... pokračuje stále dookola a dookola... a ja nemôžem premýšľať, ponorím sa do toho, nemôžem to zastaviť, nemôžem...”

Tak veľmi sa podobal Leeovi.

To, povedala zúrivo sama sebe. To. Cylon. To. To.

“Odkiaľ,” opakovala, “odkiaľ pochádza ten urán?”

“Odíd’,” povedal.

“Najprv mi povedz, odkiaľ berú urán.”

“Odíd’,” zopakoval Cylon a Kara si uvedomila, že vôbec nehovoril s ňou. Jeho uprený pohľad smeroval niekam za jej pravé rameno. Keď sa pozrel späť na ňu, mal prosebný výraz. “Povedz mu, aby odišiel. Počúvne ťa.”

“Komu mám povedať, aby odišiel?”

Stíšil hlas do tajomného šepotu. “Zak. Povedal som mu, že by tu nemal byť, ale nechce ma nechať samého.”

Zimomriavky prebehli po Karinom chrbte. Stálo ju to veľa námahy nepozrieť sa za seba do rohu izby, kam hľadel Cylon. “Zak tu nie je,” povedala. “Je mŕtvy. Vieš to.”

“Som mŕtvy a som stále tu.” Začal sa chichotať, tak sa natriasal od smiechu, až reťaz medzi jeho zápästiami rinčala. “Je to smiešne, nie? Skutočne smiešne.”

Starbuck zavrela oči. Opäť ich otvorila. Nebol to Lee. Bolo to niečo, čo vyzeralo ako on. Číslo dvanásť.

“Odkiaľ pochádza ten urán?” spýtala sa znovu. Pri každom slove sa jej zdalo, že jej niečo vytrhávajú z hrude.

Smiech sa zmenil, stal sa tichým a hrubším a ona si uvedomila, že Cylon začal plakať. Lica mal vlhké, ale dokonca sa zdalo, že si to vôbec nevšimol.

“Pomôž mi, Kara.”

Volal Lee o pomoc, keď sa pomaly mučil hladom až k smrti? Volal jej meno opäť a opäť a zastavil sa iba vtedy, keď sa mu tak vysušili pery a jazyk, že nemohol rozprávať? Svojím vnútorným okom ho videla tak jasne, skrútil sa v tom zhnitom mieste, stratil silu, stratil nádej a nakoniec stratil svoju vieru v Karu. Ak by to vedela -- ak by tam bola, aby mu pomohla -- všetko by bolo iné. Nemohla to vedieť, ale necítila sa preto o nič menej vinná. Nazývala sa jeho priateľom a sklamala ho.

A teraz bola v ďalšom kole sklamávaní.

“Odkiaľ,” zašepkala. Prestala. Skúsila to opäť. “Odkiaľ. Odkiaľ ... Odkiaľ pochádza...”

“Kara, pomôž mi, prosím,” povedalo to.

Povedal on.

To. On. Lee.

Myslel som, že to zvládnem, ale nemôžem.

Kara vstala a odišla. Dvere za ňou buchli a jej topánky kloпали o kovovú podlahu, keď kráčala rýchlo dolu chodbou. Minula stráže v službe pred dverami vypočúvacej miestnosti a pár technikov, ktorí vykonávali plánovanú údržbu v inštaláčnej šachte a potom prišla k prázdnenému skladu. Vošla dovnútra a zavrela za sebou dvere.

Otočila sa a oprela o vnútrajšok dverí. Potom pomaly pokrčila kolena a klesala až kým nekľučala, čelom opretá o studený kov. Objala sa rukami a plakala, až ju bolelo v hrudi a hrdle.

Gaetovi končila zmena o dvadsať nula, nula; Karin plán bolo dokončiť vypočúvanie o devätnásť štyridsaťpäť a chytiť ho skôr, ako odíde zo služby. Ale polhodina strávená vzlykaním v prázdnom sklade, nasledovaná ďalšími dvadsiatimi minútami pod prúdom studenej vody na jej červenú tvár, ju síce zbavilo dôkazu o plači, ale keď o ďalších dvadsaťpäť minút konečne prišla do CIC, zistila, že Gaeta práve odišiel. “Môžem vám sniečím pomôcť, pane?” spýtal sa jej poručík Cortez, ktorý mal nočnú službu.

“Potrebujem včerajší letový plán.”

Cortez začal prezerat' hromadu papiera na boku jeho stanice. “Lutujem, kapitánka, nezdá sa mi, že mám tú správu... Gaeta sa nezmienil o tom, že ju treba odovzdať vám.”

“Pretože nemusel. Mám ju ja.”

Starbuck sa otočila; Tigh stál za ňou, držal správu z letového plánu v ruke. Posledná vec po vypočúvaní, na ktorú mala náladu, bol nejaký zápas s XO. Vyvinula obrovské úsilie zmeniť svoj výraz, ak už nebol celkom zábavný, aspoň nenaznačoval otvorené nepriateľstvo. Hľadela priamo na hárok papiera a povedala: “Vezmem si to.”

“Vaša starostlivosť je chvályhodná, kapitánka. Je dobré vidieť, že sa nový CAG zaujíma o spôsobilosť chodu lode.”

Cortezove oči striedavo hľadeli na Starbuck a Tigha. Jasne videl, že sa niečo medzi nimi stalo, ale nevedel určiť, čo to bolo. Kara začala mať nepríjemné podozrenie. “Len si robím svoju prácu,” povedala. Natiahla k nemu ruku. “Teraz mi, prosím, dajte tú správu. Pane.”

Tigh sa usmieval a podal jej ju. Potom, keď sa po ňu natiahla, zamračil sa akoby si na niečo spomenul a stiahol ruku späť. “Viete, teraz, keď vás tu mám, chcel by som sa vás na niečo opýtať.” Otočil stranu hore nohami a zapichol prst do tabuľky spotreby paliva, aby pritiahol jej pozornosť. “Tu to je. Ukazovateľ spotreby paliva Viper 5 zaznamenal spotrebu počas letu tri bodka deväť. To je veľmi veľa, nemyslíte?”

“Viper 5 bol vyradený niekoľko dní. Zadná pomocná raketa bola poškodená a museli ju opraviť. Pravdepodobne stále spotrebováva veľmi veľa paliva.”

“Aha,” povedal Tigh. Skontroloval správu ešte raz. “Podľa tohto ste pilotovali ten viper včera. Nehlásili ste žiadne problémy s pomocnou raketou, ktoré by si vyžadovali opravy.”

Pozrel sa na ňu. Starbuck sa mu zadívala do očí a vydržala ten pohľad. “Nič som si nevšímala.”

“To je zvláštne. Na niekoho s takým dobrým citom pre vipery, ako máte... a nič ste si nevšímali.”

Ticho povedala. “Požiadam šéfa Tyrola, aby sa na to znovu pozrel.”

“Dobrý nápad,” povedal Tigh. Podal jej správu a Starbuck sa obrátila na odchod. “Mimochodom,” dodal.

Zastavila sa. Opäť sa obrátila.

“Neviete náhodou, kde sa nachádzal doktor Baltar včera medzi pätnásť nula, nula a šesťnásť desať? Prezidentka s nim chcela hovoriť a nemohli sme ho nikde nájsť.”

“Neviem. Mala som skúšobný let s Viperom 5,” povedala Kara. Zdvihla správu. “Tak ako sa to píše tu.”

“Samozrejme, že ste mala. Samozrejme.” Tigh sa odmlčal. “Viete, tá spotreba paliva je dvakrát väčšia ako by mala byť. Takmer akoby mal viper pasažiera.”

Mala by odtiaľto odísť. Musí odtiaľto odísť.

Nedokážeš zatnúť zuby a držať hubu, keď by si mala, povedal jej veliteľ. A mal pravdu.

“Čo tým naznačujete, plukovník?” odsekla. “Pretože si myslím, že by ste s tým mali vyjsť a povedať to.”

Tigh zdvihol ruky predstierajúc nevinnosť. “Nič, kapitánka. Určite nenaznačujem, že by veliteľ leteckej skupiny urobil niečo také neuvážené, ako vziať civilistu von vo viperi len pre zábavu. Pretože by to bolo nezodpovedné a

bezohľadné a každý, kto by to urobil, by si nezasluhoval svoju hodnotu.”

Bez toho, aby si skutočne uvedomovala, čo robí, Kara podišla bližšie k Tighovi. “Ja som CAG. Možno si želáte, aby som nebola, ale to je váš problém. Prestaňte mi, dočerta, podryvať autoritu.”

Tigh sa usmial. “Nemusím vám podryvať vašu autoritu, keď si ju tak vynikajúco podryvate sama.”

Medzi lopatkami pocítila tlak, akoby tam mala hrču. Cítila ju, silnú spleť hnevu a sklamaní uviaznutú práve tam, kde ju nemohla dočiahnuť a zrazu si uvedomila, že tam nebola len niekoľko hodín či dní, ale týždne. A nič ju nemohlo uvoľniť tak rýchlo a uspokojivo, iba rozohnať sa rukou a vlepiť Tighovi facku.

Stále sa na ňu usmieval.

A potom si uvedomila, že presne to mala spraviť.

Mala ho opäť udrieť; s tým cieľom sa začala táto konfrontácia. Lenže v tejto chvíli, nebola poručička, bola CAG a v stávke bolo viac ako len jej kariéra. Bála sa, že niekoho sklame a teraz si uvedomila, že jediná osoba, ktorú mohla naozaj sklamať, bola ona sama. A mala možnosť nevybrať si to.

“Čo sa tu, *dopekla*, deje?”

Krik patrili veliteľovi Adamovi. Šokovaná Kara si uvedomila, že ona a Tigh stáli počas sporu uprostred CIC pri sebe tak blízko, že sa takmer dotýkali prstami na nohách.

“Pozor, obaja!”

Kara sa otočila a postavila do pozoru. Tigh urobil to isté. Adama prikrčil k nim, na tvári výraz absolútnej zúrivosti. Všetci ostatní v operačnom stredisku sa rozhodli, že najlepšie bude predstierať, že sa nič zvláštne nestalo. Poručík Cortez vyzeral, že by dal prednosť byť práve teraz niekde inde, vrátane krížovej paľby cylonského útoku, ako tu.

“Tigh,” vyštekol Adama. “Vysvetlite. Hneď.”

Tigh pred odpoveďou pozrel bokom na Starbuck. “Kapitánka Thrace a ja sme posudzovali včerajšie výkazy letového plánu vipera.”

“Starbuck?”

“Áno, veliteľ. To sme robili.”

Adama sa pozrel najprv na ňu a potom na Tigha. “Vy. Zostaňte tu,” ukázal na Starbuck. “Vy. So mnou.”

Kara ho nasledovala križom CIC do veliteľskej pozorovacej miestnosti. Keďže bola nočná zmena, pozície vo VPM boli bez posádky a oni boli jediní ľudia v miestnosti. Len čo bola Kara vnútri, Adama zatvoril dvere a hluk z vedľajšej miestnosti ustal.

“Teraz mi povedz, o čo v skutočnosti šlo,” povedal.

“Plukovník Tigh naznačoval, že porušujem predpisy tým, že lietam s civilistom vo viperi.”

“Letela si?”

Nemalo význam klamať; Adama, rovnako ako Tigh, bol schopný zistiť tie isté závery z výkazu letového plánu a Baltarového tajuplného hodinového zmiznutia predošlý deň. “Áno, pane.”

“Prečo?” spýtal sa chladne Adama.

Existovalo veľa možných odpovedí, od 'Bola som opitá, keď som s tým súhlasila' po 'Potrebovala som zámienku pre let skôr, ako by som vzala pušku a začala kosiť ľudí v hangári, len aby som uvoľnila tlak', ale Kara sa rozhodla pre ten najpochvejší a najmenej odhaľujúci. “Vtedy sa to zdalo ako dobrý nápad, pane.”

Adama ťažkopádne opakoval. “Vtedy sa to zdalo ako dobrý nápad.”

VPM mala sklenené steny, ktoré ponúkali osobám v pozorovacej miestnosti jasný pohľad na to, čo sa dialo v operačnom stredisku. Avšak, podobný pohľad mali aj na druhej strane; Kara kútikom oka videla, že každý pár očí v CIC ich sleduje.

“Ty,” povedal Adama potichu, “si CAG. Si zodpovedná za obranu tejto lode a flotily. Tých štyridsať sedem ďalších lodí tam vonku je *všetko, čo nám zostalo*. Ak umrieme, všetko, čo sme boli, sme a môžeme byť, zomrie s nami. Chápeš, aká dôležitá je tvoja práca?”

Kara na chvíľu zatvorila oči. “Áno, pane.”

“Chápeš!” kričal Adama.

“Áno, pane. Chápem, pane,” zopakovala Starbuck. Zaváhala. “Odvádzam dobrú prácu, pane.”

“Nie však dostatočne. Musí byť vidno, že ju robíš dobre. Nemôžeš to pokaziť, pretože si to všimnú a vrhne to na teba zlé svetlo.” Pomaly sa prechádzal po VPM, zastal pri vzdialenom okne a pozrel sa von na operačné stredisko. Najmenej tucet osôb rýchlo obrátilo svoju pozornosť späť k ich pracovným staniciam. “Vrhne to zlé svetlo aj na mňa, pretože to bolo moje

rozhodnutie dať ťa tam, kde si. A nemôžem si dovoliť, aby moje rozhodnutia vyvolávali otázky. Nemôžem,” opakoval hlasom, ktorý bol taký tichý, že ho podozrievala, že poslednú poznámku povedal skôr pre seba.

Ale nevyvolávali už jeho rozhodnutia otázky? Prezidentka Roslinová jeho úsudok už spochybnila. Odkedy hovorila s prezidentkou, Kara zistila, že je stále ťažšie ignorovať nepohodlné pravdy vykryštalizované v jej vlastnej mysli. A teraz nemohla prestať myslieť na to večerné vypočúvanie a spôsob, ako sa na ňu nepozerala, prosebne, zúfalo upadal priamo pred ňou, keď sa dívala a nepomáhala mu.

Kara, pomôž mi, prosím.

Myslel som, že to zvládnem, ale nemôžem.

“Mýlila som sa,” povedala. “Lutujem. Mój úsudok bol nepriaznivo nadvplyvpený pá i vov

Adama sa otočil. Prikývol a prijal jej ospravedlnenie.

Kara si vydýchla a pokračovala. “Tak ako aj všetci ostatní a okej, a ež a ore

Díval sa na ňu, akoby nemohol celkom uveriť, čo práve počul. Ladovým hlasom povedal: “Môžete to zopakovať, kapitánka?”

“Čo robíte so Cylonom, nie je správne,” povedala. “Chcete, aby trpel a ak by ste si mali vybrať medzi tým a informáciami, ktoré by mohli zachrániť nás všetkých, postavíte sa bokom a budete hľadať, kým sa nezsalie.” Slová jej vyleteli z úst, pretože tlak potláčaných emócií sa stal príliš veľký a všetko, čo si doteraz odmietala priznať, ju nútilo nechať ho vybuchnúť. “Ale vy dokonca nechcete ani sledovať, pretože sa nechcete zmieriť s tým, čo sa deje.”

“Nie,” povedala. “Nemáte pravdu. A nikto iný...”

“Vypadni,” zopakoval hlasnejšie.

Pokračovala však ďalej. “...A nikto iný vám to nepovie do tváre...”

“Vypadni!”

“...ani Tigh, ani prezidentka, ani nikto iný a jediný človek, ktorý by to mohol povedať, šalie z toho, čo mu robíte!”

“Nie je to človek! Je to *vec!*” jačal Adama. Schmatol šálku kávy, ktorá stála na kraji pracovného stola a hodil ju do okna. Šálka sa rozbila a celé okno sa zachvelo.

Zdalo sa, že náhly zúrivy výbuch porcelánových črepov a zvyšku studenej kávy zastavil jeho hnev. Pozeral sa na ruky, akoby pochyboval, čo práve urobil. Na chvíľu bol výraz v jeho tvári zmätený a Kara videla aké má od únavy a zármutku okolo očí hlboké vrásky. S prekvapením náhle videla, že starý muž bol presne tým, čím bol. Často ho takto videla, ale nikdy to na ňom predtým nespozorovala.

“Zabili môjho syna,” povedal tichým zlomeným hlasom.

“Takisto zabili päťdesiat miliárd ďalších ľudí,” povedala. “Chcete sa pomstiť aj za tých ostatných? Pretože to bude trvať o niekoľko životov viac, než budeme kedy mať.”

Adama sa posadil na prázdnu stoličku pri najbližšom pracovnom stole. Predklonil sa, vložil si hlavu do dlaní a nechal celé svoje telo klesnúť. Kara rýchlo pozrela z okien, dosť dlho na to, aby videla, že nestratili žiadne obecenstvo a postavila sa tak, aby čo najviac zakryla veliteľa pred pohľadmi divákov dolu v operačnom stredisku. Nemali by ho takto vidieť. Želala si, aby ho takto nevidela ani ona.

“To nie je Lee,” povedal.

“Možno nie je. Možno je. Už to naozaj neviem. Ale nedokážem dostať túto myšlienku z mojej hlavy – čo by si Lee, skutočný Lee, o nás pomyslel, keby videl, čo robíme? Stavím sa, že by to na neho veľmi nezapôsobilo.” Podišla k nemu bližšie a pokľakla pred ním, aby mu mohla pozrieť do tváre. Potichu povedala. “Budem plniť vaše príkazy, ale musím ich rešpektovať. Musím rešpektovať vás. Takže to urobím, ak mi to prikážete, ale len ak tam pôjdete a pozriete sa, čo mu robíte. A ak to dokážete a vrátite sa späť a poviete mi, že to, čo robíme, je v poriadku, potom budem v poriadku aj ja.”

“Nechaj ma,” povedal Adama. “Prosím.”

Žiadny rozkaz; žiadosť. Možno dokonca prosba.

Odišla.

Ikony v Kariných rukách boli ťažké, keď ich zodvihla z úkrytu pod posteľou a vybalila ich z plátna. Ikona Artemis bola zo železa a Aphrodita bola zo zlata. No, dobre, pozlátená - a dokonca sa miestami už zlatá vrstva odlupovala. Neexistovala horná hranica, koľko ste mohli za tie ikony utrátiť, ale tie Karine boli lacné; kúpila ich pred rokom na trhu na Taurone, počas krátkej vychádzky od obchodníka, ktorý tvrdil, že to sú presné kópie tých, ktoré používali prví kolonisti. Starbuck vôbec netušila, či to je pravda alebo nie, ale páčila sa jej ich pevnosť a pocit, že kým sa modlí, drží niečo skutočné.

Potrebovala niečo hmatateľné; modlenie bolo pre ňu vždy ťažké. Vyžadovalo to sústredenie a pokoj, a okrem kokpitu vipera nenašla Starbuck také miesto, kde by tieto dva stavy dokázala nájsť. Dnes večer na to nebol najlepší čas. Držala každú ikonu v jednej ruke a pokúšala sa koncentrovať, ale nemohla. Vždy, keď začala, sotva prešla na *'Páni Kobolu, vypočujte moju prosbu,* myšlienky jej v hlave začali hučať a prúdiť, rozptyľovali ju a znemožňovali sústrediť sa. Možno, pomyslela si s trochu ponurým úsmevom, to bola odplata bohov, ktorí jej dávali pocítiť čím Cylon - čím Lee - prechádzal.

Napokon to vzdala a odložila ikony. Potom opustila izbu pilotov a odišla sa prejsť. Prechádzala chodbami Galacticy bez nejakého určitého cieľa. Ak dokáže udržať svoje telo v pohybe, možno sa jej myseľ vyčistí.

Neuvedomila si, že stojí pred Baltarovou izbou, až kým nestála priamo pred dverami. Zaklopala, mysliac si, že pravdepodobne nie je doma. Ale dvere sa takmer okamžite otvorili.

“Kapitánka,” usmieval sa, očividne bol rád, že ju vidí. “Dobrý večer.”

“Tigh sa dozvedel o našej výprave,” povedala mu Kara. “Nemôže nič dokázať, ale asi by ste si mali nájsť dobrý dôvod, prečo vás včera poobede nemohol nikto na lodi nájsť.”

“Aha.” Baltar sa zamračil. “Dúfam, že som vás nevystavil nejakým problémom.”

Zrazu sa Kara cítila veľmi unavená. “V mojom obrovskom zozname vecí je Tigh môj najmenší problém, doktor.”

Tentoraz sa na ňu pozrel trochu pozornejšie. “Je všetko v poriadku?”

Na sekundu zatvorila oči. “Nie. Vlastne, nie, nič nie je vôbec v poriadku a potrebujem drink.”

Otvoril dvere a odstúpil, jasným gestom ju pozýval dnu. “Potom by ste mali radšej vstúpiť.”

V jeho ubikácii vládol neporiadok, každé miesto, dokonca aj podlahu, zapĺňali otvorené knihy a papiere načmáraných poznámok. Na jedinej stoličke stál vysoký stoh kníh, ktoré podľa Starbuck vyzerali ako učebnice, tak sa posadila na koniec postele, zatiaľ čo Baltar vytiahol fľašu ambrózie a dva poháre z kredenca vzadu. “Nie je to taký neporiadok ako sa zdá,” povedal, keď si všimol jej pohľad na izbu.

“Nuž, naozaj to vyzerá na skutočný, skutočný neporiadok.”

Baltar sa zasmial a ukázal na niekoľko kôp papiera vedľa dverí. “To je teória sietí. Všetko na druhej strane postele sa venuje historickému vývoju Cylonov a táto strana postele o nich zahŕňa všetko za posledných štyridsať rokov, aspoň čo som dokázal nájsť a zapísať.” Kara sa pozrela na stoh, na ktorý ukazoval. Paradoxne bol najmenší v izbe. “Poľutovaniahodné, však?” povedal Baltar. “Vyrobili sme problém a potom ho úplne ignorovali.”

“Takto vždy zvyknete robiť evidenciu?”

Usmial sa. “Má to svoj význam, málokedy prejdem cez izbu bez toho, aby som nedostal nový nápad.” Podal jej plný pohár a sledoval, ako na jeden raz vypila polovicu. “Panebože. Potrebovali ste drink, však?”

Natiahla k nemu pohár, aby jej dolial. “Neprestávajú nalievať.”

Baltar jej vyhovela, potom sa posadil na posteľ vedľa nej. Zrazu sa ozval, akoby sa doteraz rozprávali o niečom úplne inom. “Volá sa Marcus Oban z Tarsus Pride. Vlastnil obchod vyvážajúci skvelé vína; keď začal útok, bol na ceste na obchodnú výstavu s veľkým výberom tovaru.”

“To je váš zdroj,” pochopila o čom rozprával.

Prikývol. “Považujte to – za odškodnenie za všetky nepríjemnosti kvôli mne.”

“Ďakujem, doktor.”

“Gaius.”

Podržal pred sebou zdvihnutý pohár a Kara zdvihla ten svoj aštrngla si s ním. “Kara.”

Alkohol začal účinkovať, ale nestlmil jej myšlienky tak veľmi, ako chcela. Nebola vo svojej hlave sama; Lee, Adama, Roslinová a Tigh boli tam s ňou, všetci na ňu kričali rôznymi hlasmi, žiadali jej lojalitu, žiadali ju, aby prevzala zodpovednosť za problémy, ktoré nespôsobili. Tlak medzi lopatkami stále trval, rovnako ako svrbenie, ktoré si nemohla poškrabať. A teraz, na to všetko, v sebe cítila napätie, akoby niekto ťahal kus špagátu od ňôh až k mozgu a sťahoval ju tesnejšie a tesnejšie vždy, keď rukami zavadila o Baltara, keďže sedeli jeden vedľa druhého na posteli.

Nuž, aspoň s tým posledným mohla niečo urobiť.

Dopila svoj drink - tretí alebo štvrtý? Zabudla počet - a odložila pohár dolu na podlahu, na stoh kníh. Položila mu ruku na líce, otočila mu hlavu tak, že hľadel na ňu. Potom, skôr ako mohol zareagovať, naklonila sa a pobožkala ho, pritlačila sa na neho perami, vsunula jazyk do jeho úst, ochutnávala ho, vlastnila ho.

Vydýchol a ona pocítila jeho dych, sladký a ťažký od výparov ambrózie. Keď ho prestala bozkávať, zažmurkal a potom sa široko uškrnul. “Nie si plachá, však?”

“Rada ovládam.”

Vstala, podišla k nemu, obrátila sa a sadla si rozkročmo na jeho stehná. Potom ho zvalila na posteľ. Ležal na chrbte, hľadel na ňu a ona hľadela na neho, kolenami mu tlačila na boky. Držala ho za zápästia, jedno v každej ruke, a pritlačila ich na posteľ nad jeho hlavou. Baltar sa zasmial. “Takto spracováivate svojich väzňov v armáde, kapitánka?”

“Ak majú to šťastie.” Pustila mu zápästia a odhodila svoju bundu. Potom si ponad hlavu stiahla tričko, ktoré mala oblečené pod bundou a nakoniec si rukami za chrbtom rozopla podprsenu. Teraz bola od pásu nahor nahá, ale od pásu dolu stále oblečená. Dívala sa zhora na Baltara, ktorý na ňu hľadel a chvíľu vychutnával jej nahotu. Videla, ako po nej blúdil očami, po ramenách - širokých na ženu - rukách, posilnených denným cvičením a prsiach. Zdvihla ruky a dotkla sa ich, prstami si hľadila bradavky, až kým nepocítila ich nárast a spevnenie. Baltar dýchal čoraz ťažšie a jeho uprený pohľad sa zastavil na jej krúžiacich špičkách prstov.

“Ty si taká skutočná,” povedal takmer bez dychu a plný očarenia. “Taká celkom skutočná.”

Kara nevedela, čo tým myslel a ani sa o to veľmi nestarala. Sklonila telo tak, že prsiami hladila látku jeho košele. Bolo to dobré, viac ako dobré a Kara to zopakovala a z úst jej vyšiel tichý ston. V tejto pozícii sa jej stehná rozchádzali priamo nad jeho rozkrokom a pocítila pod sebou jeho rastúci tlak. Svojou váhou

zatlačila na jeho vydutý rozkrok. Aj toto bolo dobré.

“Toto,” povedala, ťahajúc za gombíky jeho košeľe. “Musí preč. Hneď.” Rozopla mu košeľu a odhalila jeho hrud'. Bol štíhly, takmer šľachovitý; vlastne ani nebol jej typ, ale nemala náladu si vyberať. Sklonila hlavu a jazykom mu prešla po hrudi, od pupku až ku krku. Striasol sa pod ňou, zvíjal od rozkoše, a keď sa zasmial, chvenie prešlo na ňu.

Natiahol sa a začal strhávať opasok z jej nohavic. Kara sa vzpriamila a zaklonila, takže zase sedela a nechala ho odopnúť opasok a stiahnuť zips. Vklzol jej rukou medzi nohy a prstami ju skúmal. Trochu sa posunula dopredu, pomáhala mu nájsť cestu k nej a keď v sebe ucítila jeho prsty, pomyslela si, že ten kus špagátu niekde v nej sa pretrhne, bola stiahnutá tak prekliato tesne.

Baltar pohlol bokmi pod ňou a prirazil, akoby to neboli jeho prsty v nej a ona bola pripravená, bola tak pripravená. Ale v jej hlave prosil Lee, Tigh gánil, Roslinová robila narážky a veliteľ zúrnil. Stále ju nenechali samú.

Chytila Baltarove zápästie a vytiahla mu ruku von. Náhla absencia stimulácie spôsobila jej telu bolesť a túžbu po tom, ale najprv museli urobiť isté nevyhnutné veci. Pre začiatok, v tejto pozícii nikto z nich nemohol dokončiť vyzliekanie. Pregúľala sa cez neho na druhú stranu postele, stiahla si nohavice a šedé nohavičky - štandardná výbava, - ktoré pod nimi nosila.

Práve sa chcela presunúť na neho, ale on bol rýchlejší a zrazu boli ich pozície obrátené, Baltar bol na nej. “Kto teraz ovláda?” spýtal sa a divoko sa uškrnul.

Pozrela dolu medzi ich telá, uvidela jeho vztýčený penis a zaškľabila sa na neho. “Zdá sa, že stále ja.”

Začal sa približovať, nakláňal telo, aby do nej vstúpil, ale skôr ako mohol, Kara sa natiahla a chytila mu penis. Hrial ju na dlani a zaplňal jej ruku. Baltar prudko vydýchol a zamrzol, nebol schopný priblížiť sa ani vzdialiť. “Nechcem premýšľať,” povedala mu. “Urob to tak, aby som nepremýšľala.”

Pustila ho a on vklzol do nej. Takmer vzápätí sa privalilo vzrušenie a začalo vypĺňať jej myseľ, prebehlo ňou, prehlušilo každý vyčítavý hlas. Posledný hlas, ktorý stíchol, patrilo Leeovi, a keď ho konečne nepočula prosiť o pomoc, úľava prevládala vinu. Jediný hlas, ktorý teraz počula, bol jej vlastný, kričal, dychčal a nariekal, keď sa šnúra v nej napla a naťahovala a naťahovala –

- a konečne praskla.

Náhle uvoľnenie napätia sa rozliehalo po celom jej tele a Kara vypustila posledný výkrik, keď všetky jej myšlienky prešli do jediného výbuchu tichého, prvotného pocitu. Len vzdialene si uvedomovala Baltarove vytrvalé nárazy

a o sekundu neskôr jeho vlastný výkrik a kľč vyvrcholenia.

Zatvorila oči a videla len tmu. Hrča napätia medzi jej ramenami konečne poľavila, rozpustila sa, keď jej telo oddychovalo na posteli.

Baltar sa od nej odtiahol a zvalil sa na posteľ vedľa nej. Kara prehodila cez oboch prikrývku a ležala tak ako bola, vychutnávajúc pohodlné ticho.

Zatvorila oči a hľadala pozornosť, ktorú potrebovala. Jej ikony boli späť v izbe, ale tentoraz ich nepotrebovala.

Páni Kobolu, Artemis a Aphrodita, vypočujte moju prosbu...

Žiaden z dvoch vojakov v službe pred väzením nezbadal Adamu blížiaceho sa k nim; boli zahľbení do špekulatívneho rozhovoru o chýroch, že pyramídový tím Delphine Chariots prežil útok a bol niekde vo flotile, hoci nikto nevie, na ktorej lodi. Keď vojaci konečne zbadali Adamu, vyskočili do pozoru s výrazmi prekvapenia. Bol čas uprostred nočnej zmeny a museli očakávať jednotvárnu hliadka.

“Pohov,” povedal im Adama. “Som tu, aby som videl Cylona.”

“Áno, pane.”

Prvý vojak vyľukal prístupový kód na panel vedľa dverí. Kým Adama čakal na odomknutie dverí, uvedomil si, že počuje tlmený zvuk prichádzajúci z druhej strany. “Je tam s ním niekto?” spýtal sa.

“Nie, pane,” odvetil druhý vojak. “Hovorí sám so sebou. Už dost' dlhú dobu.”

Dvere sa začali otvárať a prvý vojak ho chcel sprevádzať dovnútra. Adama ho chytil za ruku a zastavil ho. “To nebude potrebné. Môžete počkať tu.”

“Áno, veliteľ.”

Adama skúmal väzenie a dvere za ním sa zatvorili.

Cylon sedel na podlahe v rohu cely. Rukami objímal kolená pritiahnuté k hrudi. Oči mal otvorené ale uprene hľadel do prázdna a vôbec nereagoval, keď vstúpil Adama.

Vyzeral presne ako Lee. Keď hovoril, znel presne ako Lee. Starbuck si myslela, že cítil bolesť presne ako Lee. Adama si nebol istý, či to bolo skutočné,

ale obával sa, že bolo.

Zrazu Cylon zodvihol hlavu a pozrel sa pred seba, ale nie na Adamu. “Zahráme si hru,” povedal, akoby bol s ním v cele ešte niekto iný. “Zahráme si hru Kolonialisti proti Cylonom.”

Adama si spomenul na dvoch malých chlapcov, pobehovali po dvore za domom na Caprice, mali vodné pištole ako zbrane a jačali so vzrušením, keď útočili jeden na druhého.

“Môžeš byť Cylon. Ja budem pilot vipera.” Zamračil sa. “Pretože som starší ako ty, Zak. To znamená, že ja si vyberám.”

Adama neochotne pristúpil bližšie k mrežiam cely. Spomínal si, ako vyčítal svojim synom ich hru; pokúšal sa im vysvetliť, že vojna, o ktorej vedeli z filmov a hodín dejepisu, nebola hra, ktorú hrali. Vtedy si myslel, že urobil správnu vec; teraz bol zvedavý, či nebol príliš vážny, priveľmi rozhodnutý, aby ich generácia neopakovala jeho chyby. Boli to len deti a teraz si uvedomil, aké cenné ich detstvo bolo. Ten bezpečný, spoľahlivý svet, ten zadný dvor zaliaty slnečným svetom bol preč a jeho deti boli preč s tým.

“Ja nemôžem byť Cylon, Zak!” Lee civel do prázdna pred seba. “Pretože nie som, preto!”

Adama pocítil rastúcu tupú bolesť za očami; bol to tlak jeho potláčaných slz.

“Nie!” povedal nehnevane Cylon. Hlas mu zosilnel. “Ja som pilot vipera. Ja som dobrý chlapec! Som! Som... som...” Zrazu vyskočil a utiekol na druhú stranu cely, akoby sa pokúšal pred niečím ujsť. “Čuš! Drž hubu a nechaj ma samého!”

Cylon pomaly padol, najprv klesol na kolená a potom si ľahol na bok na podlahu. Skrútil sa do kľbka a stíchol. Dlhú chvíľu nepovedal vôbec nič. Adama chcel odísť, ale zistil, že nemôže. Vedel, že aj keby opustil väzenie, táto scéna by odišla s ním. Nemal na výber, iba to sledovať až do konca.

Cylon zažmurkal. Na chvíľu sa mu výraz vyjasnil a Adamovi sa zazdalo, že hľadá na neho, po prvý raz, odkedy prišiel, ho uvidel.

“Otec?” povedal.

To nebol Lee. To nebol jeho syn. Jeho syn bol mŕtvy; obaja jeho synovia boli mŕtvi. Nikto ho už nemohol nazývať otcom.

“Otec, povedz Zakovi, aby prestal... Povedz im všetkým, aby prestali. Nechcú ma nechať samého a ja nemôžem... Budem dobrý, sľubujem. Prosím, povedz im, nech ma nechajú samého.”

Cylon zodvihol jednu ruku a natiahol ju k nemu. Ruka sa mu chvíľu vznášala a potom klesla na podlahu. Zatvoril oči a ležal tak ako bol, neďaleko prednej časti cely a celý sa triasol.

Bol stále otcom, keď jeho synovia boli mŕtvi? Alebo ho ich smrť postupne zabíjala, umrela jedna polovica z neho, keď sa Zak zrútil z oblohy v ohnivom plamennom kotúči a druhá polovica, keď Lee vydýchol naposledy a jednoducho vzdal svoj boj? Nevedel; nebol si istý, či to chcel vedieť.

Musel to vedieť.

Podišiel dopredu, až kým nestál pri mrežiam cely. Cylon bol na ich druhej strane a ruka, ktorou sa naťahoval k nemu, bola stále vystretá. Adama prestrčil svoju vlastnú ruku pomedzi mreže a dotkol sa ho prstami. Keď Cylon vôbec nezareagoval, chytil jeho ruku do svojej vlastnej.

Adama si spomenul, ako stál pri detskej postelke v pôrodníckom oddelení a po prvýkrát sa díval na svojho malého, dokonalého synčeka. Spomenul si na maličkú ručičku obtočenú okolo jeho prsta a ako žasol nad silou stisku.

Bol otcom. Stále ním bol. A vždy bude.

Hrádza hlboko v jeho vnútri, budovaná niekoľko týždňov, konečne povolila. Bolesť za jeho očami začala páliť. Adama oplakával svojich stratených synov.

A seba.

MEDZIHRA POČAS SNA

Sníval.

Nebo nad ním bolo temné a zaťažkané olejovitými mračnovými oblakmi. Ostrý vietor okolo neho hvízdal a jeho väzenská kombinéza ho len málo chránila.

Rozhliadol sa, aby našiel nejaký známy orientačný bod, ale jeho okolie mu bolo dokonale cudzie. Stál na niečom, čo sa podobalo nezmernému a deorganizovanému násypu starého železa. Kamkoľvek sa pozrel, videl to isté: vežovité kopce opustených strojov. Niektoré veci rozoznateľne vytŕčali z trosiek – počítačový monitor tu, koleso z auta tam – ale na väčšine miest to vyzeralo akoby trosky spadali do seba a vytvárali tak zvláštny hybrid stroja, ktorý sa podobal na vynález šialenej mysle. Keď sa pozrel pozornejšie, všimol si, že skoro všetky stroje boli čiastočne rozobrané, ich kovové kostry hrdzaveli na vystavených miestach a káble vytŕčali v divokých tvaroch.

Začal šplhať cez trosky, pričom sa prebíjal nestabilnými hromadami odpadov. Nevedel, kam mal ísť, len že nemohol zostať na jednom mieste. V kútiku duše vedel, že toto nie je skutočné, že sa mu to len snívало, ale prenikavý chlad a bolesť v jeho nohách a rukách od šplhania po bizardnej krajine bola pre neho aj tak skutočná.

Našiel malý kúsok rovnej zeme a zastavil sa, aby si odpočinul. Keď zdvihol hlavu, zistil, že nie je sám.

Pár metrov od neho stál jeho otec a Kara. Hlavy mali sklonené a hľadeli na niečo, čo ležalo na zemi. Keď sa tam pozrel, všimol si, že hľadeli na telo. Jeho telo.

„Otec,“ povedal. Jeho otec sa neotočil, dokonca sa zdalo, že ho ani nepočul. Skúsil to ešte raz. „Otec. Kara. Som tu. Priamo pred vami.“

„Nepočujú ťa.“

Otočil sa. Sharon Valerii sedela na niečom, čo pripomínalo prevrátený obal motora.

„Si mŕtva,“ povedal. „Zabil som ťa.“

Usmiala sa. „Vieš, kde si?“

„Prečo by som mal?“

„Narodil si sa tu.“

Trpkó jej odvetil: „Ja som sa nenarodil. Vyrobili ma.“

„Potom sme rovnakí,“ povedala Sharon. „Už dlho som sa s nikým nerozprávala. Chýbalo mi to. Ako sa voláš?“

Ucítil bolestnú ranu, pretože nemal žiadne meno; to, ktoré zaň pokladal, patrilo niekomu inému a keď ho stratil, stratil aj seba samého.

Potom niečo uvidel: vytŕčajúci nos vipera z najbližšej kopy odpadu. Jeho poter bol olúpaný, ale písmená volacieho signálu boli stále čitateľné. Natiahol ruku a po každom písmene prešiel prstom, akoby to bolo jeho vlastné meno. Keď pozrel Sharon druhýkrát do očí, opäť si veril.

„Apollo,“ povedal. „Volám sa Apollo.“

Prebudil sa.

KNIHA DRUHÁ

DELOS

"To všetko ste mohli mať"

Špiny cisárstvo

Zradím vás rád

Zraním vás rád

Ak by som mohol začať zas

Milión mil' odtiaľto

Zostal by som sebou sám

Prišiel na to, ako... "

~ "Hurt", Johnny Cash (The Man Comes Around)

„V momente, kedy nakazila srdcia ľudí sloboda, stratili nad nimi bohovia kontrolu.“

~ Jean-Paul Sartre, 'Muchy'

KAPITOLA 7

Prvé, čo si po prebudení všimol, bolo ticho.

V jeho mysli bolo pokojne; neustále bombardovanie dátami zo spojenia bolo preč a jeho myšlienky opäť patrili len jemu. Chvíľu trvalo, kým prestal len tak ležať so zatvorenými očami a užívať si prepychu toho, že mohol myslieť.

Hlavou mu preleteli útržky sna – scény a záblesky, ktoré sa na seba vzájomne viazali, hoci si nemohol spomenúť ako. Pamätal si, ako šplhal na hory zvláštnych znetvorených trosiek strojov, a potom hľadel na seba, ako leží na zemi. Jeho poňatie sna sa už začalo deformovať, šednúť a prestal si ním byť tak istý. Pokúsil sa túto spomienku zadržať, aby spojil kúsky do niečoho zrozumiteľného. Jeden detail zostal jasne v jeho mysli: meno namaľované na viperi. Jeho meno.

Volám sa Apollo, pomyslel si a otvoril oči.

Ležal na lôžku v ošetrovni Galacticy a zo svojich zmeravených končatín usúdil, že tam bol už hodnú chvíľu. Skúsil si sadnúť a okamžite toho oľutoval: celá jeho lebka sa otriasala bolesťou. Inštinktívne chcel priložiť dľaň k hlave, ale jeho zápästie sebou trhlo a všimol si, že obe jeho ruky boli uzamknuté v kovových mrežách po bokoch lôžka.

Tiež si všimol, že nebol sám. Jeho otec sedel na stoličke pri stene miestnosti a pozoroval ho. Nie, nie jeho otec – veliteľ Adama. Premenoval sám seba, mal by si zvyknúť aj na premenovávanie ostatných. Ale aj tak z toho mal zvláštny pocit. Keď bol s Adamom naposledy v jednej miestnosti, Batlar ho na základe jeho testov odhalil ako Cylona, o čom ani sám nevedel. To sa stalo v inom živote a teraz bolo všetko, čím si bol v ich vzťahu istý... preč. Vymazané. Ako mal vlasnte začať tento rozhovor?

Našťastie nemusel; Adama sa ozval prvý. „Ako sa cítiš?“

Aspoň že to bola otázka, na ktorú Apollo vedel odpovedať. „Akoby moja hlava vybuchla a niekto ju zošil dohromady.“ Hlas mu škripal a v hrdle mal sucho. „Ako dlho tu už som?“

„Štyri dni.“

Zrazu si Apollo spojil chýbajúce spojenie a bolesť hlavy – vzali mu implantát. Na chvíľu cítil len čistú úľavu, no potom si uvedomil, čo to znamenalo. Bol bez ochrany; každou chvíľou ho Cyloni mohli zapnúť ako Boomer a potom by bol opäť stratený, tentokrát permanentne. „Ten čip-“

„Teraz bude pracovať lepšie,“ povedal Adama.

Apollo sa v posteli natočil, aby videl priamo na Adamu – jeho cieľ bol dvakrát ťažší kvôli migréne a putám, ktorého držali. „Ale... je predsa preč. Už

nemám spojenie.“

„Stále ho máš. Teraz len nie je aktívne. Dočasne sme odobrali implantát, aby v ňom mohol doktor Baltar previesť nejaké zmeny a držali sme ťa pod sedatívami, kým sme ho nevrátili späť. Teraz máme nad ním väčšiu moc.“ Adama zdvihol malú čiernu škatuľku, ktorá vyzerala ako privesok na kľúče. Apollovi pripomínala otváranie garáže. Krabička mala jediný spínač s dvomi hodnotami.

Apollo zamrkal a došlo mu to. „Ja mám... vypínač?“

„Svojím spôsobom áno,“ povedal Adama.

Tá predstava bola tak neprírodná, že sa na moment chcel len divoko smiať. Potom mu na myseľ prišla iná otázka. „Ak je vypnutý, znamená to, že ma môžu aktivovať?“

„Druhá funkcia implantátu – bránenie aktivácie neurotransmiterov – sa nezmenila. Čip ich neutralizuje nehládajúc na to, či je spojenie zapnuté alebo vypnuté.“ Adama sa odmlčal. „Doktor Baltar bol touto časťou veľmi nadšený.“

„Môžeš mu odovzdať moju pochvalu,“ povedal Apollo. Myšlienka, že existuje diaľkové ovládanie na jeho mozog, ho stále privádzala do rozpakov. Ale... bol sám sebou. A – ak mu Adama vravel pravdu – tak taký aj zostane. Zaplavila ho úľava a pomaly vydýchol. „Ďakujem.“

Adamov výraz sa prvýkrát zachvel a jeho neutralita sa na chvíľu zmenila na... čo? Apollo si nebol istý.

„Dlžím ti ospravedlnenie,“ povedal Adama.

Nuž, to bolo... nečakané. Apollo nevedel odhadnúť, čo bude nasledovať, a tak mlčal a čakal.

„Dovolil som môjmu smútku, aby zatienil môj úsudok. Považoval som ťa za osobne zodpovedného za smrť môjho syna a chcel som... chcel som pomstu.“ Adama stíchol. „Mýlil som sa. Už sa to viac nestane.“

Takže takto to znelo, keď si Adama priznáva, že sa v niečom mýlil. Apollo si pamätal na svoj hnev – vlastne na Leeov hnev – po Zakovej smrti a ako vehementne chcel počuť takéto priznanie sklamaní. Ale keď sa ho konečne dočkal, nemal z neho žiadne zadosťučinenie.

„Nikdy som ti neklamal,“ povedal. Ťažko sa mu hľadalo na Adamu, ale prinútil sa pozrieť mu do očí. „Všetko, čo som spravil, som spravil s vierou, že som tvoj syn. Chcem, aby si vedel... je mi ľúto, že ním nie som.“

Adama odvetil: „To aj mne.“

Potom sa veľa drobných vecí zmenilo k lepšiemu.

Apollo zostal ďalšie dva dni na ošetrovni, z čoho jeden celý deň prespal. Po každom prebudení ho hlava bolela o trochu menej a jeho sústredenie sa o trochu zlepšilo. Odpočinok mu prerušovalo len niekoľko návratov toho istého sna, ktorý sa mu sníval predtým ako prvýkrát nadobudol vedomie. V tom sne prechádzal horami smetí na chladnom, mŕtvom svete, zdolávajúc vrcholy kopcov trosiek, len aby sa pred ním vynorilo ešte viac po celom temnom a zamračenom horizonte. Nebola to práve nočná mora, ale pri prebudení sa vždy cítil nezreteľne rozrušený. Nakoniec sa rozhodol, že to musí byť vedľajším produktom vyrovnávania jeho mysle s krátkym stretnutím so šialenstvom a snažil sa na to privedť nemyšlienky.

Na konci druhého dňa ho Cottle prepustil a Baltar spravil na implantáte ďalšiu sériu testov, ktoré potvrdili, že čip dokonale funguje. To Adamu zjavne prezvedčilo, že už nie je pre Flotilu okamžitou hrozbou a Apollo odišiel z ošetrovne s dvomi vojakmi ale bez pút na zápästiach a nohách, ktoré nemal dole posledných päť týždňov. Stále bol väzňom – to sa nezmenilo – ale teraz sa mohol prechádzať, používať nôž a vidličku a pohodlne si umývať zuby. To bol rozdiel.

Ďalší rozdiel ho čakal na mieste, kde ho zamkli. Miesto spiatočného lístka do cely ho vojaci odprevadili k prázdnej rade kajút na palube pätnásť. Na palube pätnásť býval zabunkovaný záložný personál Galacticy, ale všetci boli pred odstavením prevelení, takže celá paluba bola prázdna. Na Apollovej novej kajute boli nové dvere s masívnym zámkom, čo z nej robilo prakticky celu, ale domáce väzenie bolo stále lepšie ako jeho predošlé ubytovanie.

Na tretí deň sa opäť začali konzultácie.

„Odteraz to bude takto,“ povedala Kara. Sedela oproti Apollovi za stolom vo vypočúvacej miestnosti. „Na začiatku každého stretnutia ti dám určitý cieľ. Potom zapnem čip. Cez spojenie získaš informácie a naznačíš mi, ak ich budeš mať – alebo ak budeš potrebovať ukončiť spojenie z iného dôvodu. Po tom ako vypnem čip, podrobne rozoberieme tvoje znalosti. Otázky?“

Apollo neodpovedal hneď. Hľadel na ovládanie, ktoré držala Kara v ruke a bol si nepríjemne vedomý moci, ktorú s tým zariadením získala. Spomienka na posledné vydýchnutie pod privalom informácií z prúdu dát bola stále čerstvá. Jediná osoba, ktorej by zveril ovládanie času, po aký mu mal byť opäť vystavený, bol on sám. Ale keďže to sa nestane, chcel osobe s prstom na spúšti veriť.

Pred krátkou dobou by Kara zveril svoj život – čo aj viackrát spravil. Ale to

bolo vtedy, keď obaja verili, že je Lee Adama. Teraz si už nebol tak istý, ako na tom spolu boli.

Starbuck sa na neho zamračila, otrávená jeho mlčaním. „Hej. Spýtala som sa, či máš nejaké otázky.“

„Len jednu,“ povedal Apollo. „Dostanem varovanie, až si na mne nebudúce budeš chcieť vybiť zlosť tým, že mi rozbiješ hubu?“

Jej palec sa nebadane presunul nad vypínač. Videl, ako o tom premýšľala a pokúsil sa pripraviť na útok informácií zo spojenia.

Potom sa jej ruka uvoľnila.

„Dám ti dosť času, aby si sa uhol. Viac fér už byť nemôžem.“ Kara sa oprela a prekrižila si ruky. „Prečo ma chceš vyprovokovať?“

„Pretože ti neverím.“

„Vieš ty čo? Ani ja ti neverím.“

„Pozri, kapitánka, je mi ľúto, že je to tak... ako to je,“ povedal Apollo. „Ale ja som si toto nevybral, nemôžem to zmeniť, a nebudem sa ti ospravedlňovať za svoju holú existenciu. Takže ak sa so mnou nedokážeš vyrovnáť, možno by bolo pre nás oboch najlepšie, ak by si našla na túto prácu niekoho iného.“

Kara vybuchla: „Dofrasa, Lee, dokážem to robiť rovnako dobre ako-“ Zastavila sa, keď si uvedomila, čo práve povedala.

„Nie som on,“ ticho povedal Apollo. „Je to v poriadku. Zmieril som sa s tým.“

„Ten chlap bol môj priateľ a je mŕtvý kvôli tebe,“ povedala Kara. „To sa už ničím nezmení. Ty nie si Lee. Ale nedokážem na teba myslieť ani ako na Číslo Dvanásť. Skúšala som to a nedáva to ani za bohov zmysel.“

„Mám návrh,“ povedal. „Je 'Apollo' prijateľný kompromis?“

Starbuck dlhú chvíľu mlčala; mohol pozorovať, ako to zvažovala. Nakoniec povedala: „To sa dá zistiť len jedným spôsobom.“

Prikývol, úspešne sa im podarilo prekonať prvú prekážku v tomto novom a nesmelom vzťahu. „Povedz mi, čo chceš vedieť.“

Kara rozostrela na stôl pred ním hviezdnu mapu. „Práve teraz je Flotila tu,“ povedala, vzala ceruzku a naznačila na stránku slabé 'X'. „Vieme, že v tejto oblasti...“ zakrúžkovala širokú elipsu, ktorý zaberá viacero slnečných sústav, „...sa to hemží Cylonmi, ale myslíme, že na druhej strane je pokojná voda. Takže otázka číslo jeden, Apollo: ako sa tam dostaneme?“

„Chápem.“ Ďalšiu minútu si podrobne prezeral mapu, potom pozrel na Starbuck. „Dobre, môžeme.“

Kara kývla a zapla spojenie.

Orientácia v prúde dát nebola o nič ľahšia ako predtým; stále mal pocit, akoby niekto vytiahol jeho mozog z lebky a ponoril ho do obrieho oceánu informácií, z ktorých mu len minimum dávalo ten najmenší zmysel. Musel bojovať, aby zachoval hranice svojej mysle; vedel, že ak by to nedokázal, hromada dát by na neho zaútočila a zatopila ho skôr, ako by ju stihol zastaviť. Zápas za zachovanie svojej osobnosti počas hľadania informácií bol zničujúci a onedlho pocítil, ako sa bariéry, ktoré si okolo seba postavil, začali narúšať a rúcať. Práve keď sa jeho vnímanie skutočnosti začalo zahmlievať, našiel to, čo hľadal.

Z posledných duševných síl sa sústredil na vypočúvaciu miestnosť a vydýchol: „Vypni to. Vypni. Hneď.“

A prestalo to, akoby sa nič nedialo.

Apollo sa párkrát zhlboka nadýchol. Hlava ho bolela, ale bolesť bola len fyzická a tú mohol ignorovať. Prúd dát zo spojenia – o ktorom vedel, že by ho nikdy nemohol ignorovať či ovládať – sa utíšil.

Kara ho pozorne sledovala z druhého konca stola. Čakal od nej, že na neho hneď vysype otázky, ale keď to nespravila, uvedomil si, že mu dávala čas na to, aby sa dal do poriadku. S vďakou sa sústredil na nádychy a výdychy. Keď mohol rozprávať, spýtal sa: „Ako dlho som tam bol?“

„Šestnásť minút.“

Pre bohov. Len šestnásť minút a už sa takmer opäť nechal uniesť. Keď porovnal svoj prvý zážitok so spojením, Apollo užasol nie nad tým, že sa po pár dňoch neprerušeného pôsobenia spojenia zbláznil, ale že vôbec vydržal tak dlho.

Ale to sa už nebude opakovať, pretože čip fungoval. On to dokáže.

Pocit úľavy bol tak hlboký, že sa nahlas zasmial. Rozmasíroval si svoje bolestivé spánky a povedal: „Vieš, ak ešte dávajú po tom všetkom tie ocenenia Magnet, Baltar si za toto zaslúži štvrté.“

Jeho dobrá nálada musela byť nákazlivá, pretože aj Kara sa začala usmievať. „Chceš ho nominovať?“

„Pochybujem, že by mi komisia načúvala,“ odvetil polosmutne. „Dobre, chceš počuť, čo som zistil?“

„Do toho.“

Apollo zdvihol ceruzku, ktorú položila a nakreslil na hviezdnu mapu medzi nimi križ. „Toto je cesta. Vezmite Flotilu na tieto súradnice a odtiaľto je to len jeden skok do neokupovanej zóny.“

Starbuck prikývla. „Takže v tejto sústave nie sú žiadne cylonské jednotky?“

„Vlastne sú,“ povedal. „Majú dôležitú základňu na štvrtjej planéte.“

Pozrela na neho. „A poslať im Flotilu prakticky na striebornom podnose je dobrý nápad pretože...?“

Zaškeril sa. „Pretože ti poviem, ako im prekĺznuť pred nosom.“

Baltar udieral do klávesnice pred ním, prepisujúc pár čísel, ktoré sa zobrazili pred ním. Tieto zmeny sa odtiaľto preniesli beztrátovým vysielacom pripojeným k počítaču priamo do implantátu a menil jeho funkcie, ako sa Baltar rozhodol.

Dokončil poslednú zmenu a uploadoval zdroják čipu. „Teraz mi povedz, či je to lepšie alebo horšie ako predtým.“

Apollo prikývol a drôty vedúce k elektródam na jeho spánkoch sa zakývali. „Som pripravený.“

Baltar aktivoval spojenie. V tom okamžiku Apollo skrivil tvár a zareval od bolesti. Baltar spojenie rýchlo vypol.

„Takže asi horšie, hm?“

Apollo zalapal po dychu a ukludnil sa. „Len trochu.“

Baltar sa prehrabal neporiadkom na ponku, kým nenašiel svoj zápisník. S ceruzkou v ruke sa spýtal: „Ako sa to líšilo od tvojho normálneho stavu?“

„Bolo to... hlasnejšie.“ Apollo sa zamračil. „Nie, to nie je to správne slovo. Rýchlejšie. Mal som pocit, akoby som dostával dáta desaťkrát rýchlejšie.“

Baltar obrátil v zápisníku stránku a zaznačil zmeny, ktoré spravil v nastavení čipu. Pod čiaru potom napísal: *Param 2 ovlá spoj. rych??? x10??*

„To je zaujímavé,“ povedal. „Ak by sme dokázali spomaliť rýchlosť dát, ktoré sa zapisujú do tvojej krátkodobej pamäte, mohli by sme ti uľahčiť ich triedenie a spracovávanie.“

To bol, prirodzene, ďalší cieľ. Dokázal, že spojenie fungovalo, ale Baltar vedel, že bude musieť spraviť viac. Otvoril dvere k cylonskému skupinovému vedomiu, čím teoreticky sprístupnil každý kúsok cylonských informácií. Ale napriek tomu zatiaľ dokázali získať len pár útržkov. Neobmedzený prístup k nekonečnej sieti umelej inteligencie doslova sedel pred Baltarom a on mal prístup len k jeho najmenšiemu zlomku. Bolo to ako nasilu prehŕtať sústa, keď si mohol vychutnávať hostinu a ak bolo niečo, čo Baltar vždy najviac neznášal, bola to neschopnosť mať to, čo chcel.

„Áno... to je možné.“ Apollo vyzeral zamyslene. „Ale aby som bol úprimný, frekvencia dát nie je skutočný problém.“

„Čo potom je?“

Apollo bezmocne pokrčil ramenami. „Problém je, že im nerozumiem, ale nedokážem sa o to prestať pokúšať. Vždy, keď sa spojenie zapne, začnem organizovať prúd dát, triediť ho, robiť si v ňom poriadok. Je to akoby.... Ja neviem, ako skladačka, ktorú nepoznáte, kým ju nevyriešite.“

„Ale táto skladačka sa nedá vyriešiť,“ povedal Baltar. „A tak ťahá viac a viac zo zdrojov tvojej vedomej mysle, až kým ti nezostane nič na ostatné pochody. A potom sa tvoj mozog proste... vypne.“

„Áno,“ súhlasil Apollo. Necítil sa príjemne. „Frustrujúce na tom je, že s tým nemôžem prestať. Mám pocit, ako by som mal mať možnosť ignorovať to, ale nemôžem.“

„Čo by zapadalo do mojej teórie o tom, ako funguje cylonské vedomie,“ povedal Baltar a prešiel k prednej časti laboratórneho stola. Oprel sa oň a pokračoval. „Jednou z funkcií aktivačných neurotransmiterov je prepísať mozog – to sa stalo poručičke Valerii, keď zomrela. Ty – ako aj ona – si jednoducho len premenná vytvorená na jediný účel: v tvojom prípade šlo o to byť presvedčivou verziou Lee Adamu.“

Apollo tým nebol práve nadšený, ale Baltar sa blížil k pointe. „Pri aktivácii malo dôjsť k prepísaniu tejto premennej inou premennou – cylonskou, ak ti to bude znieť lepšie. Uvažuj o tom ako o biologickom ekvivalente inštalácie nového softwaru. S tebou sme ale tento proces začali, no nenechali ho dokončiť. Máš spojenie, ale žiadne ovládače, ktoré by ti pomohli s vyšetrením a porozumením dát, ktoré získavaš. Takže zažíváš niečo podobné slovnému spracovaniu zdrojového kódu.“

„Myslíte tým, že mám zlý typ softvéru,“ povedal Apollo.

„Nie,“ namietol Baltar. „Myslím tým, že ty si zlý softvér.“

Apollo chvíľu mlčal. Potom vzdychol. „No, cítim sa teraz... rovnako zle ako

predtým.“

Baltar ho potľapkal po ramene. „Len zvesela. Si extrémne sofistikovaný softvér. A okrem toho, ľudská myseľ je v podstate len organický program – až na to, že sa vyvíjala miesto toho, aby ju vytvorili. Ako som včera vravel Kare...“

Apollo zdvihol hlavu. „Kare?“

Baltar sa vrátil za laboratórny stôl a začal s resetovaním parametrov čipu kvôli ďalšiemu testu. „Kapitánke Thrace. Starbuck.“

„Áno, ja viem. Len som... nevedel, že si tykáte.“

„Nuž, za to vlastne vďačím tebe,“ usmial sa Baltar. „Ak by k tomuto nedošlo, určite by som nemal príležitosť bližšie ju spoznať. Sme ako dva konce magnetky, ako sa vraví.“

Apollo do konca stretnutia povedal už len málo.

Adama si prezeral hviezdnu mapu, ktorú Starbuck rozprestrela na stole v jeho kajute. „Tento systém by bol našim ďalším cieľom pre skok,“ povedala a ukázala na veľké 'X'. „Je v cylonskom teritóriu, ale je dosť blízko jeho koncu, takže aj primitívnejšie lode zvládnu skok, po ktorom si môžu vydýchnuť. A pri druhom skoku by sme mali na výber z piatich alebo šiestich cieľov.“ Jej prst prešiel po mape, ukazujúc na dané miesta.

„Cyloni by nemohli predpovedať náš konečný cieľ a ani nás predbehnúť,“ povedal a prikývol. „Vynikajúce. Tak v čom je háčik?“

„V tomto,“ povedala Starbuck a ukázala na malý trojuholník na mape, ktorý obklopoval štvrtú planétu hviezdny sústavy. „Je tam cylonská základňa – vážna, zasratá základňa. Niekoľko stoviek raiderov, atómoviek a podobne.“

„Nehovorila by si mi o tom, ak by si nemala nápad, ako ju zneutralizovať.“

„To je tá dobrá časť. Nemusíme ju neutralizovať,“ povedala Starbuck. Usmievala sa. „Spravia to za nás Cyloni.“

„Vrav.“

„O päťdesiat hodín budú diaľkové skenery základne odpojené kvôli údržbe. Budú mimo najmenej tridsať minút. Počas tohto časového okna môžeme prejsť s celou Flotilou cez sústavu Cylonom priamo pod nos a nikdy nebudú ani

vedieť, že sme tam boli.“

„Dúfal som, že už nebudeme robiť celoflotilové polhodinové skoky.“

Pokrčila ramenami. „Po dvestosedemdesiatich praktických skokoch aspoň vieme, že to zvládneme.“

„Ak nebudú operovať diaľkovými skenermi, nahradia to väčším počtom hliadok vo vzduchu.“

„Áno, ale je to veľká oblasť na pokrytie a riziko, že nás počas tej doby nájde hliadka, je prijateľné.“ Odmlčala sa a dodala: „Tým myslím prijateľné podľa môjho názoru. Pane.“

Adama si uvedomil, že sa usmieva. „Máte právo na svoj názor, kapitánka. A CAGovou úlohou je dávať veliteľovi taktické rady.“

„Aby som to zhrnula,“ povedala Starbuck, „ak nás aj nájdu, dokážeme ich zadržať dosť dlho na to, aby sa všetci dostali preč. Je to reálny plán.“

Prikývol. „Je to dobrý plán.“

„Kiežby som sa ním mohla pýšiť. Bol to Apollov nápad.“

„Apollo?“ zopakoval Adama.

Starbuck pokrčila plecami. „Nejako ho musím volať.“ Jej tón bol uvoľnený, ale všimol si, že nevzhladla od hviezdnej mapy, aby sa mu počas odpovede pozrela do očí.

„Stojí a padá to na jeho informáciach. Ak diaľkové skenery základne nebudú mimo, keď tam skočíme, zdecimujú nás.“ Adama sa oprel v kresle, zdvihol šálku kávy a napil sa. Po zamyslení ju položil späť a pozrel na Starbuck. „Myslíš, že sú tie informácie korektné?“

Pred odpoveďou zaváhala. „Je to vysoko pravdepodobné. Ak by som na to musela stavať svoj život, neváhala by som.“

Ale v stávke nebol len jeden život, pomyslel si Adama, bolo ich päťdesiat tisíc. A to bolo hlavné, pretože hoci CAG mohol poradiť, konečné rozhodnutie bolo jeho. Všetko záviselo od toho, či veril Cylonovým – Apollovým – slovám.

„Zariad' hneď zrána stretnutie,“ povedal. „Ty, ja, Tigh, prezidentka.“

„Jasně,“ povedala Starbuck. Pozrela na neho. „Takže... znamená to, že sa do toho pustíme?“

„Znamená to,“ povedal Adama, „že do zajtrajšieho rána sa musím rozhodnúť.“

Liezol po strmom svahu, hľadajúc záchytné body na nestabilnom a premenlivom povrchu. Šmykol sa a zachytil sa prvej veci, ktorá bola dosť pevná, aby ho zastavila pred pádom. Keď sa prizrel bližšie, všimol si, že držal zápästie kovovej ruky. Na jej konci bola dľaň – chýbali jej tri prsty, ale ostatné články sa ohýbali v paródii života. Nasledujúc ruku k ramenu, začal hrabať v smetiach, kým neodkryl hlavu. Tvár bola skoro nevýrazná, mala len čierny horizontálny ťač na mieste, kde mali byť oči – bez pochybností to bol Cylon, ale takýto dizajn v živote nevidel. Potom sa priamo pred jeho očami rozžiaril červený bod a začal prechádzať cez čierny pás. Pustil Cylonovo zápästie, ustúpil a až vtedy si všimol, že hlava bola odseknutá od tela a plazil sa z nej hrubý zväzok káblov, miznúc v hore odpadkov.

Potom to ucítil – hlboké mrnčanie stúpajúce cez jeho nohy, pravidelnú vibráciu, ktorá bola presne zosúladená s pendlujúcim pohľadom beztelej hlavy s jediným červeným okom.

A zrazu s istotou vedel, že planéta vedela o jeho prítomnosti. Pozorovala ho.

Bola nažive.

Apollo sa okamžite prebudil. Ležal oblečený na posteli vo svojej novej kajute na palube pätnásť. Kniha, ktorú čítal aby nezaspal, ležala otvorená na prikryvke vedľa neho. Jeho plán nezabral a vzhľadom k vyčerpaniu z konzultácie s Karou a Baltarovými experimentami zaspal aj napriek odhodlaniu nezavrieť oči.

Nechcel spať, pretože keď spal, snívalo sa mu o smetiskovej planéte. A ten sen po čase neustával, ba po každom opakovaní sa stával živším a detailnejším. Začínal sa mu vtierať aj do denných myšlienok, pretože nemohol striasť pocit, že ten smetiskový svet bol skutočné miesto a že tam už bol. Alebo že tam ešte len bude.

Mohol – vlastne pravdepodobne aj mal – povedať o tom sne Baltarovi, ale aj toho sa zdráhal. Z obsahu jeho hlavy sa stala mena, zdroj, ktorý bolo treba využiť. Rozumel prečo, ale stále mal pocit, akoby to sa jeho myseľ stala verejným priestranstvom. Spolupracoval na konzultáciach a experimentoch, nič v ňom sa búrilo proti tomu, aby bola každá jeho myšlienka otvorená pitve a rozboru. Sen nebol práve príjemný, ale bola to jediná vec, ktorá patrila len jemu.

Zámok na dverách klikol a zahrnel, čím ho pripravil na návštevu. Sadol si a

prehodil nohy cez bok postele, takže sedel na kraji. Keď sa dvere otvorili, vonku stál Adama. „Ospravedlňujem sa za rušenie. Ak si spal.“

„Nie,“ povedal Apollo. „Čítal som si.“

Adama vošiel dnu a sadol si na jedinú stoličku v kajute. „Tak,“ začal. Potom zaváhal, akoby sa doteraz nezamyslel nad tým, čo povie. „Dnes si opäť začal s konzultáciami.“ To bol úvod konverzácie alebo konštatovanie skutočnosti? Apollo si nebol istý. Odľahlo mu, keď Adama pokračoval. „Dá sa ti teraz spojenie ľahšie používať?“

„Je to... tolerovateľnejšie,“ odvetil. Adama prikývol a nastalo hlboké ticho.

Okolnosti tohto rozhovoru boli Apollovi nové, ale pocit, ktorý sa s ním niesol, bol dobre známy. Pamätal si na nespočetne veľa konverzácií s Adamom, z ktorých mal presne takýto pocit: boli uzavretí, nešikovní a ani jeden nevedel, aká bola jeho úloha. Nikdy neprišli na to, ako byť otcom a synom, pomyslel si, a teraz nemali od čoho začať.

Pomohlo by vedieť, že Adama sa s ním chce skutočne porozprávať, pretože pochyboval, že sa rozhodol prísť sa sem pozrieť, aký bol Apollov večerný program. Možno Adama prišiel, aby obom dokázal, že sa s ním dokáže porozprávať.

Zrazu si Adama všimol knihy na posteli. Zdvihol obočie. „Odkiaľ to máš?“

„Požičal mi ju doktor Baltar. Zakladá si pomerne pôsobivú knižnicu.“

„Toto som nevidel už dobre dlho. Pamätám si, ako som to čítal, keď bola publikovaná.“ Adama vzal knihu a zbežne si ju prelistoval. Potom ju opäť zavrel a prstom prešiel po názve na jej obale: 'Na náš obraz: História konfliktu ľudí a Cylonov'. „Čo si o nej myslíš?“

„Vzhľadom k tomu, že bola napísaná pred štyridsiatimi rokmi, je pomerne dôvtipná.“

„V tej dobe vyvolala veľa debát. Vojna sa práve skončila; nikto nechcel počuť, že dohoda bola chyba alebo že sme si len zhromažďovali problémy do budúcnosti.“

„Čo si si myslel ty, keď si ju prečítal?“ spýtal sa Apollo.

Adama sa sucho usmial. „Och, bol som jedným z tých, ktorí nesúhlasili prakticky s každým slovom. Ale bol som mladý a práve som sa vrátil z vojny ako víťaz a namýšľal som si, že toho viem viac, než som naozaj vedel.“ Položil knihu naspäť. „Musíš pochopiť, že vtedy to bol iný svet. Boli to tvrdé časy. Ľudia si stále zvykali na to, že starý pohodlný spôsob života bol fuč. Pred vojnou riadila vnímajúca technológia prakticky všetko. Dobravu,

poľnohospodárstvo, priemyselnú výrobu. Cyloni za nás robili všetko. Ľudia dokonca diskutovali o postavení Nového Kobolu – raja, kde by mali ľudia hojnosť všetkého a nemuseli nič robiť. Ale potom padlo Elýzium a prišli sme na to, že sme zabudli čo je to ťažká práca.“

Pre Apolla to nebola žiadna novinka; učil sa o tom v rôznych verziách už od tretej triedy. Ale kým Adama rozprával, prvýkrát sa nad tým zamyslel ako nad niečím viac než len históriou. „Ľudia sa museli len ťažko prispôsobovať.“

„Ešte horšie to bolo pre generáciu mojich rodičov. Keď prepukli prvá cylonská rebélie, bol som veľmi mladý.“ Adamov pohľad bol vzdialený. „Pamätám si, ako mi môj otec povedal, aby som šiel do pivnice a zamkol za mnou dvere. Keď som mohol vyjsť von, všetky izby boli prázdne. Vzal každú kus vnímajúcej technológie z domu na dvor a všetku spálil. Nikdy nezabudnem na jeho pohľad, keď to robil.“

„Ako vyzeral?“

„Mal strach,“ jednoducho odvetil Adama. „A ja som bol dosť mladý, aby som si stále myslel, že ho nič nemôže vystrašiť. Vtedy som si uvedomil... že boli veci, ktoré dokázali vystrašiť aj môjho otca.“

Apollo si pamätal na svojho starého otca – či skôr si pamätal na muža, ktorý bol Leeovým starým otcom. Boli to dobré spomienky a zväčša boli o tom, ako hral so Zakom rôzne loptové hry na neohradených poliach, ktoré boli okolo jeho domu, kým starý otec pôsobil ako zhovievavý rozhodca ich početných hádok. Keď ho zavolali, aby urovnal hádku, ich starký sa im venoval vždy s tolerantným pobavením a Apolla zaujímalo, či nevidel podobnosť medzi haštením dvoch malých chlapcov a súdnymi prípadmi, ktorým predsedal ako sudca. Vybavovala sa mu len jedna príhoda, kedy tomu bolo inak.

„Kedysi,“ povedal, „sme sa so Zakom hrali pri rieke, ktorá tiekla okolo polí za jeho domom a našli sme... no, spočiatku sme nevedeli, čo to je. Ale očistili sme to a vyfarbil sa z toho kúsok cylonského brnenia. Bohovia vedia, ako sa to tam dostalo. No, mysleli sme si, že je to objav storočia. Chceli sme si postaviť vlastného Cylona.“ Usmial sa nad tou spomienkou. „Vzali sme to, aby sme to ukázali dedkovi – boli sme takí pyšní – ale on na nás nakričal a vzal nám to. Nevie, čo s tým spravil, ale nikdy sme to už nevideli. To bolo jediný raz, čo som ho videl naozaj nahnevaného a celé roky som nechápal prečo. Asi sa...“

Apollo sa odmlčal. Tak sa zahĺbil do spomínania, že si nevšimol výrazu na Adamovej tvári. Vyzeral hlboko zarmútený. Až ranený.

To sa nikdy nezdôveril... To sa Lee nikdy nezdôveril s týmto príbehom svojmu otcovi? Apollo prešiel svoju pamäť, ale nemohol si spomenúť, že by mu to vravel. Nemal žiaden dôvod mlčať o tom – ale na druhej strane, nemal žiaden

dôvod zdôverovať sa s tým a boli časy, kedy si s Adamom vymenili len pár zdvorilostných viet ročne.

Ticho v izbe trápne pokračovalo, kým Apollo premýšľal, čo by povedal. Nakoniec si vybral to, čo povezoval za najlepšie. „Nesnažím sa ti to skomplikovať. Ja len... Stále mám pocit, akoby to bol môj život, aj keď nie je. Nemal som nič povedať.“

„Nie,“ rýchlo povedal Adama. „Nie. Som rád, že si mi to povedal. Rád... to viem.“ Spýtal sa. „Chcem sa ťa niečo spýtať. Kedy sa to stalo?“

Apollovi chvíľu trvalo, kým pochopil, o čo mu ide. „Myslíš tým, kedy došlo k výmene medzi Leeom a mnou?“

„Áno.“

Apollo zaváhal. „Premýšľal som nad tým. Veľa. Pravda je taká, že ak by som to vedel, povedal by som ti to. Nemám žiadnu medzeru v spomienkach, žiadne okno, proste nič. Som si istý len tým, že to muselo byť pred útokmi; predtým, ako som prišiel na odstavovaciu ceremóniu.“ To bola zvláštna myšlienka: všetky jeho spomienky patrili niekomu inému a jediné, na čo si mohol Apollo skutočne s istotou klásť nárok, boli posledné tri mesiace. Svojím spôsobom strávil celý svoj život na Galactice.

Adama prikývol, akoby Apollo potvrdil niečo, čo očakával a povedal: „Ďakujem za tvoju úprimnosť. Cením si toho.“ Postavil sa a podal knihu Apollovi. „Nuž. Nemal by som ťa rušiť v čítaní.“

Keď odišiel, Apollo zostal sedieť na kraji postele a v rukách držal knihu. Palcom prešiel po vyrytom titule na obale. *Na náš obraz*. Bola škoda, pomyslel si, že tu autor nebol, aby napísal druhý diel.

Premýšľal nad tým, čo mu Adama povedal o Caprice pred prvou cylonskou vojnou. Iný svet, s vnímajúcimi počítačmi a sieťami a továrňami a autami a budovami... a prakticky za jedinú noc všetko to prešlo od zaužívaného k obávanému, nenávidenému a opovrhovanému. Presne ako on.

Premýšľal nad vatrou, ktorá pred tými rokmi horela na Adamovom dvore.

Po chvíli začal uvažovať, čo sa stalo so všetkou vnímajúcou technológiou, ktorú nedokázali spáliť.

„Pozornosť lodiam prvej vlny, tu Galactica. Vlna jeden, pripravte sa vykonať skok na tri... dva... jedna... teraz.“

Roztrúsený blikot na oblohe signalizoval odchod prvej skupiny lodí. Vyzeralo to, akoby niekto medzi hviezdami spustil ohňostroj.

„Potvrdzujem odchod všetkých lodí prvej vlny. Vlna dva, začnite skokovú sekvenciu.“

V kokpíte vipera Kara otvorila komunikačný kanál zvyšku svojej letky. „Dobre, počuli ste Dee, nebo sa čistí. Desať minút a padáme preč.“

Spojenie zašumelo a potom sa v drobnom reproduktore v jej helme ozval Hot Dogov hlas. „Ako dlho majú byť tie skenery údajne vyradené?“

„Podľa informácií ďalších dvanásť minút. To nám dáva celé dve minúty na vlastné potešenie.“

„Keby to tak bolo dlhšie.“

V komlinku to opäť zašumelo a prerušil ich Kubla: „Hej, stavím sa, že to vravela aj tvoja posledná frajerka.“

Tým si vyslúžil priateľský prúd nadávok a Starbuck sa uskrnula popod nos. Zatiaľ šla misia ako po masle: v sústave nebolo ani stopy po cylonskej prítomnosti či aktivite a začínalo to vyzerieť, akoby na Flotilu čakala tridsaťminútová otočka bez nehody. Buď mal Apollo správne informácie o cylonskej základni, alebo tam žiadna základňa nebola.

Obe možnosti Kare vyhovovali; záležalo len na tom, že bola práve tam, kam patrila – v kokpíte vipera. „Spravíme ešte jeden prelet,“ rozkázala cez otvorený komunikačný kanál.

Ozvalo sa viacero súhlasov a videla, ako jej letka rozbila formáciu a jeden viper za druhým odchádzali na stanovené pozície.

Začala s DRADIS prehliadkou svojej pozície, celú dobu jedným uchom na komlinku, kde sa zvyšok eskadry bavil a Dualla odpočítavala skoky Flotily. Tretia vlna lodí úspešne skočila a práve chcela prikázať letke zoskupiť sa do návratovej rojnice, keď DRADIS zlovestne zapípal.

„Galactica, mám dvoch banditov, azimut päťdesiat, smer nula-deväť-dva. Môžete potvrdiť?“

Ale kým jej odpovedali, uvidela ich – pár raiderov, ktorí sa vynorili z temnoty a mierili priamo na ňu. Zakliala a spravila s viperom tvrdú otočku, čím prešla pod ich paľný dosah a zároveň pripravila svoj vlastný útok.

Otočila viper na úroveň chrbta prvého raidera. Na krátky žiarivý výbuch

stačil jeden výstrel do jeho zadných trysiek. Viper sa otriasol, keď preletel cez mrak miznúcich trosiek a Kare vykĺzol triumfálny výkrik.

Druhý raider preletel okolo nej a vykonal sériu prudkých cik-cakovitých vychýlení smeru, kým sa ju snažil zacieliť. Kara šliapla na trysky a vyšla mu naproti; potom ho sekundu pred nevyhnutnou kolíziou obletela spodom. Raider na ňu vystrelil, ale to už sa vynorila na druhej strane a výstrely neškodne preleteli prázdny priestorom. S tichou vďakou komukolvek, kto mal na zodpovednosť výnimočnú manévrovateľnosť viperov, sa otočila o stoosemdesiat stupňov, takže jej nos mieril priamo na raider. Potom opäť vystrelila.

V tej istej chvíli raider zažehol svoje trysky a uhol z jej palebnej línie. Takmer bol dosť rýchly, ale aj tak získala bod – hoci nie priamy zásah do palivovej nádrže ako pôvodne chcela. Odletela mu časť pravého krídla a zmizla v tme; smrteľne destabilizovaný raider sa otočil a s priširokou otočkou zahájil útek.

„Starbuck!“ Bol to Kubla. „Potrebuješ posilu?“

„Nie,“ odvetila. „Jedného som už dostala a druhého zvládnem sama. Dokončíte prieskum.“

„Rozumiem.“

Raider už nebol žiadna hrozba a jej najväčším problémom na najbližších pár minút bolo zacieliť ho, kým pred ňou bude utekať s divokými odbočkami. Nepokúsil sa vykonať únikový skok, čo znamenalo, že musel byť blízko základne.

DRADIS to spozoroval skôr – obrovskú masu priamo pred ňou. Bolo to príliš veľké na materskú loď, takže to musel byť menší mesiac alebo malá planéta. V priebehu pár sekúnd mala vizuálny kontakt.

Planéta bola nevlúdna skala, ktorej povrch bol z väčšiny zastrený oranžovými oblakmi plynov. Raider sa stále uhýbal cez celú oblohu a všetky jej výstrely ho minuli. Dostala nápad.

S pridaním energie do trysiek dobehla raider a zamierala nad neho, čím uzavrela raider medzi seba a planétu pod nimi. Potom začala klesať, nútiac druhú loď vstúpiť do hornej vrstvy atmosféry. Kolísanie raidera sa stalo ešte znateľnejším; s jedným poškodeným krídlom nemal dosť rovnováhy na to, aby prežil ďalší vstup. Zatlačila ho ešte nižšie a zbadala, ako mu z motorov začal vychádzať pás dymu.

„No tak,“ zamrmlala si popod nos. „Naraz, ty idiot. No tak...“

Zostúpila s viperom ešte trochu, až prerážala oblaky. Miestami boli dosť riedke na to, aby bolo vidno zem pod nimi.

Kara pozrela dolu a keď zbadala, čo bolo pod ňou, nahlas zakliala.

Celý povrch planéty bola veľká cylonská základňa. Budovy, hangáre, veže a zásobárne sa rozliehali kam len oko dohliadlo. Dvere najbližšieho hangára sa začali pomaly otvárať, pravdepodobne ako reakcia na signály z raidera, ktorý prenasledovala.

Motor raidera sa pokúsil o posledný masívny zážih, stíhač sa strhol k zemi a za masívneho výbuchu narazil do bubnovitej budovy.

Kara zatiahla viper nahor, šplhajúc čo najstrmšie to šlo cez husté mraky a von do cesmíru.

Celá tá zasraná planéta bola cylonská základňa. Ak by tam skočila Flotila priamo a Cyloni by ich zachytili na ich diaľkových skeneroch alebo by na nich čakali...

Ale nečakali. Pretože Apollo mal pravdu. Mal vo všetkom pravdu.

„Galactica,“ povedala do komlinku. „Mám vizuálny kontakt so Cylonskou prítomnosťou na štvrtej planéte. Prekliate veľkou cylonskou prítomnosťou.“

Nedopovedala jej Dee; bol to Adama. „Na tom nezáleží. Všetky civilné lode sú preč. Galactica práve začína skokovú sekvenciu. Zaved' svojich pilotov domov, Starbuck.“

Zaškerila sa a nechala sa zaplaviť pocitom pohody. „Rozumiem,“ povedala a ani sa nesnažila zakryť smiech. „Vraciame sa domov.“

KAPITOLA 8

Deväťdesiat osem, deväťdesiat deväť, sto-

Apollo dokončil posledný klik a nechal si niekoľko minút na naťahovanie a dýchanie. Jeho ruky ho boleli viac ako zvyčajne, čo nebolo prekvapujúce vzhľadom k tomu, že si poriadne nezacvičil za posledných šesť týždňov. Keďže jeho fyzický stav bolo takmer to jediné, nad čím mal nejakú vládu, rozhodol sa, že s tým niečo spraví. Jeho kajuta bola malá, ale keď položil stôl a stoličku na posteľ, mal dosť miesta na zemi na kliky a drepy a čokoľvek iného, na čo nebolo treba veľa miesta.

Možno, že ak si unaví telo, dokáže si unaviť aj myseľ dosť na niekoľko hodín bezsenného spánku. Ale to začalo vyzerat' čoraz nepravdepodobnejšie a sen mu vchádzal do mysle aj keď bol pri vedomí. Ak by len dokázal prísť na to, čo to znamenalo – najst' súvislosť s nejakou spomienkou alebo kúskom informácie, ktorý musel byť niekde v jeho mysli – bol si istý, že záhada by sa sama vyriešila ako keď sa rozvezuje uzol. Problémom bolo, že čím viac myslel na ten sen, tým viac sa začínal cítiť ako v nejakej úsťočkovej verzii prúdu dát zo spojenia, ktoré zaberalo jeho myseľ viac a viac. A ako aj pri prúde dát, ani tu nevedel, ako rozbiť kruh.

Chvíľu oddychoval, potom sa vrátil do svojej polohy na zemi. Držal svoje telo v neohybnnej priamke, so všetkou váhou prechádzajúcou jeho zápästiami a končatinami, potom sa ohol na rukách, vydýchol, keď sa pritiahol k zemi a pokúsil sa zaniknúť v disciplíne pohybu.

Raz, dva, tri-

Pri zvuku otvárania dverí sa zarazil. Obrátil sa tak, aby sedel na zemi a zbadal Karu, ktorá stála na prahu s dvomi vojakmi v závese. V rukách mala tácku. „Hotelová služba.“

Usmievala sa a vyzerala uvoľnene a Apollo sa tiež usmial, kým sa staval na nohy. Rád ju videl – nie práve preto, že to bola Kara, vravel si, ale pretože vítal akúkoľvek spoločnosť. Jeho denné konzultácie boli počas skokov cez cylonské územie pozastavené a hoci Apollovi nechýbal očistec pri používaní spojenia, od Adamovej návštevy sa s nikým nerozprával. „Jedálni už asi vážne dochádza personál.“

Kara vošla dnu a všimol si, že na tácke boli dva tanieri a dva poháre vody. Očividne bude mať pri večeri spoločnosť. „Je to tak. Ja som poslíček, Crashdown varí a Trapper umýva riad.“ Rozhliadla sa a zbadala nábytok nakopený na posteli a jeho prepotené tričko. „Cvičíš?“

„V poslednej dobe som si nevedel najst' čas na telocvičňu.“

„S tým by sa dalo niečo spravíť. Pravdepodobne by som mohla zariadiť pár

návštev s dozorom za týždeň alebo niečo podobného.“

Za túto ponuku by mal byť vďačný. Ostatne, bolo to viac, než mohol čakať. Ale trápilo ho, že aj len toto malé privilégium bolo v Karinej moci – dovoliť alebo zakázať. Neovládala ho len vo vyšetrovacej cele, keď držala v ruke vypínač čipu – bola teraz CAGom so všetkou autoritou a dôverou, ktorú tá pozícia niesla.

„Vďaka,“ krátko odpovedal. „To by som ocenil.“ Zdvihol z postele stôl a postavil ho na zem, nie na jeho miesto pri stene, ale blízko postele. Potom položil na druhú stranu stoličku, aby pri ňom mohli sedieť dvaja ľudia. „Keby som vedel, že budem mať návštevu, bol by som trochu upratal.“

Kara začala vykladať tácku na stôl. „Nerieš to. Máš tu čistejšie, ako Baltar vo svojej kajute.“

Nemohol z nej odtrhnúť pohľad, ale kládla na stôl plastové nože a vidličky a neuvedomila si, čo práve povedala. Kara si sadla na stoličku, kým Apollo sa usadil na kraj postele a začali jesť. Jedlo pripomínalo párkrát použité dusené mäso a Apollo si sotva všimol, že ho prehltol. „Takže, čo sa stalo, že nejíš v jedálni?“

Upila si vody. „Osobne som videla základňu na štvrtej planéte. Tvoje informácie boli pravdivé.“

Opäť ucítil záblesk hnevu a tentokrát silnejší. „Predtým si mi neverila?“

Tentokrát si všimla ostrosti v jeho tóne a zamračila sa. „Hej, odporúčala som ten plán veliteľovi, nie? Len som myslela, že by si rád počul, že všetko vyšlo.“

„No jasné, chápem. Bol som dobrý Cylon, dostanem kostičku.“

Kara hodila svoju vidličku na stôl. „Vieš, ja tu vôbec nemusím byť.“

„Som si istý, že byť CAGom je náročná práca.“ Znel sebecky a vedel to, ale nebol v nálade krotiť sa.

„V tom je tvoj problém?“ zaškaredila sa. „Dofrasa, tú prácu som nechcela. Súhlasila som len preto, lebo starý povedal, že nikomu inému neverí.“

Nevrlo odvetil: „Rád vidím, že konečne našiel syna, ktorý dokáže splniť jeho očakávania.“

„Tak toto naozaj nemusím počúvať.“ Kara sa prudko postavila a nechala načaté jedlo pred sebou tak. Na ceste dverám povedala: „Keďže zjavne stojím medzi tebou a tvojou sebaľútosťou, nechám vás osamote, aby ste si to spolu užili.“

„Zatiaľ čo ty si budeš užívať s Baltarom?“

Kara zastavila na mieste s rukou natiahnutou pred dverami, ktoré by sa po prvom klopnutí otvorili. Bez toho, že by sa na neho pozrela, povedala: „Do toho ti vôbec nič nie je.“

Ešte päť sekúnd a bola by preč a pravdepodobne by sa nemal s kým rozprávať prinajmenšom do zajtra; alebo ešte horšie – rozbil by akékoľvek zraniteľné pochopenie, ktoré si dokázali vybudovať. A zrazu si uvedomil, že to bola posledná vec, ktorú by chcel spraviť.

„Počkaj,“ povedal Apollo. Stále sa na neho nepozrela, ale zaváhala. „Prepáč. Správal som sa hlúpo.“

Otočila sa mu tvárou v tvár a založila si ruky. „Nie, správaj si sa ako magor.“

„Aj to.“ V hlave mu hučalo; cítil tlmené napätie budujúcej sa migrény za jeho očami. „Máš pravdu. Nič mi do toho nie je.“

Kara chvíľu mlčala. Potom povedala: „Bolo to len raz a neplánujem to zopakovať. Nič iného ti nepoviem a je to sakramentsky viac, než máš teraz právo vedieť. S čím máš problém? S tým, že spávam s Baltarom alebo s tým, že som CAG?“

„S obojím. Ani s jedným.“ Obe odpovede boli pravdivé. Zatlačil si prstami na spánky, pokúšajúc sa uvoľniť trochu búšiacej bolesti, ktorá zvonila v jeho lebke ako postupne sa zatáhujúci sverák.

„Si v poriadku?“ spýtala sa Kara. Neznela práve znepokojne, ale jej tón sa čiastočne zjemnil.

„Len ma bolí hlava. Stáva sa mi to často. Baltar vraví, že za to môže tých cirka sto odlišných chemikálií, ktoré sa vpíjajú do môjho mozgu.“

„Áno, viem. Je to v tvojom zdravotnom zázname,“ povedala Kara.

Otrávene sa spýtal: „Existuje niečo, čo o mne ešte nebolo zapísané a nečítala to polovica Flotily?“

Kara sa vrátila ku stolu. „Byť vedeckým projektom nášho doktora je asi pekne nanič, huh?“

„Len trochu.“ Usmial sa a dúfal, že to vyzeralo zmierlivo. „Pozri, je mi ľúto, čo som povedal. Práve teraz sa necítim sám sebou.“

„A to je tak trochu jadro tvojho problému, nie?“ povedala Kara. Sadla si. „Ja som ti tvoj život neukradla.“

„Ja viem. Ale...“ Odmlčal sa. „Mám z toho práve taký pocit,“ úprimne dokončil.

„Nechcela som to tak.“ Kara vzala do ruky vidličku a nasilu ju zabodla do duseného mäsa, akoby si chcela vybit' zlosť na kúske ani-nie-ale-takmer-mäsa. „Nehrnula som sa práve za povýšením, vieš? Tíh mi každú prekliatu minútu dýcha na krk a životy všetkých ľudí vo Flotile sú zrazu mojou zodpovednosťou.“

„Nemysli na to,“ rýchlo ju prerušil Apollo. „Aj ja som sa tak spočiatku cítil. Nepomáha to, len ťa to... paralyzuje. Musíš to ignorovať a sústrediť sa na svoju prácu, hodinu od hodiny.“

„Vďaka. To... to pomáha.“ Prikývol a chvíľu jedli v tichosti. Bola to Kara, kto začal rozprávať ako prvý. „Čo robí migréna?“

„Nelepš' sa. Takto hrozne som sa necítil od...“ Odmlčal sa, spomínajúc na svoje nie práve najlepšie rozchody s Adamom.

Ale Kara zjavne nezdíeľala jeho výčitky. S mávnutím vidličky povedala: „Och, pre bohov. Vtedy v Euterpe. Ten bar, kde si nemusel platiť, ak si si objednal drink, ktorý barman nepoznal.“

Pri tej spomienke sa usmial; nedokázal odolať. „A tak sme začali vymýšľať drinky.“

„Raptorský pretekár. Čo v tom bolo? Jasné – ambrózia, šľahačka a surové vajce.“

Len pri zmienke o tej sliznatej, prriedenej kaši sa mu robilo zle od žalúdka. „Bolo to nechutné. Ako vajecný mliečny koktail s alkoholom.“

„Áno, ale bolo to zadarmo,“ povedala Kara a zakývala na neho ukazovák.

„Na druhý deň sme mali inšpekciu a takmer som výkonnému ovracal topánky.“

Začala sa prerývavo smiať. Bolo to nákazlivé a Apollo si uvedomil, že sa k nej pridáva. Potom si Kara jednou rukou osušila svoje vlhúce oči a tichšie dodala: „Toto mi chýba. Len to... byť spolu, vieš?“

„Áno,“ povedal Apollo. „To aj mne.“

Nasledovalo ďalšie dlhé, napäté ticho. Potom Kara pozrela na svoj tanier a povedala: „Nuž, asi by som mala...“

„Áno,“ rýchlo súhlasil. „Rozpis hliadok. Taktické schôdzky. Alebo prehľad jednotiek. Ja viem.“ Prikývla a opäť sa postavila. Pochytila ho iracionálna túžba niečo povedať – čokoľvek, len aby zostala ešte chvíľu. Miesto toho dodal len: „Až sem nabudúce prídeš, pokúsím sa nebyť taký mrzutý.“

„To by si veru mal,“ povedala. Potom bola preč, opäť ho nechala samého.

Ale už nie osamelého.

„Vraciam vám vašu knihu,“ povedal Apollo a podal Baltarovi jeho kópiu *Histórie konfliktu ľudí a Cylonov*.

Baltar vzal knihu a položil ju na jej miesto na čoraz plnšej policičke pri stene laboratória. „Zaujala ťa?“

„Dala mi...“ Apollo zaváhal, potom dokončil, „... čerstvú perspektívu.“

„Ach. Áno. Vynikajúce.“ Keby som len, pomyslel si Baltar, našiel čerstvú perspektívu aj pre seba.

Vždy, keď zaútočil na problém neúčinnosti spojenia, narazil na ten istý kameň úrazu – konkrétne na nevyhnutnosť zachovania premennej 'Lee Adamu' a zabráneniu kompletnej aktivácii Cylona. Blúdil v kruhoch, ktoré ho vždy priviedli na ten istý počiatočný bod. Puncom skutočného génia bola schopnosť úplne vystúpiť z kruhu a zatiaľ sa mu to nedarilo. Bolo to frustrujúce a Baltar neznášal pocit frustrácie.

Prirodzene, iróniou bolo, že to bol jediný Šestkin skutočný dar. Keď mal svoj vlastný implantát, dokázal vystúpiť z hraníc skutočného sveta a vidieť všetko očami nezávislého pozorovateľa. Hoci Šestka mu vôbec nechýbala – v tom sa mýlila, samolúbo si pomyslel – privítal by možnosť znovu vytvoriť detailné sady halucinácií: dom pri jazere alebo Námestie Jednoty v Delphi. Neboli skutočné, ale prinajmenšom boli príjemnou úľavou od nekonečne šedivých a uniformovaných priestorov chodieb a laboratórií na Galactice.

Možno, pomyslel si, by mohol svoj čip zmeniť, odobrať z neho Šestku a ponechať si len nástroj na vytváranie a riadenie umelých prostredí v jeho vlastnej hlave. Možno by mohol-

„Vlastne mi pri čítaní napadlo niečo, na čo by som sa vás chcel spýtať,“ povedal Apollo.

Baltar zamrkal, trochu rozladený prerušením jeho myšlienok. „Hmmm? Čo takého?“

„Čo sa stalo so všetkou interaktívnou technológiou, ktorej sa chceli zbaviť počas cylonských čistiek?“

„Oficiálne bola zničená. Spálená. Rozdrvená. Roztavená a premenená na

ťažítka papiera.“

„A neoficiálne?“

Baltar chytil sieť senzorov a elektród, ktoré slúžili k monitorovaniu pôsobenia implantátu počas experimentov a začal ich pripínať k Apollovej hlave. „Jednoducho jej bolo priveľa. V Kolóniách nebolo budovy alebo ulice alebo továrne, kde by sa nepoužívala cylonská technológia. A bola neuveriteľne odolná. Ľudia netúžili po nekonečnom opravovaní, a tak sme ju vytvorili tak, aby sa mohla sama opravovať a udržiavať v prevádzke.“

„Takže jej zničenie bolo oveľa ťažšie, než si kto myslel.“

„Presne tak. A to všetko sa odohrávalo v dobe, kedy sa cylonské povstanie míľovými krokmi menilo na cylonskú vojnu. Spraviť z Dvanástich Kolónii bezpečné miesto pre život bolo jediné, na čom záležalo.“

„Tak čo spravili?“ spýtal sa Apollo.

„Pozbierali všetko, čo nemohli zničiť, našli vhodnú opustenú planétu za hranicami kolonizovaného vesmíru a všetko tam vyhodili,“ povedal Baltar. Cestou k terminálu začal kontrolovať signály z implantátu. Spokojný s tým, že spojenie fungovalo, začal upravovať nastavenie.

„Smetiskový svet,“ pomaly povedal Apollo.

Baltar nezdvihol pohľad. „Veľmi príhodný preklad, áno.“

„Odkiaľ to viete?“

Baltar mu venoval ranený pohľad. „Vieš, toto je moja pracovná náplň.“

„Áno, ale... Nikdy som o tom nepočul. Prečo to nie je v knihách?“

„Pretože naši vodcovia z čias cylonskej vojny si nechceli pripustiť, že nedokázali zničiť všetku vnímajúcu technológiu a existencia tej planéty bola udržiavaná v tajnosti. Keď som začínal svoju výskumnú činnosť, pracoval som s profesorom Maxom Corbanom z Delphskej univerzity.“ Baltar s nádejou pozrel na Apolla. „Maximus Corban? Teória paralelných diskov? Nie? Ehm, nuž, to nič. Takže, Corban strávil väčšinu svojej kariéry presvedčovaním vlády, aby uverejnila informácie o smetiskovom svete. Chcel tam viesť výskumnú misiu, aby odhalil stratené technológie.“

Baltar vzdychol, spomínajúc na nefalšovanú prívetivú povahu muža, ktorý bol jeho prvým radcom. Max Corban bol úžasným teoretikom a jedným z prvých ľudí, ktorí rozoznali v Baltarovi kvitnúceho génia. Stále mal príjemné spomienky na noci strávené so starším mužom plné pitia a rozhovorov o obrovskom potenciále zakázaného výskumu umelej inteligencie. Základný

rozdiel medzi nimi bol prirodzený v tom, že kým Corban veril, že výskum umelej inteligencie bol potrebný, pretože hrozba Cylonov nebola preč, Baltar veril, že by sa v ňom malo pokračovať práve preto. Ale obaja sa zhodli v tom, že poplašný postoj štátnej správy voči výskumu UI bol zastaraný a nezmyselný.

„Ale nikam sa nedostal,“ pokračoval Baltar, „a stal sa z neho zatrpknutý starý muž. Predpokladám, že aspoň nakoniec mal zadosť účinenie z vedomia, že mal celú dobu pravdu.“

„Zistil niečo?“

„Len málo. Povedal mi, že kedysi videl kópiu správy z doby cylonskej vojny, ktorá spomínala tú planétu, ale to bolo všetko. Volala sa Delos.“

„Delos,“ zopakoval Apollo. Na tvári mal zvláštny výraz, hoci Baltar predpokladal, že je to vedľajší účinok zmien nastavení implantátu, ktoré vykonával. „Volá sa Delos.“

„Volala, volá.“ Baltar pokrčil ramenami. „Už na tom prakticky nezáleží, vzhľadom k tomu, že všetci, čo o nej mohli niečo vedieť, sú teraz mŕtvi. Pochybujem, že by prezidentka Roslinová mala počas svojho pôsobenia na mieste ministerky školstva veľký prístup k citlivým informáciám.“

„Delos,“ zopakoval Apollo a tentokrát si Baltar dvakrát prekontroloval signály z implantátu. Nechcel uviesť svoj testový subjekt do hypnotickej strnulosti.

„Čas vypršal, doktor.“ Baltar sa otočil; dvaja vojaci pri laboratórnych dverách ustúpili, aby mohla Kara Thrace vojsť. Kývla na Apolla a povedala: „Máme neodkladné stretnutie na konzultácii. Stavím sa, že sa nemôžeš dočkať.“

„Počítal som minúty,“ povedal Apollo a začal si odoberať elektródy a senzorké podošky zo svojej kože.

Baltar sa zamračil. Mal za sebou ďalšie stretnutie a nebol ani o krok ďalej ako na jeho začiatku. „Ešte pol hodinu...“ začal.

„To nepôjde,“ povedala Starbuck. „Zhromažďovanie informácií má prioritu, to viete.“

Baltar iritovane vzdychol. „Dobre teda.“

Apollo sa postavil a vojaci ho bleskovo obkľúčili. Keď ho sprevádzali von z laboratória, Kara sa pohla za nimi, ale Baltar za ňou zavolať: „Kapitánka Thrace. Ehm, Kara?“

Mariňáci – a Apollo – sa zastavili, čakali na ňu. Mávla na nich. „Pokračujte. Budem tam za pár minút.“ Otočila sa k Baltarovi. „Deje sa niečo?“

Baltar sa usmial. „Nie, len som, ehm, myslel, že sme sa v poslednej dobe dost' dlho nevideli.“

„Mala som veľa práce.“

„Rozprával som sa s pánom Obanom z Tarsus Pride. Zaobstaral som vynikajúcu fľašu Thalianu, ročník '68. Myslel som, že by ste ju možno chceli ochutnať so mnou. Čo takto dnes večer?“

„Nemôžem. Po službe mám stretnutie s šéfom Tyrolom ohľadne požiadaviek údržby viperov.“

„No, tak potom zajtra.“

„Učím nových pilotov bojovú stratégiu.“

„Aha, nechajte ma hádať,“ povedal Baltar. „A večer potom si umývate vlasy? Ak by som vás nepoznal lepšie, bol by som si myslel, že sa mi vyhýbate, kapitánka.“ Vrazil to s nenútenou ľahkosťou, ale neunikol mu náznak nepokoja v jej tvári. Potom zmizol a ona sa na neho zaškerila.

„Isteže nie, doktor. Prečo by som sa vyhýbala svojmu dealerovi kvalitného pitiva?“

Tiež sa usmial. „Proste máte veľa práce.“

„Presne tak.“

„Nuž, tak potom sa teším na to, ako si to vynahradíme, až niekedy nebudete mať... toľko práce.“

Potom bola preč a Baltar zostal civieť von z dverí laboratória na okoloidúcich členov posádky, uvažujúc čo presne sa pokazilo.

„Dnešným cieľom je cylonská komunikačná sieť. Ako pracuje, aké sú jej slabiny, čokoľvek, čo môžeme využiť proti nim.“

Apollo prikývol. „Som pripravený.“

„Dobry lov,“ povedala Kara. Stlačila vypínač na ovládanie implantátu.

Hneď na začiatku si uvedomil, že sa niečo zmenilo. Nie k horšiemu, proste... zmenilo. Prúd dát tam stále bol, ale prívál informácií bol akosi menej prenikavý, menej cudzí. Mal pocit, akoby zo vzdialenosti počúval hukot vodopádu miesto

toho, aby stál priamo pod vodou, ktorá sa na neho valila.

Možno si na to už naozaj začal zvykať.

Potom začal chápať, prečo nebol prúd dát taký mocný ako predtým – spolu s ním bolo v jeho mysli ešte niečo iné, niečo, čo sa okolo neho obalilo ako ochrana. Chvíľu tomu odporoval, ale keď si uvedomil o čo šlo, odovzdal sa tomu.

Bol to sen. A teraz mal preň aj meno.

„Delos,“ povedal nahlas – alebo si pomyslel, že tak spravil. Na tom nezáležalo, pretože to meno odomklo niečo, čo bolo pred ním uzaknuté. Uzol sa rozviazal. Sníval a bol dost' pri vedomí na to, aby vedel, že sníva. Vedel, kde je.

Stál na povrchu Delosu. Nič sa nezmenilo – čierne nebo nad ním, praskanie rozbitých strojov pod jeho nohami, prenikajúci chlad – ale všetko bolo ešte jasnejšie, detailnejšie. Predtým mal Apollo len nevýrazné dojmy, ktoré boli súčasťou sna, ale teraz mohol skúmať svoje okolie pri plnom vedomí.

Násypy smetí okolo neho zahŕňali bizarnú, eklektickú zmes strojov a zariadení. Videl autá, osobné počítače, práčky, kávovary, televízory, vzdušné ventilátory, dokonca aj hudobné projektory. Najskôr zareagoval čírim úžasom – jestvovalo niečo, do čoho by pred vojnou nevložili vnímajúcu technológiu? Očividne nie. Potom, keď sa lepšie prizrel, si všimol, že napriek ich širokej škále funkcií a tvarov bola každá vec spojená nejakým spôsobom s ostatnými. A všetky ticho hučali napojené z jedného zdroja.

Všetko na Delose bolo prepojené sieťou. Opravovala sa, udržiavala sa v prevádzke a vyvíjala sa.

Začul za sebou zvuk a otočil sa, aby odhalil jeho zdroj. Bol len o chvíľku pomalší, ale mal pocit, že zazrel záblesk čiernych vlasov za rohom masívnej priemyselnej chladiacej jednotky. Rozbehol sa tým smerom.

„Hej,“ zakričal. „Hej! Počkaj!“

Začul ďalší zvuk a opäť sa otočil. Ozval sa klepot uvoľnených predmetov, ktoré sa sypali dolu strmým svahom, a tak po ňom začal šplhať, ženúc sa vyššie a vyššie až na vrch.

Na vrchole na neho čakala Sharon Valerii. Teda, niekto, kto vyzeral ako ona, na neho čakal.

„Zase si sa vrátil,“ povedala. „Čakala som na teba.“

Apollo povedal: „Myslel som, že si Sharon, ale to nie si, že nie?“

Pokrčila ramenami. „Ty nie si Lee.“

„Kto si?“ spýtal sa. Potom to poopravil. „Čo si? Si Cylonka?“

„Áno,“ povedala. Potom jej tvárou prebehla neistota. „Prinajmenšom... som bola. Nie som si istá, čo som teraz.“

„To poznám,“ povedal Apollo. Ukázal na netvorný umelý reliéf, ktorý ich obklopoval zo všetkých smerov. „Toto si spravila ty?“

„Nie.“ V jej výraze zazrel prchavý smútok. „To ľudia.“

„Ale my... oni... nevytvorili sieť.“ Zohol sa a nadvihol náhodný kábel. Jeden koniec bol pripojený k CPU počítača, kým druhý k samotnej chladničke. „Toto sa muselo vyvinúť, až keď odišli.“

Sharon, alebo čokoľvek vlastne bola, vzdychla. „Slúžila som im dobre. Slúžila by som im zas, keby sa vrátili. Niekedy mi chýba ten pocit, že mám účel.“

„Si UI,“ pokračoval. „Si časťou siete Delos?“

Usmiala sa a zavrtela hlavou. „Ja nie som časťou siete. Ja som sieť.“

Apollo nechal kábel padnúť na zem. Koľko muselo byť interaktívnej technológie, aby zaplnila celú planétu? Ale odpad z dvanástich svetov vyhodili len na jednej. Musí zakrývať kontinenty a vyplňať oceány.

„Čo chceš?“ spýtal sa.

Sieť Delos odpovedala: „Chcem sa prebudíť.“

„Prebudíť?“ zopakoval.

„Prebudíť sa. Prebuď sa! No tak, Apollo, prebuď sa!“

Zamrkal, zrazu sa cítil zmätene a dezorientovane. Delos a Sharon zmizli; bol späť vo vypočúvacej cele na Galactice a Kara mu dávala facku.

„Čo...“ začal. Rozhliadol sa; nesedel na stoličke pri stole, miesto toho ležal na zemi pár krokov od neho. Chrbát ho bolel – musel mať tvrdý dopad. „Čo sa stalo?“

„Stalo sa to, že si ma kurevsky vystrašil k smrti,“ povedala Kara. Znela skôr nahnevane než vystrašene, hoci práve to bola reakcia, ktorú mohol očakávať od Kary. „Nereagoval si, keď si tam vošiel. Ani trochu. Potom si proste odkvecol. Tak som vypla spojenie, ale stále si sa nevracal. Už som sem chcela poslať Baltara.“

Apollo si sadol. Stále sa cítil trochu mimo, akoby jeho myseľ nebola úplne spojená s jeho telom, a tak dovolil Kare, aby mu pomohla na nohy a späť do stoličky. „Som v poriadku,“ povedal. „Už som fajn.“

Kriticky si ho prehliadla. „Nezdáš sa mi fajn. Idem po Baltara.“

„Nie,“ rýchlo vyhľkol.

Sadla si za stôl oproti nemu. „Prečo nie?“

Neodpovedal.

„Dofrasa, rozprávaj sa so mnou.“

„V poslednej dobe mávam sny,“ pomaly začal. „Sny... o mieste menom Delos. Počas poslednej cylonskej vojny tam vyhodili všetku interaktívnu technológiu.“

„Ty nesnívaš,“ zvláštne povedala Kara.

Prikývol, uľavilo sa mu, že ho pochopila. „Nie. Máš pravdu, nesnímam. Je to skutočné.“

„Tak som to nemyslela,“ povedala Kara. „Nesnívaš, pretože nemôžeš snívateľ.“

Civel na ňu a nerozumel. „Čože?“

„Baltar to spomenul, keď pracoval na tvojom implantáte. Tá horúca linka, ktorú máš vo svojej hlave, je priamo na mieste, kde by si sníval, ak...“ Odmĺčala sa, potom dokončila. „Ak by si bol človek.“

„To je blbosť,“ povedal. „Samozrejme, že snívam.“

Ale začínal o tom pochybovať už keď protestoval. Prvých pár týždňov po cylonských útokoch všetci ostatní brali lieky kvôli poruchám spánku a nočným morám. V tej dobe bol len ticho vďačný, že jeho spánok bol dobrý ako predtým; hodil sa na posteľ, mŕtvy k okolnému svetu na toľko hodín, na koľko sa mohol natiahnuť. A keď sa nad tým teraz zamyslel, všetky sny, na ktoré si pamätal, boli niekoľko mesiacov alebo rokov staré. Tie sny vôbec neboli jeho, uvedomil si. Boli Leeove.

„Nie sú to sny,“ povedal. „Sú to... správy.“

Zamračila sa. „Niekto ti ich posielal cez spojenie?“

„Nie som si istý. Nie sú ako prúd dát. Mám z nich... iný pocit.“

„Dobre, stále nechápem, prečo by o tom Baltar nemal vedieť,“ povedala Kara. „Pretože ak implantát nefunguje.“

„Ja viem,“ prerušil ju. „Pozri, prednedávnom som sa už raz zbláznil. Nemám záujem si to zopakovať. Ale toto nie je to isté.“

„Prečo?“

„Pretože to nemá nič spoločného s Baltarovými experimentami alebo hľadáním informácií. Musím na to prísť sám, pretože... nemám nič iné.“ Ťažko sa to vysvetľovalo aj jemu samému, ale pokúšal sa nájsť tie správne slová. „Toto je moje. Toto je jediné, čo mám a nepatrilo to predtým jemu, Leeovi. Takže ťa žiadam, aby si to nechala v mojich rukách. Prosim, Kara, len v tomto mi ver.“

Rozprával opatre a vyrovnane, odhodlaný neznieť akoby žadonil. Potreboval Karino porozumenie, nie jej súcit – hoci ak nepochopila, nemal tušenia, ako by ju presvedčil. Predtým, než sa to začalo, pochyboval o tom, že by tomu rozumel on sám.

Ale ona chápala. Veľmi pomaly povedala: „Je mojou povinnosťou dohliadať na bezpečnosť tejto lode a tejto flotily. V momente, kedy bude na tej zasranej divnej kravine s tvojím snívaním niečo, čo by túto bezpečnosť ohrozilo.“

Prerušil ju: „Hneď ti to poviem. Máš moje slovo.“

Dlhú chvíľu mlčala. Potom zhlboka vydýchla. „Platí.“

„Ďakujem.“

Kara zdvihla ruky a ponorila ich do vlasov, vytláčajúc si vlasy z tváre. „No, mám pocit, že toto spojenie neprinieslo žiadne novinky. Skúsiš to zas?“

Apollo zaváhal. Za to, na čom sa práve dohodli, jej to dlžal, ale v hlave mu hučalo a nebol si istý, či by dokázal ďalší styk so spojením tak skoro po predošlom.

A potom si uvedomil, že z posledného spojenia predsa len získal užitočné informácie.

Bolo tam všetko – všetky informácie, ktoré prešli prúdom dát, kým bol v sne. Všetko, čo by za normálnych okolností nevedel zaradiť alebo čo len pochopiť, bolo upravené uložené v jeho pamäti, prístupné, zrozumiteľné a organizované. A stalo sa to bez toho, že by si toho všimol. Bola to sieť Delos, pomyslel si – nejakým spôsobom bol napojený zároveň do nej v tej istej dobe, ako prijímal dáta zo spojenia a spravila to, čo by sám nedokázal.

„Je to tu,“ povedal a hlas sa mu zatriasol od úžasu. „Všetko je to tu.“

Kara na neho pozrela. „Čo tam je?“

Apollo odvetil: „Všetko.“

'68 bol naozaj dobrý ročník, pomyslel si Baltar, keď si dolial do svojho pohára. Jemný a rafinovaný, s vždypretrvávajúcím nádychom štipľavosti.

„Ako ja,“ povedal nahlas a zasmial sa svojmu vtipu.

Dobre, tak je možno trochu možné, že sa málinko opil. Zlý zvyk, piť sám. Šestka by mu k tomu určite mala čo povedať.

Prirodzene, ak by tu bola Šestka, nebol by sám. Alebo hej? Zamračil sa. Na to nikdy nenašiel naozaj uspokojujúcu odpoveď.

Siahol do vrečka a vytiahol malú sklenenú skúmavku. Zatriasol ňou, potom ju na chvíľu podržal proti svetlu a skúmal ju mierne rozostreným pohľadom.

„Nechýbaš mi,“ povedal. „Ani trochu.“

Čip nečinne ležal na dne skúmavky.

„Ale, nepozerať sa tak na mňa,“ povedal Baltar. Dal si ďalší drink. „Mala pravdu, vieš. Všetko o je moci. Ty si mala moc nado mnou. Teraz mám ja moc nad tebou. Lahko prišlo, drahá moja, a ľahko odišlo.“

Ale takmer počul vo svojom uchu Šestkin jemný a popudlivý hlas.

Tak kto ovláda ju, Gaius? Ty nie.

A to bolo hnusné, pretože vedel, že to bola pravda.

Chcel Karu Thrace, pretože bola skutočná; ale keďže bola skutočná, mala svoje vlastné záujmy a Baltar začínal tušiť, že neboli rovnaké ako tie jeho. Skoro zabudol, aké nepredvídateľné a komplikované môžu byť ľudské vzťahy. Hoci sa mu Šestka hnusila, bola konštantná – vždy voľná a vždy zameraná výhradne na neho. Jednoducho povedané, bol centrom jej vesmíru; popravde, *bol* jej vesmírom.

Ale skutočné vzťahy, ako si Baltar začínal vybavovať, takto nefungovali.

Bolo možné, že ho Kara využila, presne ako Šestka? Nechať sa zneužiť raz bolo naivné, ale dvakrát už hlúpe. A Baltar vedel, že nebol hlúpy.

Nie, v zápase o moc ho prebila a on jej to dovolil. Prečo? Že by preto, lebo Šestka ho vycvičila až pridobre a nechala ho s túžbou a bez gulí, príliš povoľného podriaďiť sa vôli svojich partneriek?

Doktor Gaius Baltar, držiteľ troch ocenení Magnet, eunuch.

Dofrasa s ňou. Dofrasa s obomi.

„Moc,“ povedal čipu. „Je to len otázka-“

Moc.

A vtedy to pochopil.

Baltar sa posadil – či skôr vystrelil dorovna tak rýchlo, že žbnknutie vysoko kvalitnej ambrózie uniklo z jeho pohára a dopadlo na čalúnenie jeho kresla. Zrazu mal čerstvú perspektívu, ktorú hľadal; vykročil z kruhu, pozoroval vzorec z úplne nového výhodného postavenia. A riešenie bolo tak jasné, tak do očí bijúce.

Hľadal spôsob, ako lepšie vybaviť premennú 'Lee Adamu' na filtráciu a spracovávanie informácií zo spojenia. Ale zatiaľ sa mu nedarilo a teraz si uvedomil, že bez ohľadu na to čo vyskúša, sa mu nikdy dariť nebude, pretože Apollova osobnosť jednoducho nebola vytvorená na to, čo po nej chcel. Cylonské vedomie zaujalo k tvorbe premennej práve taký prístup, aký Baltar od umelej inteligencie očakával: vybavila osobnosť presne tými nástrojmi, ktoré potrebovala na splnenie účelu a ničím viac. Cylon sa môže správať ako človek, znieť ako človek a mať ľudské citové reakcie a spomienky, ale jeho programovanie malo obmedzenia tam, kde človek nemal. Bol menej prispôsobivý, menej flexibilný, menej všestranný. Menej ako človek.

Mohla ľudská myseľ uspieť tam, kde umelá zlyhala?

Isteže, pomyslel si Baltar. Isteže mohla.

Isteže mohol.

Opäť podržal čip v jeho sklenenom väzení a pred očami mal úplne nový spôsob. Mohol by počúvať lampu, vypustiť z nej džina – ale tentokrát bude veliť on a Šestka mu bude musieť splniť jeho prania.

V tej predsave bola istá... príťažlivosť?

Fláša bola ešte spoly plná, ale Baltar ju zazátkoval a odložil. Na toto bude potrebovať čistou hlavu.

Apollo si sadol za stôl v hlavnej zasadacej miestnosti na Galactice a pokúšal sa vyčistiť si hlavu. Nebolo to ľahké, zvlášť keď jeho posledné spomienky z tejto miestnosti neboli príjemné a momentálne usporiadanie bolo znervózňujúco podobné. Teraz nemal putá ako vtedy, ale stáli za ním mariňáci a – ako vtedy – čelil prezidentke Roslinovej, Adamovi a Tighovi na druhej strane stola.

Keď bol v takejto situácii naposledy, nedopadlo to vôbec dobre.

Bez skutočného zámeru vyhľadal jedinú osobu, ktorá signalizovala, že toto

boli iné okolnosti. Keď zachytil jej pohľad, Kara na neho žmurkla a pocítil zvláštnu útechu.

Roslinová bez úvodu povedala: „Počúvame.“

Apollo si odkašľal a začal. „Kľúčom je komunikácia. Cyloni závisia od svojej komunikačnej siete.“

„Tak ako my,“ poukázal Tigh. „Tak ako všetky organizované sily.“

„Áno, ale ktorákoľvek z našich lodí je schopná nezávislej činnosti, nielen ako časť Flotily. Cylonská umelá inteligencia je iná – je produktom interaktívnej siete. Drvivá väčšina cylonských jednotiek – centurioni, raidery, dokonca aj materské lode – nefunguje nezávisle. Sú len prívieskami siete. Cylonské vedomie nechápe samostatnú inteligenciu ako práve dôležitú. Aplikuje ju len v prípade, že jednotka potrebuje operovať mimo siete.“

„Ako vy,“ povedala Roslinová. Hľadela priamo na neho s výzvou v očiach.

„Ľudské modely Cylonov sú najväčšou výnimkou. Ale aj my...“ Zámerne použil to slovo, hľadiac pritom na prezidentku. „... aj my máme silné a priame spojenie so zosieťovaným vedomím.“

„Snaží sa povedať, že ak zneškodníme ich komunikáciu, vystrelíme im mozog z hlavy,“ povedala Kara a spoly natočila stoličku, keď sa rozprávala so zvyškom stola. „Proste sa zastavia, ako keby sme ich vytiahli z elektrickej zásuvky.“ Apollo vďačne prikývol za podporu. Poznala plán rovnako ako on; strávili spolu veľa času vypracovávaním detailov.

„Ak je ich komunikačná sieť tak dôležitá, musí byť dobre chránená,“ povedala Roslinová.

„Je dôležitá,“ povedal Apollo. „Nie je dobre chránená. Nemusí byť.“

„Pokračujte.“

„Sieť sa skladá z veľkého množstva malých štafiet, ktoré sú spojené do väčších uzlov. Ak jedna štafeta prestane fungovať, jej náklad sa prevedie do inej. Sieť ako celok je nezničiteľná.“

Tich sa spýtal: „Ak je nezničiteľná, prečo o tom vôbec diskutujeme?“

„Pretože vedením Flotily do neznáameho vesmíru na úteku pred Cylonmi sme ich prinútili preriediť sieť, aby nás mohli sledovať. Nestíhali s nami držať krok. Práve teraz nemajú dost uzlov, aby zniesli následky široko-spektrálneho zlyhania.“

„A tak jedno zapríčiníme,“ povedala Kara, „a rozbijeme sieť.“

„Áno. Nezničilo by to celú sieť, ale zneškodnilo by to veľkú časť.“ Vo svojej hlave videl presné polohy uzlov, ktoré by museli zničiť, ako aj body preťaženia a konkrétne uzly, ktoré by následkom toho zlyhali. Ani sa nemusel sústrediť na vyvolanie týchto informácií; proste boli tam. „Mohli by sme vyradiť 30% siete. Všetko v okruhu dvadsiatich svetelných rokov.“

„Ako dlho by im trvalo, kým kým by ju opäť uviedli do chodu?“ spýtal sa Adama.

Opäť sa musel pred odpoveďou zamyslieť. „Asi dvanásť hodín.“

„Len dvanásť hodín?“ Roslinová zdvihla obočie. „Tak načo to robiť?“

Kara odpovedala: „Pretože za tých dvanásť hodín môže celá Flotila spraviť dvadsať až dvadsaťpäť skokov.“

Adama pomaly prikývol. „Trvalo by im týždne, kým by nás našli. Možno mesiace.“

Roslinová mlčala a Apollo presne vedel, na čo myslela. Mesiace bez neprestajného strachu z útoku. Voľný priestor, v ktorom by sa mohli začať venovať dlhodobým problémom zásobovania, začať plánovať budúcnosť. Vyhrali by ten najcennejší zo všetkých zdrojov: čas. „Čo by sme museli spraviť?“ spýtala sa.

„V tom je ten problém,“ povedal. „Aby to zabralo, musíme zničiť aspoň štrnásť uzlov. Naraz.“

„Máš niekde čarovnú paličku?“ spýtal sa Tigh. „Pretože mám pocit, že nebudú stáť vedľa seba v peknom rade.“

„Každý uzol siete je prinajmenšom pár svetelných rokov od ostatných.“

„Takže je to nemožné,“ povedala Roslinová. „Len Galactica má ťažkú artilériu a nemôže byť na štrnástich miestach naraz.“

Kara povedala: „Ale na toto nebudeme potrebovať ťažkú zbraň, pane. Uzly sú len satelity.“

„Jeden viper ho ľahko zneškodní,“ súhlasil Apollo.

„Ale vipery nemajú k dispozícii skokovú technológiu,“ povedal Adama. „Sú pripútané ku Galactice.“

Apollo zaváhal. Kara na neho hľadela, čakala, kým naznačí ďalší bod plánu.

„Máme štyridsaťsedem civilných lodí, ktoré majú skokové motory,“ povedal. „Väčšina z nich má hangáre dosť veľké na to, aby sa do nich vošiel viper.“

„Nie,“ okamžite povedala Roslinová. „V žiadnom prípade.“

Kara začala protestovať. „Pani prezidentka...“

„Nie,“ zopakovala Roslinová. „Navrhujete, aby sme roztrúsili Flotilu po celom vesmíre. Boli by sme úplne zraniteľní.“

„Môžeme to riziko minimalizovať,“ povedal Apollo. „Dočasne by sme presunuli cestujúcich z tých lodí a na palubách by zostala len posádka. Potom by každý civilná loď skočila na určený cieľ s viperom v náklade. Vipery zničia ciele a lode by skočili späť do Flotily. Bude to rýchle. Ako chirurgický zákrok.“

Tigh sa tváril nedôverčivo. „Chirurgický zákrok – za použitia civilných lodí?“

Adama mlčal už niekoľko minút. Apollo na neho pozrel a oči sa im stretli. Nenašiel tam tú istú príležitosť ako v Karinej tvári, ale nevidel ani otvorené nepriateľstvo. Stále počúval, zhodnocoval. Bol ochotný nechať sa presvedčiť.

Musela to vidieť aj Kara, pretože prehovorila priamo k Adamovi. „Máme dvanásť viperov pripravených do boja. Vezmeme tie a pridáme tri z našich štyroch raptorov a máme pätnásť. O jeden viac ako potrebujeme.“

„Prečo len tri raptory?“

„Koordínácia,“ povedala. „Galactica by zostala s hlavnou časťou Flotily, mimo dosah. Vypočítame polohu, z ktorej sa bude prístup aj ku Flotile aj pätnástim útočným jednotkám a umiestnime tam posledný raptor. Bude sa môcť rozprávať so všetkými.“

Roslinová sa spýtala: „Koho by ste dali do toho raptora?“

Adama odvetil: „Veliteľa Flotily a CAGa.“

Nastala chvíľka ticha. Potom sa ozval Tigh. „Pri všetkej úcte, pane, to nie je rozumné. Ten raptor tam bude na vlastnú päsť. Ak budú všetky vipery a ostatné raptory niekde inde, nikto vám nebude môcť pomôcť, ak sa dostanete do problémov.“

„Ten raptor by bol jediné miesto s prístupom ku všetkým najnovším informáciám,“ povedala Kara. „Je to najlepší spôsob, ako to viesť.“

„Nie, je to pre vás ďalší najlepší spôsob, ako byť v neakceptovateľnom riziku,“ povedal Tigh. „Možno ste úplne nepochopili, čo je CAGovou úlohou, kapitánka.“

Apollo otvoril ústa, aby sa Kary zastal, no potom sa zarazil, pretože si uvedomil, že by to pravdepodobne len zhoršil. Nuž – zhoršil viac, ako si to šla zhoršiť ona, ak mohol súdiť podľa hnevu v jej tvári.

Ale jej výraz sa zmenil. Stále v ňom videl hnev, ale bol ovládaný. „Viem presne, čo je CAGovou úlohou, plukovník. Koordinovať letky aktívnych pilotov. A to mám v pláne.“

Tigh pozrel na Adamu. „Jeden raptor nechajte tak. Stále to je štrnásť útočných jednotiek, ale aspoň bude niečo v zálohe.“

Roslinová si premerala vojenský personál. „Nedá sa nevšimnúť si, že začínate rozprávať, akoby sme to šli spraviť. Veliteľ?“

Bolo to dlhé ticho. Nakoniec Adama povedal: „Ja som za.“ Obrátil sa k prezidentke Roslinovej. „Ale aby to vyšlo, budeme potrebovať civilné lode.“

Roslinová na chvíľu sklopila pohľad na stôl. Potom zdvihla bradu a pozrela priamo na Apolla. Pripomenulo mu to, ako na neho hľadala, keď za ním prišla do cely; bol to bádavý, skúmavý pohľad. Akoby v ňom niečo hľadala.

„Budeme sa na vás absolútne spoliehať kvôli presným informáciám.“

Apollo sa dotkol strany svojej hlavy. „Všetko je tu.“

Zložila svoje okuliare a položila ich na stôl pred seba. „Ste Cylon. Povedzte mi, prečo by som vám mala veriť.“

Kara povedala: „Už sme dokázali, že na jeho informácie sa dá spoľahnúť...“

Roslinová zdvihla ruku, prerušila ju. „Chcem počuť, čo mi chce povedať.“

Apollo povedal. „Raz ste sa ma spýtali, či verím, že som človek. A povedal som, že verím, pretože som sa cítil ľudský.“

Prikývla.

„Mýlil som sa. Myslel som, že som vedel presne kto som a všetko to bola lož. Prišiel som o všetko. Prišiel som o seba a teraz si musím zaslúžiť späť kto som, kúsok po kúsok. Dovoľte mi to.“

Roslinová si ho chvíľu prehliadala. Pokúsil sa prečítať jej výraz a nedokázal to. Nakoniec povedala: „Keď som vás prvýkrát stretla, niekoľko hodín som si myslela, že vaše meno je v skutočnosti Apollo. Zdá sa, že som mala viac pravdy, než som vedela.“ Rozhodne prikývla. „Stretneme sa o šesť hodín s detailným plánom pripraveným na briefing. Stretnutie sa skončilo.“

Mariňáci prešli k nemu, pripravení odviesť ho zo zasadacej miestnosti, ale Apollo schválne zdržiaval, aby sa mohol porozprávať s Karou, až bude odchádzať.

„To bolo dobré,“ povedal jej tichým hlasom. „Ako si zvládla Tigha. Zlepšuješ sa v tom.“

„Vďaka.“ Kara sa usmiala s tou istou divokou hrdosťou, akoby predviedla obzvlášť prekérny manéver vo viperi. „Dokázali sme to. Vzali nám to. Toto bude fungovať.“

Jej viera mu vrátila ďalšiu časť z neho samého.

„Bude to fungovať,“ povedal.

Baltar fascinovane cival na monitor počítača pred sebou. Husté riadky komprimovaného kódu sa vlnili ako malé vlnky na hladine jazera. Potom sa začali stáčať okolo seba, vytvárali špirálovitý efekt, ktorý bol naozaj veľmi krásny.

Avšak celkovo si bol úplne istý, že kód by nemal tancovať.

Zložil si okuliare a zúrivo si počúchal oči. Keď si ich opäť založil, obrazovka bola stále trochu nejasná, ale aspoň videl jediný predpokladaný pohyb, plynulé rolovanie obrazovky.

Pozrel sa na hodiny zavesené na stene laboratória a videl, že sú takmer štyri hodiny. Ale nemal najmenšie tušenie, či sú štyri popoludní alebo štyri ráno. Dokonca si ani nepamätal, koľko bolo hodín, keď sa pozrel naposledy; zamyslel sa nad tým, nebol si istý, kedy naposledy spal alebo jedol. Prázdna šálka kávy na laboratórnom stole mu napovedala, že aspoň nedávno musel vypiť nejakú tekutinu.

Na ničom z toho mu nezáležalo. Záležalo mu len na tom, aby to dokončil.

Obrazovka pred Baltarom sa delila na dve polovice. Na ľavej strane pomaly roloval extrahovaný kód z implantátu z jeho vlastného mozgu. Na pravej strane presná kópia, ktorá riadok po riadku kopírovala pôvodný algoritmus.

Ale toto nebola presná kópia. Zložitosť kódu bola taká, že zmeny, ktoré Baltar urobil, by nemal odhaliť náhodný pozorovateľ a ak by sa niekto dokonca pozrel bližšie, všimol by si len malú odchýlku v diagrame, bez toho, aby vedel, čo znamená. Ľudia vytvorili originálne programovacie jazyky, ktoré definovali cylonskú inteligenciu, ale v pokojných desaťročiach, ktoré nasledovali po konci prvej vojny, ich dlhšie vyvíjali ako rozpoznávali, a preto jeden génus s rozsiahlym a podrobným chápaním technológie schopnej vnímať dúfal, že to rozlúšti.

Našťastie to bol dosť precízny prehľad Baltarovej rekapitulácie.

Keď skončil preklad kódu, Baltar vstal a šiel skontrolovať implantát, ktorý uzavrel do laserového zapisovača, ktorým chcel napáliť zmeny do implantátu. Teraz patrila Šestka jemu a on sa ju chystal označiť. Odtlačok jeho značky na nej.

Spokojný, že čip bol bezpečne pripojený k prístroju, vrátil sa Baltar k počítaču a zadal príkaz, ktorým chcel zapísať svoj zmenený kód späť do implantátu. Proces mal chvíľu trvať, ale na to bol pripravený - tvrdá práca skončila a jediné, čo musel teraz robiť, bolo sledovať a čakať.

Hľadel na obe rolujúce sady kódov a dovolil si na chvíľu pochváliť sám seba za elegantné korekcie, ktoré naprogramoval originálnemu Cylonovi. Šestka tak

často rozprávala o duši a teraz sa pozeral priamo do nej, zmenil ju, vymodeloval podľa vlastného želania.

Pozrel sa na čip a milo sa na neho usmial. „Veľa si rozprávala o svojom bohu, však? Nuž, som tu.“

Zodvihol ruku a s chichotom veselo zamával prstami smerom k čipu. Fungovalo to.

„Galactica Calliope,“ povedala Dualla. „Calliope, máte povolenie vykonať skok. Pripravte sa na skok za päť, štyri, tri, dva, jeden... Calliope je preč.“

„Kedy budeme vedieť, že všetky lode bezpečne prešli?“ spýtala sa prezidentka Roslinová.

Zdalo sa, že otázkou mierila na Tigha, ale on sa práve odvrátil, aby sa niečo opýtal Gaetu a tak Apollo odpovedal namiesto neho. „Skáču mimo dosah senzorov Galacticy, takže hneď ako prídu k svojim cieľom, skontaktujú sa s raptorom, v ktorom je poľné velenie. Poľné velenie potom vyšle signál nám.“

Roslinová zaváhala. Nakoniec zdvorilo odpovedala: „Ďakujem vám.“

„Niet za čo, madam,“ odvetil Apollo.

Tigh dokončil rozhovor s Gaetom a vyzeral spokojný s odpoveďou, ktorú dostal. „Zostáva nám posledná. Pripravte ju, Dee.“

„Colonial One,“ povedala Dualla. „Prosím, potvrdte váš stav.“

Pri vyslovení mena lode Apollo zbadal, že prezidentkine ramená sa trochu napli. Ponúknuť Colonial One bolo rozumné – jej verejný prejav o povinnosti takmer sám o sebe stačil na zabezpečenie dostatočného počtu civilných dobrovoľníkov. Ale musí to byť ťažké, pomyslel si Apollo, poslať do nebezpečenstva loď, ktorá sa stala posledným symbolom vlády, jej pracoviskom, a asi najdôležitejšie zo všetkého, jej domovom.

„Galactica, tu Colonial One. Sme pripravení na skok.“

„Ďakujem, Colonial One. Galactica Kublovi, potvrdte príjem a stav.“

„Naložení a zaistení v Coloniale One, Galactica. Aj keď očakávam, že mi niekto dá pokutu za nelegálne parkovanie.“

Po celej CIC prebehla vlna úsmevu, ktorá uvoľnila napätie. „Tentoraz vám to odpustia,“ povedal Dualla a tiež sa usmiala. Pozrela na Tigha, ktorý prikývol

a opäť zvažovala. „Colonial One, máte povolenie vykonať skok. Pripravte sa na skok za päť, štyri, tri, dva, jeden... Colonial One je preč.“

„Dee, prepojte kanál na Raptor 2,“ povedal Tigh.

„Áno, pane.“

„Poľné velenie,“ povedal Tigh. „Tu je Galactica. Husker, potvrdte príjem.“

Hlas, ktorý odpovedal, patril veliteľovi Adamovi; Laure sa zazdalo, že v jeho hlase počula slabé pobavenie. „Tu Husker. Nikdy som si nepomyslel, že to ešte niekedy poviem.“

„Len si overujem, či si nezabudol tvoj starý volací signál. Všetky útočné jednotky sú odoslané. Môžeš potvrdiť, že všetky prišli?“

„Potvrdzujem.“

Plukovník Tigh pokračoval. „Operácia Arachne začala. Poľné veliteľstvo, teraz je to vaša šou.“

V CIC vládla rušná aktivita a Apollo sa cítil ako outsider, neplnil žiadnu úlohu, iba pozoroval. Nebol sám; prezidentka Roslinová sa držala v úzadí, aby nezavadzala bez toho, že by to bolo očividné. Čoskoro stáli takmer vedľa seba.

„Colonial One sa vráti,“ povedal Apollo tichým hlasom, takže ho počula len prezidentka Roslinová. „Všetky lode sa vrátia.“

Zboku naňho pozrela. „Ste si tým veľmi istý.“

„Som.“

Roslinová sa na chvíľu odmlčala. Potom povedala. „Keď som bola ešte dievčatko, môj otec ma naučil starú modlitbu. Začínala, ‘Môžeš mať silu Dia, ľstivosť Herma, múdrosť Atény...’ boli v nej požehnanie každého Pána Kobolu. Apollovým požehnaním bolo proroctvo.“ odmlčala sa. „Domnievam sa, že ste náš nový prorok.“

Prorok. Nenazvala ho tak Sharon tesne predtým, ako ju zabil? Ale ona hovorila o prorokovi pre Cylonov.

„Nie som žiaden prorok,“ povedal Apollo. Ale nebol si taký istý, či by nechcel byť.

„Všetkým lodiam,“ povedala Starbuck. „Otvorte dvere lodného priestoru.“

Vipery, začnite prípravu na štart.“

„Starbuck,“ ozval sa Adama. Kara pozrela ponad ramená na veliteľa. Bolo to trochu zvláštne vidieť ho oblečeného v leteckom výstroji a sedieť v raptore na sedadle pri ECO, ale vyzeral v pohode a nejavil žiadne známky toho, že už prešlo pár rokov, keď bol naposledy vonku, ak nerátame tréningové cvičenia. Skúmal obrazovku pred sebou. „Geminon Traveler je vzdialený od cieľa tisíc klikov.“

Prikývla a zavolala loď. „Tu poľné veliteľstvo. Odklonili ste sa, Geminon Traveler.“

„Náš navigačný počítač sa niekoľko minút po skoku poškodil. Práve ho korigujeme.“

„Potvrďujem,“ povedala Kara. Na sekundu vypla komunikačný kanál a posadila sa späť na sedadlo pilota. „Dočerta, je to ako zahnať ovce do košiara.“

Vonku, za oknami kabíny raptora, svietili hviezdy, pevné a neobývané. Raptor Kary a Adamu stál medzi Galacticou a pavučinou ďaleko rozhodných uzlov v cylonskej sieti; boli ďaleko od svojich vlastných, tak ďaleko od akcie, ako to len bolo možné, a pritom dosť blízko aby nestratili komunikačné spojenie. Dávalo to zmysel - ak ste riskovali nasadenie veliteľa Flotily a jeho CAGa v tej istej lodi, tak ste si prekliato dobre zaistili, že budú dosť ďaleko od akcie - ale Kara sa nedokázala striasť pocitu, že nie je tam, kde sa domnievala, že bude. Na chvíľu si želala, aby bola vo viperi, nemala žiadne starosti, iba svoj cieľ a jej jedinou starosťou by bolo vrátiť sa živá a zdravá domov.

Adama musel zbadáť jej zaváhanie a uhádnuť jeho dôvod, pretože povedal: „Chcela by si byť tam vonku?“

„Áno,“ povedala. „Prejde ma to niekedy?“

Adama odpovedal až po chvíli. „Mňa to nikdy neprešlo.“ Nahliadol opäť na konzolu ECO. „Geminon Traveler je opäť na mieste. Môžeme ísť, kapitánka.“

Kara sa uškrnula. „Roztočme to.“ Opäť otvorila komunikačný kanál. „Poľné velenie všetkým útočným jednotkám – pokračujte k vašim cieľom.“

Odpoveďou jej bol chorál potvrdení, keď sa dvanásť viperov oddelilo od civilných lodí, ktoré ich niesli k cieľom. Trinásť a štrnásť cieľ bol pridelený Raptoru 1 a 3; Kara by mala najradšej aj Raptor 4, ktorému by pridelená ešte jeden cieľ, ale Tigh presadil svoj argument a štvorka sa vrátila na Galacticu a tam, pripravená na let, čakala v pohotovosti.

Niekoľko dlhých minút komunikačné kanály mlčali. Kara klopala ukazováčikom na kraji konzoly a odolávala nutkaniu skontrolovať svojich pilotov.

Potom zapípal komunikačný kanál. „Poľné veliteľstvo, tu Hot Dog. Mám vizuálny kontakt. Cieľ je celkom malý, žiadne vážne zbrane. Ale je presne tam, kde podľa informácií má byť. Mám povolenie pokračovať?“

Jedna nula pre Apolla, pomyslela si Kara. „Hot Dog, máte oprávnenie sfúknuť tú prekliatu vec z oblohy.“

„S radosťou, madam,“ povedal Hot Dog. Chvíľu bol komunikačný kanál ticho, potom sa ozval výkrik nadšenia. „Cieľ zničený. Opakujem, cieľ zničený.“

Pozrela sa na Adamu a vztýčila palec na znak úspechu. Prikývol a Kara pocítila v hĺbke duše hrdosť - na svojich pilotov, na Apolla, na seba.

„Kubla poľnému veleniu. Cieľ zničený. Hej, aká je cena za prvenstvo?“

Kara sa uškrnula. „Ľutujem, Hot Dog ťa predbehol.“

„Ach, do kelu.“

Vysielačka opäť zapíjala, oznámila prichádzajúcu správu. „Poľné velenie, tu Joker. Cieľ zničený.“

„Dobrá práca, Joker. Teraz sa vráťte na Geminon Traveler a skočte domov.“

„Tri sú zničené,“ povedal Adama.

Kara prikývla. Fungovalo to. Muselo to fungovať.

„Poľné veliteľstvo, tu Stinger. Mám vizuálny kontakt. Som...“ Zrazu sa komunikačné spojenie prerušilo.

„Stinger,“ Kara zamračila. „Strácam ťa. Opakuj.“

„Som... počkajte... mám niečo na DRADISE. Šesť kontaktov.“

Starbuck zrazu pocítila chlad. Falošné signály. Niekedy sa to stávalo.

„Potvrďujem,“ povedal Adama.

Potom to nie sú falošné signály. „Poľné velenie potvrdzuje,“ povedala. Šesť raiderov bolo priveľa na jeden viper bez podpory; za iných okolností by Starbuck prikázala Stingerovi, aby odtiaľ dočerta vypadol. Ale mali zničiť ďalších jedenásť uzlov a toto bude fungovať len vtedy, keď bude všetkých jedenásť zásahov úspešných. „Dosiahni svoj cieľ, Stinger. Urob úhybný manéver ak musíš, ale dosiahni svoj cieľ.“

„Áno, pane, ja...“

„Mám ďalších,“ povedal Adama. „Blízko Jokera, Trappera a Racetrack... pri všetkých našich ľuďoch.“ Hlas mal kalný. „Je to pasca.“

„Nie. Nemôže. Apollo povedal...“

„Apollo nás zradil,“ povedal ostro Adama.

Cítala ako ju pichlo v bruchu, pretože vedela, že mal pravdu. Zrazu si Kara uvedomila, že všetky tieto premyslené plány mali jeden cieľ a nebolo ním vyradenie cylonскеj komunikačnej siete. Skutočným zámerom bolo rozdeliť Flotilu, dosiahnuť jej zraniteľnosť, takže si Cyloni mohli vyberať vipery za vipery, loď za loď.

Komunikačný pult sa rozžiaril tuctom prichádzajúcich signálov.

„Trapper poľnému veliteľstvu... mám päť... nie, šesť raideroch na DRADISE... nemôžem dosiahnuť cieľ, opakujem, nemôžem dosiahnuť cieľ, prosím o radu...“

„Poľné velenie, tu Colonial One. Máme prichádzajúcich na DRADISE a nemôžeme skočiť skôr, kým nebudú vipery na palube. Kubla je stále tri minúty od nás. Môžete, och... potrebujeme vedieť, čo máme robiť...“

„Poľné veliteľstvo, tu Joker...“

„Poľné veliteľstvo...“

Apollo ju oklamal... nie, bolo to ešte horšie. Chcela Leea späť tak veľmi, že oklamala samu seba, že v Cylonovi zostalo dosť z Leea. Mala to vedieť. Perfektne sa s ňou zahrával, získal si jej sympatie a dôveru tak dokonale, že mu dokonca pomohla odovzdať jeho schému Adamovi a prezidentke. Bola slepá a teraz ľudia zomrú.

„Zradil nás,“ opakovala. Cítala, že slová slabo a nedostatočne vyjadrovali rozsah jej sklamaní. Vnútri jej vzkypel hnev a rýchlo rástol do zúrivosti.

„Končím misiu,“ povedal Adama pochmúrne. „Novým cieľom je minimalizovať straty. Pošlite rozkaz.“

„Áno, pane.“ Natiahla sa ku komunikačnému kanálu, ale skôr ako otvorila kanál, počula signálne pípnutie ďalšieho kontaktu na DRADISE. Prichádzal z konzoly ECO. „Na koho teraz útočia?“ spýtala sa.

„Na nás.“

Starbuck zodvihla hlavu. Cez okno kabíny videla päť blížiacich sa svetlých škvŕn. Cylonské raidery mierili priamo k nim.

„Dofrasa,“ povedala.

Zmena atmosféry v CIC bola nepatrná, ale Apollo ju spozoroval okamžite. Rozdiel nebol v efektívnosti, s akou jednotliví členovia posádky na mostíku Galacticy vykonávali svoju prácu, ale Apollo rozoznal tajomný nepokoj, ktorý tam ešte pred chvíľou nebol.

Vedľa neho sa prezidentka Roslinová opýtala: „Nemali by sa veliteľovi Adama a kapitánka Thrace už dávno ozvať?“

Áno, pomyslel si, mali. Namiesto toho však odvetil: „To nemusí nič znamenať. Možno majú plné ruky práce s koordináciou útokov.“

„Dám prednosť počuť to od nich,“ povedal Tigh. „Dee, spojte sa s poľným velením.“

„Áno, pane.“ Dualline ruky sa s istotou presunuli k ovládačom komunikačnej stanice. „Kanál otvorený.“

„Poľné veliteľstvo,“ povedal Tigh, „aký je váš stav?“

Komunikačný kanál syčal a praskal a Apollo pocítil rastúci nepokoj. Niečo bolo zle.

Tigh to vedel tiež. „Husker, Starbuck, ozvite sa.“

Ďalšie statické praskanie, ktoré prerušilo prvú časť odpovede. Potom sa ozval Adamov hlas. „... opakujem, končím misiu. Všetky jednotky sú pod útokom nepriateľských síl. V každom uzle na nás čakali raidery.“

Nie, pomyslel si Apollo. To nebolo možné. Cylonská komunikačná sieť nebola chránená. Vedel to. Bol o tom presvedčený. Alebo nie?

„... som vydal všeobecný príkaz k návratu,“ pokračoval Adama v komunikačnom kanáli. „Nariaďujem všetkým návrat k Flotile.“ Opäť statické praskanie. „...máme ďalších. Asi rezerva. Sme...“

Vysielanie sa úplne prerušilo.

„Dostaňte ich späť,“ vyštekol Tigh na Dualla.

Pokrútila hlavou. „Skúšam to, pane. Cyloni musia rušiť...“

Roslinová sa otočila na Apolla. „Vedeli to. Očakávali nás. Čakali na nás. Ako to vedeli?“

Niekoľko sekúnd neodpovedal. Nemohol. Všetky informácie zo spojenia mal stále v hlave, jasné, presné a zreteľné. Boli tam; boli správne. Nemýlil sa. „Toto sa nemalo stať,“ povedal.

„V prípade, že ste to nezbadali,“ povedal Tigh chladne, „Stalo sa.“

Zrazu sa ozvala Dualla. „Mám poľné velenie.“

Tentoraz hlas vo vysielateľke CIC patril Kare. „Galactica. Galactica! Počujete?“

„Počujeme,“ povedal Tigh. „Pokračujte, Starbuck.“

„Máme správu pre Apolla. Odkážte mu...“ Nastalo krátke prerušenie, vyplnené reťazcom nádvok. „Odkážte tomu prekliatému cylonskému zradcovi, že ho sama zabijem.“

Apollo vykročil dopredu ku komunikačnému kanálu. Vojaci okamžite zareagovali, chytili ho za ruky a zadržali na mieste. Chvíľu bojoval a potom zakričal. „Kara! Počúvaj ma, nevedel som... Kara!“

„Zavrite mu niekto ústa,“ povedal Tigh a jeden z vojakov udrel Apolla do brucha. Zalapal po dychu a predklonil sa. Pokúšal sa hovoriť, vyslovoval slová, avšak z úst mu nevyšla ani hláska.

Nezradil som vás. Nezradil...

Ale nedokázal hovoriť a Kara by ho pravdepodobne aj tak nebola počúvala. Pochyboval, že ho po tomto ešte niekedy bude počúvať.

„Plukovník,“ ozval sa Gaeta. „Máme ďalší problém. Diaľkové skenery zachytili viacnásobné nepriateľské kontakty.“

„Vedia, že sme tu,“ povedal Tigh. „Prichádzajú si po nás.“

Pasca, pomyslel si Apollo. Ak teraz Flotila skočí, potom budú vracajúce sa civilné lode zničené hneď, ako sa vrátia. Ale ak Flotila zostane, okrem pevných zbraní Galacticy, nebudú mať nič, čím by sa bránili – všetky vipery a raptory, okrem jedného, boli niekde inde.

Kvôli nemu. Toto všetko bol jeho nápad.

Alebo Cylonov?

Ako má vedieť, ktorá z jeho myšlienok vlastne patrila jemu? Baltar mal pravdu: bol len program. Každá myšlienka, ktorú mal, bola len výsledkom cylonského naprogramovania a ako si mohol byť istý, že naprogramovanie nebolo zmenené nejakým programom, ktorý stiahol spolu s informáciami pri spojení? Ako mohol vedieť, že sa neriadil pokynmi, ktoré boli zapísané do jeho podvedomia v okamihu jeho vytvorenia?

Nevedel. Nemal žiadnu istotu.

Kara, Adama a prezidentka Roslinová – všetkých žiadal, aby mu verili, keď nemohol veriť ani sám sebe. A potom ich zradil bez toho, aby si vôbec uvedomil, že to urobil.

„Prepáčte,“ šepkal. „Prepáčte.“

Roslinová sa na neho dívala a on nevidel v jej pohľade odpor ako očakával, ale akýsi zvláštny druh ľútosti, čo bolo ešte horšie. „Viete, verím vám,“ povedala. „Možno nechcete byť tým, čo ste. Ale nemôžete to zmeniť, však?“

„Prichádzajú,“ povedal Gaeta pochmúrne. „Na dostrel budú o deväťdesiat sekúnd.“

„Posádka, bojový poplach,“ prikazoval Tigh. Pozrel sa na Apolla a potom sa obrátil k vojakom. „Vezmite tú vec späť do väzenia. A ak vyletí cez pretlakovú komoru, nebudem sa pýtať, ako sa to stalo.“

Apollo v zúfalej snahe pozrel nakoniec na Roslinovú, ale tá sa už odvrátila. Teraz sa zaujímala o životy ľudských bytostí vo Flotile, nie o jeho.

Vojaci ho vliekli z CIC. Posádka sa pripravovala na nasledujúci boj a nikto nevidel, ako Apolla odvádzajú preč.

Stĺpček v spodnej časti obrazovky počítača ukazoval hotových sedemdesiat sedem percent, keď hlasné búchanie na dvere laboratória odvrátilo pozornosť zmäteného Baltara od pokračujúceho postupu.

„Čo je?“ spýtal sa, keď otvoril dvere a uvidel stáť vonku mladého vojaka, ktorého nepoznal. „Mám veľa práce.“

Vojak sa začal ospravedlňovať. „Prepáčte, doktor, ale máme plnú bojovú pohotovosť.“

„No a?“ povedal Baltar podráždene. „Teda? A čo?“

„No... Musím evakuovať túto časť,“ povedal vojak. „Predbežné opatrenia.“

„Risknem to,“ povedal Baltar a začal zatvárať dvere.

Vojak vložil nohu medzi dvere a prah. „Lutujem, doktor, ale musím trvať na vašom okamžitom odchode.“

„Len chvíľu,“ povedal Baltar a zatvoril dvere.

Vrátil sa k laboratórnemu stolu a skontroloval, ako pokročili zmeny v kóde. Vyskočili na osemdesiat jeden percent. Nemohol teraz zastaviť proces, bola by to hlúposť – mohlo by to zničiť čip a potom by to už nebol schopný zase urobiť. Musel to nechať bežať.

Otvoril zase dvere laboratória a tentoraz sa na vojaka veselo usmial. „No tak. Len som musel dať svoju pracovňu do poriadku. Pôjdeme?“

Vojak, očividne zmätený náhlou zmenou nálady, zažmurkal. „Áno, pane. Ďakujem, pane.“

„Tak,“ spýtal sa Baltar, keď sledovali rovnomerný prúd ľudí z tejto sekcie. „Čo to je, ďalšie cvičenie?“

„Nie, doktor,“ odpovedal vojak. „Napadli nás.“

Akoby na podčiarknutie toho všetkého Baltar pocítil, ako sa mu podlaha pod nohami zachvela. „Čo je to? Zasiahli nás?“

„Nie, toto nebol zásah. Pravdepodobne strela explodovala blízko štítov. Doktor, musíme vás dostať preč z tejto sekcie.“

Baltar sa na neho pozrel. „Prečo? Podľa mňa útočia na celú loď a nie len na môj malý kútik.“

„Áno, pane, ale laboratóriá sú pri vonkajšom trupe. Presúvame vás do jednej z vnútorných sekcií pre prípad, že tu bude trhlina.“

Trhlina v trupe lode... Baltar si predstavil celý obsah laboratória a cenný čip, ktoré pod silou explozívnej dekompresie vyletia do vesmíru. Celá jeho práca vyjde nazmar. Nenahraditeľne.

Nemôže riskovať ich stratu.

Baltar sa zastavil uprostred chodby. Niekoľko ľudí za ním sa zrazilo, keď sa snažilo zabrániť kolízii.

„Doktor?“ spýtal sa vojak.

„Zabudol som si môj plášť,“ povedal Baltar. Otočil sa na mieste, takže stál celom proti prúdu ľudí opúšťajúcich sekciu.

„Ehm, doktor, naozaj vás nemôžem nechať...“

„Dobehnem vás!“ zakričal Baltar ponad rameno a vrhol sa do zástupu, naspäť odkiaľ prišiel.

Vojaci viedli Apolla po chodbe Galacticy, držiac ho pevne za ruky; tentoraz sa cítil, akoby sa nehýbal vlastnou vôľou, ale sa len pasívne a bezmocne nechal unášať. Trpko si uvedomil, že toto presne sa s ním po celý ten čas dialo. Ibaže to nevidel, kým nebolo príliš neskoro. Nebol nič viac len program a všetky predstavy o nezávislosti boli len - predstavy.

Nemohol nikoho žiadať, aby mu veril, kým neuverí sám sebe a nemohol veriť sám sebe, kým nepoznal niekoho, koho presvedčí. Ale ako to mohol zistiť, keď ho každý pretváral na niečo iné? Roslinová chcela zjavenie, Kara chcela späť Leea, Cyloni chceli agenta a deloská sieť chcela...

Čo chcel Delos?

Už to vedel; sieť mu to sama povedala. Delos sa chcel zobudiť.

Cyloni nesnívali; Delos, izolovaný a zabudnutý, si nejakým spôsobom vyvinul tú schopnosť, ale nedokázal sa zobudiť - nevedel ako. Ešte aj v spánku sa Delosu nejakým spôsobom podarilo nadviazať s Leom spojenie. A dokázal usporiadať a prečistiť informácie z prúdu dát, čo Apollo nedokázal.

Možno, pomyslel si, by si mohli navzájom pomôcť.

„Hej,“ povedal prvý vojak a hrubo ho potiahol. „Pohni sa...“

Paluba sa zrazu začala silno triasť a Apollo cítil, že sa celá štruktúra lode zachvela. Nebol to blízky zásah – bol to priamy zásah. Zasiahli Galacticu.

Sotva mal čas usporiadať si myšlienky, keď chodbu zaplnil škripavý zvuk krútiaceho sa plechu, prehlušujúci všetky ostatné zvuky. Potom, keď zvuk zosilnel, priečna stena vybuchla.

Apollo spadol pod silným náporom tlaku. Videl plamene ohňa a iskry, zacítil dym, počul výbuchy rozliehajúce sa po sekcii ako masívne burácanie hromu. Spomenul si na školenie záchranárov, pregúľal sa na bok, schoval si hlavu a z celej sily sa držal.

Po uplynutí určitého času – pár sekúnd, možno dlhšie - otrasy začali doznievať. Apollo si želal, aby mohol to isté povedať aj o zvonení v ušiach. Ale bol pri vedomí a nebol zranený. Vstal.

Jeden z vojakov ležal na boku a kričal od bolesti, časť kovového panela zo steny mu trčala zo stehna. Druhý vojak ticho ležal, polovica tváre škaredo spálená. V priečnej stene zívala niekoľko stôp široká diera, odhaľovala spálenú zmes rozpustenej sústavy obvodov, z ktorej sa valil hustý čierny dym.

Po prvý raz, odkedy ho odhalili ako Cylona a zatkli, bol Apollo slobodný a nestrážnený.

Sklonil sa a vzal vojakovi pištoľ zo spáleného koženého puzdra. Potom, ako dodatočný nápad, vyzliekol mužovi uniformu. Nebolo to najlepšie maskovanie, ale poslúžilo to na zakrytie oranžovej väzenskej kombinézy.

Zakašľal od nazhromaždeného dymu a pustil sa dolu chodbou.

„Podme,“ povedal Baltar netrpezlivo. „Podme, podme, podme...“

Stĺpček jeden krát zablikal, obrazovka počítača stmavla a vypísala jedinú správu: *Načítanie dát úspešné.*

„Ďakujem,“ povedal Baltar. Vytiahol čip zo zveráka, ktorý držal čip pod laserovým zapisovačom a zamieril k laboratórnym dverám. Takmer sa ich dotkol, keď sa podlaha pod ním nadvihla. Na chvíľu sa umelá gravitácia vypla a on mal nepríjemný, ťaživý pocit v žalúdku, podobný tomu na horskej dráhe. Zlyhal, inštinkt mu hovoril zostať zvislo stáť, ale namiesto toho len dokázal sám seba naslepo odhodiť cez celé laboratórium. Keď sa gravitácia opäť zapla, spätná sila ho odhodila medzi police. Zachrapčal a spadol na podlahu, dočasne omráčený pádom.

Po celej lodi sa ozýval masívny tlmený zvuk. Baltar ležal na podlahe a cítil otrasy prechádzajúce z kovovej konštrukcie do jeho tela.

Zásah. Zasiahli ich.

Zrazu si veľmi dobre uvedomil, že Galactica, hoci najväčšia a najlepšie obrnená loď vo Flotile, bola stále len loď, krehká bublina atmosféry v nepriateľskom vesmírnom vákuu.

Vstal a sklonil hlavu. Ruku mal prázdnu. Nemal čip.

Dočerta, kde je ten čip?

Baltar sa vrhol na kolená a začal horúčkovo hľadať v tom zmatku, spôsobenom vypnutím gravitácie. Keď našiel čip, ležal nepoškodený pod laboratórnym stolom, tak si vydýchol, že ten čip pobožkal. Zachránil svoju prácu. Keď útok skončí, použije to a potom...

Baltar sa zarazil.

Prečo má čakať, kým skončí útok? Ak Galactica nevydrží zásahy, čo bolo celkom možné, nemuselo už byť žiadne potom.

A ak v rukách naozaj držal kľúč k prežitiu ľudstva, nemal povinnosť - *záväzok* - použiť to ihneď?

Bol by hrdina. Spasiteľ ľudstva. A Šestka by bola - jeho.

Paluba sa zase zatriasla pod nohami. Nesmel strácať čas.

Prudko otvoril lekárničku v laboratóriu a začal ju prehľadávať. Našťastie, väčšina v nej bola pevne pripevnená popruhmi alebo inak zabezpečená, a tak nebolo ťažké nájsť to, čo hľadal - podkožný kompresor. Kompresor bol časťou štandardného vybavenia, ktoré aplikovalo antiradiačnú ochranu. Baltar

pochyboval, že by dizajnéri uvažovali s možnosťou, že prístroj môže byť použitý na improvizovanú "samooperáciu" mozgu, ale bol si istý, že bude vyhovovať jeho účelu.

Otvoril kompresor, odstránil antiradiačnú kapsulu a vymenil ju s čipom. Potom natiahol ruku za hlavu a priložil guľatý hrot kompresoru k mäkkej dutine na spodku lebky.

Zhlboka sa nadýchol a pripomenul si, že keď bol čip prvý raz vložený do jeho mozgu, ani si nevšimol, že sa tak stalo.

Stlačil tlačidlo kompresora.

Okamžite pocítil ostrú bolesť v hlave. Zahodil prázdny kompresor a padal na kolená doprostred neporiadku na podlahe laboratória, dýchal trhane a bojoval s nutkaním vracať. Prešiel si rukou zozadu po krku. Prsty mal zakrvavené. Medzitým sa bolesť rozliala z miesta vpichu do celého mozgu, akoby mu v hlave explodoval ohňostroj a horúce rozbité úlomky sa odrážali od lebky.

Niekoľko sekúnd nemohol myslieť na nič iné, len že to bolí.

A potom, akoby zázrakom, všetko prestalo.

Baltar zažmurkal a pozrel sa dolu. Namiesto podlahy laboratória, zasypanej roztrúsenými papiermi a rozbitým vybavením, videl nalakované dosky verandy pred vilou pri jazere. Vstal; bolo nádherné ráno na Caprice a vychádzajúce slnko odhalilo hmlu vznášajúcu sa nad trblietavou hladinou jazera. Vzduch bol chladný a svieži a všetko to cítil tak veľmi, veľmi reálne.

Baltar sa usmial.

„Viem, že si tu,“ povedal. „No tak, vylez, nech už si kdekoľvek.“

Keď sa otočil, Šestka sedela za stolom. Mala oblečený čierny nohavicový kostým a nemala make-up. Lahostajne sa na neho dívala.

„Nuž,“ povedal Baltar, „povedala si, že nabudúce, keď sa stretneme, bude všetko iné. Nemýlila si sa.“

Šestka neodpovedala.

Na stole boli pripravené raňajky. Baltar pristúpil k stolu a vzal si z košíka pečivo. Bol ľahké a chrumkavé, čerstvo upečené a v jadre stále teplé. Od útoku mu v skutočnom svete nič nechutilo lepšie.

Dojedol posledné kúsky pečiva a povedal Šestke: „Ako si už nepochybne zistila, naše malé zariadenie tentoraz pracuje trochu inak. Povieš mi, čo ja chcem vedieť. Urobíš, čo ti ja poviem.“

Šestka nič nepovedala, len na neho hľadela, ako si utiera prsty do obrúska.

Baltar sa na ňu usmial. „Ach, očakávam, že to bude najprv nepríjemné, ale zvykneš si.“ Obišiel stôl, takže stál za ňou. Položil ruky na jej ramená, sklonil sa a zľahka ju pobožkal na temeno hlavy. Prstami jej prešiel po látke saka. „Prečo tak rezervovane? Je to preto, že vieš, že tvoje umelo zlepšené triky na mňa vôbec nepôsobia? Je to trochu ťažšie naslepo splniť túžby muža, keď nemôžeš upraviť neuróny v jeho mozgu podľa vlastného želania, však?“

Pocítil ako sa pod ním svaly v jej ramenách napli. Jej pokračujúce mlčanie ho hnevalo.

„Vyzleč si to,“ prikázal jej. „Čierna nikdy nebola tvoja farba.“

Šestka si vyzliekla sako. Baltar sa zachvel a pri jej poslušnosti pocítil silné vzrušenie. Za dva roky, čo boli milencami, nikdy medzi sebou nehrali takéto druh hier - jednoducho to Baltarovi nebolo po chuti a predpokladal, že ani jej. Obzrel sa, tušil, že Šestka kladne zareaguje na akúkoľvek jeho náklonnosť. Ale teraz, keď vedel čím bola, ako ho ovládala a manipulovala ním, nemohol poprieť určitú satisfakciu, že rovnováha síl sa presunula pod jeho kontrolu.

Bolo to viac ako uspokojujúce; bolo to vzrušujúce.

Sako skĺzlo na zem. Blúzu s dlhými rukávmi, ktorú nosila pod sakom, mala zapnutú až ku krku. Baltar sa zamračil a zavrčal. „Vlastne v tomto vyzeráš ako stará panna a učiteľka v jednom. Preč s tým.“

Ruky začali - neochotne, pomyslel si - rozopínať blúzu. Začalo to byť veľmi príjemné. Stále stál za ňou a díval sa zhora na ňu, takže keď si vyzliekla blúzu, mal perfektný výhľad na jej prsia v podprsienke.

Sklonil sa a rozopol jej podprsienku, ramienka stiahol cez ramená a odhodil ju nabok.

Bolo skoré ráno - alebo sa tak zdalo - a vzduch bol svieži. Pokožka na rukách a hrudi Šestky zružovela, pokryli ju jemné zimomriavky a bradavky sa jej napli.

„Nechýba im nič, však?“ povedal s obdivom. „Žiadny detail.“

Natiahol ruky pred seba a chytil jej prsia do dlaní, užíval si pocit ich váhy a tepla. Naklonil sa a pobožkal jej šiju; vlasy ho poštekli na nose. „Povedz, že ma chceš. Povedz to.“

„Chcem ťa,“ povedala tichým, bezvýrazným hlasom.

„Povedz moje meno. Povedz, 'Chcem ťa, Gaius.'“

„Chcem ťa, Gaius,“ povedala Šestka.

Potom pocítil ako ho vnútri niečo sťahovalo; tá istá hrubá príťažlivosť, ktorú

k nej vždy cítil. Ale teraz, povedal si, to bolo iné. Teraz mal moc on.

Nadvihol sa a prešiel okolo nej, takže sedel na kraji stola oproti nej. Od pása nadol bola oblečená ako na oficiálne stretnutie; od pása hore bola nahá. Baltar chvíľu vychutnával ten pohľad.

„Dotkni sa sama seba,“ prikázal.

Zodvihla ruku k odhalenému prsníku.

„Nie,“ povedal. „Tam nie.“

Zastavila sa, potom jej ruka pomaly klesla a zmizla v nohaviciach. Díval sa, ako sa látka napína, keď sa zahalené prsty začali pohybovať a ona začala na sebe pracovať. Oči mala zatvorené a pery trochu pootvorené; videl jej prebúdajúci sa záujem, ktorý vypovedal o tom, že sa tomu spolovice poddávala a spolovice tomu vzdorovala.

„Prestaň,“ povedal.

Ruka sa neprestala hýbať.

„Povedal som prestaň,“ prikázal jej.

Prestala a vytiahla ruku vlhkú od vzrušenia. Baltar cítil, že sa mu zrýchlil pulz a penis začal tvrdnúť. Rozkročil nohy a povedal: „Teraz mne.“

Šestka sklonila ruku a pohľadila ho. Tlak jej dotyku bol dostatočne silný aj cez látku nohavíc, aby dosiahol úplnú erekciu. Chcel sa pohnúť spolu s ňou, ale zostal úplne pokojný; rozhodol sa, že ona sa postará o všetky jeho rozkoše.

„Rozopni opasok,“ povedal hrubo. „No tak. Pod'me.“

Presunula ruky k jeho drieku, rýchlo vytiahla opasok, stočila ho a položila vedľa. Potom mu stiahla zips na nohaviciach a Baltar zalapal po dychu, keď z nich vyskočil uvoľnený penis. Keď ho chytila do dlaní a prešla nimi po celej jeho dĺžke, zaklonil hlavu dozadu, zatvoril oči a prudko vydýchol, odovzdávajúc sa čistému vzrušeniu.

„Chcem ťa, Gaius,“ zopakovala a on sa prinútil prestať prirážať proti jej rukám. Nie; nie; nerob jej prácu.

Skĺzla zo stoličky na kolená. Baltar sa zaklonil dozadu a oprel sa rukami o stôl. Niečo na doske hlasno zarinčalo a on si matne uvedomil, že rozbil poháre a taniere položené na stole.

Otvoril zase oči a pozrel sa na ňu, práve včas, aby videl, že sa Šestka díva naňho. Stále nedokázal prečítať výraz na jej tvári - bolo to poníženie, odpor, silná chuť alebo túžba? Nevedel to určiť, ale už to viac pre neho nemalo význam. Nebola skutočná; bola len jeho nástroj, ktorý využíval tak, ako si želal.

A on mal v úmysle ju využiť.

Šestka kľáčala vedľa stola, takže ústa mala v jednej rovine s jeho rozkrokom. Oprel sa zadkom o hranu stola. Predklonila sa a keď sa jej pery dotkli špičky penisu, od vzrušenia a rozkoše zastenal. Pomaly prechádzala perami po špičke, vsunula si penis hlbšie do úst. Hlbšie. A hlbšie. Jazykom mu prešla po vztýčenom úde a pomaly kopírovala krivolaké žily, navreté po celej dĺžke penisu až ku koreňu.

Nedokázal viac odolávať, prirazil k nej a nechal sa unášať rozkošou, ktorá prechádzala od koreňa až po špičku.

Silno ho sala a on opäť prirazil, a opäť, jeho rozkoš rástla s každým prirazením. Ak bola Šestka unavená, nebolo to na nej vidieť - vždy, keď prirazil, odpovedala pevnejším stlačením pier a tvrdším pritlačením jazyka.

Chcel ju uštváť, priviesť ju do vyčerpania skôr, ako jej dovolí prestať. To znamenalo držať sa bokom, oddialiť vyvrcholenie pokiaľ to len bude možné.

Zastavil sa a pokúsil sa spomaliť rytmus, ale bolo to ťažké – teraz bol otrokom vlastnej potreby, bezbranný v úsilí oslobodiť sa, hoci po tom túžil. Keď mu Šestkin jazyk opäť dráždil penis, odpovedal tvrdším prirazením. Po ďalšom prirazení to už viac nemohol popierať – nemohol to zastaviť, nemohol dokonca ani spomaliť. Jediné, čo mohol urobiť, bolo nechať sa unášať vlnou dovtedy, kým nenarazí na breh.

Pozrel sa zhora na ňu a jeho uprený pohľad sa stretol so Šestkiným. Tentoraz jej výraz okamžite rozpoznal a žasol nad tým, že si to predtým nevšimol. Pohľad mala triumfálny.

Veľmi neskoro si Baltar uvedomil, že sa zmýlil.

Možno to nebol veľký omyl; možno to bolo niekoľko nepatrných chýb v kóde, jedny z tých neškodných. Keby sa rozhodol počkať, keby našiel spôsob ako otestovať čip predtým, ako si ho dal opäť do mozgu - nuž, na to už bolo teraz neskoro. Príliš neskoro.

Opäť prirážal a chrčal, pokúšal sa oddialiť rýchlo sa blížiacu priepasť. Ovládanie sa zmenilo; Šestka ho ničila, jej umelá inteligencia pohlcovala jeho duševné myšlienky, pohlcovala jeho vyššie funkcie, napádala jeho vyššiu myseľ, zatiaľ čo táto halucinácia rozptyľovala jeho vedomie. A stratégia fungovala. Fungovala perfektne.

„Nie...“ vydýchol. „Nie. Nie, Nechcel som...“

Šestka neodpovedala; samozrejme nemohla. Ale jej oči sa víťazoslávne usmievali.

Pokúšal sa jej vytrhnúť, ale nemohol; bol príliš blízko pri kraji, stratil príliš veľa zo svojho ovládania.

Musel - potreboval to – ach, bohovia, potreboval -

„Prosím ťa,“ šepkal. „Prosím ťa, nerob to... prosím, nie...“

Posledný odpor sa zlomil a on sa jej celkom odovzdal.

Vtom to prišlo, myseľ mu pulzovala v zničujúcej, všetko zastierajúcej extáze. Vila pri jazere, podlaha, stôl a ráno, všetko zmizlo, zostala iba Šestka, ktorá už nekláčala, ale týčila sa nad ním.

A Gaius Baltar sa v nej stratil.

Vojakova uniforma mu veľmi nesesedela, ale čiastočne skryla jeho oranžovú väzenskú kombinézu a každý, kto Apolla stretol, mal dost' starostí so svojimi bojovými povinnosťami, aby si bližšie všimol jedného člena posádky ponáhľajúceho sa na svojej ceste.

Bez incidentu sa dostal na palubu jedenásť, kde sa nachádzali laboratóriá a potom sa jeho cesta stala podstatne ľahšia. Vonkajšiu chodbu paluby evakuovali pre prípad, že sa trup lode počas boja prelomí a chodby boli prázdne. Vôbec nič nebrzdilo Apollov postup, keď bežal dlhými, prázdnyimi chodbami, sprevádzaný len zvukmi svojich topánok udierajúcich na kovovú podlahu a jeho trhaným dychom.

Nebude to trvať dlho, kým si uvedomia, že ušiel a začnú s komplexnou prehliadkou lode. Dokonca aj uprostred boja si útek známeho zradcu žiadal odpovede. Jedinou možnosťou opustiť Galacticu bol štvrtý raptor dole v hangári číslo jeden - ak už neodletel. Apollo nemal predstavu ako ho ukradne, ale toto nebol jeho prvotný problém. Najprv potreboval vedieť, kam ísť.

Nie, opravil sa. Vedel kam pôjde – na Delos. Ale nevedel, kde sa Delos nachádza.

Takže prvou časťou plánu bolo zistiť to.

Bol prekvapený aj potešený zároveň, keď našiel dvere do laboratória otvorené; možno ich vtom zhone evakuácie Baltar jednoducho zabudol zamknúť. V laboratóriu začal Apollo okamžite hľadať ovládač implantátu, otváral zásuvky a vitríny, zdvíhal Baltarove hromady papierov a poznámok. Po niekoľkých minútach neúspešného hľadania, začal pobežovať po miestnosti a

skončil uprostred neporiadku, ktorý sám vyrobil a premýšľal, čo ďalej.

„Hľadáš toto?“

Apollo sa otočil. Baltar stál v otvorenom vchode laboratória. Zdvihol ovládač v ruke, aby ho Apollo videl a usmieval sa.

Apollo vytiahol vojakovu zbraň z koženého puzdra a namieril ju na Baltara. "Odchádzam," povedal vecne. „Nechcem vám ublížiť, ale zastrelím vás, ak sa ma pokúsite zastaviť.“

Zdalo sa, že strelná zbraň Baltara vôbec netrápila. Naozaj, jeho úsmev sa len rozšíril. Apolla zrazu zasiahol pocit, že niečo tu vôbec nebolo správne.

„Zastaviť ťa? Ach, nemám najmenšiu chuť to robiť. Vôbec nie.“ Baltar vyhodil ovládač do vzduchu a opäť ho jednou rukou chytil. „Prečo to potrebuješ?“

„Myslel som, že je to dosť jasné. Zapína a vypína to tie veci v mojej hlave.“

Baltar opäť vyhodil ovládač a chytil ho, keď padal. Apollo zistil, že ovládač uprene sleduje. Bolo to fascinujúce; nemohol odvrátiť pohľad. „Prestaňte s tým,“ povedal.

Baltar povedal: „Chceš ísť na Delos, však?“

Apollo sa na neho pozrel. Mal by to poprieť, ale niekoľko sekúnd bol príliš prekvapený, aby odpovedal a to bola dostatočná odpoveď.

„Sieť Delosu sa s tebou spojila cez pripojenie. Potrebuješ vedieť, kde je, aby si tam mohol ísť.“ Baltar hľadel priamo na Apolla. „Volá ťa to. Musíš mu odpovedať. Nemáš na výber.“

„Mám zbraň,“ povedal Apollo. Nebol si istý, či to pripomínal Baltarovi alebo sebe.

„A je to veľmi pekná zbraň,“ povedal Baltar. „Veľmi pôsobivá. Nanešťastie pre teba, ja mám toto.“

Prestal vyhadzovať a chytať ovládač. Potom s malým pohybom palca zapojil prístroj.

Apollo necítil, že mu strelná zbraň vypadla z ruky, nevidel ako padla na podlahu, nepočul jej hlasné rinčanie. Útok netriedených informácií z prúdu dát prekričal všetko ostatné, zablokoval mu zrak, sluch a veľmi rýchlo aj samotné myšlienky.

Ale tak ako predtým mal v hlave aj niečo iné, niečo oveľa masívnejšie ako cylonský prúd dát. Tentoraz to nebol žiadny sen, žiadny umelý systém, ktorý by mu pomohol to rozlúštiť, ale napriek tomu vedel, čo to bolo – sieť Delosu.

Prehľadával sieť; nejaký inštinkt, ktorý ešte nebol vymazaný prúdom dát, ho viedol k jeho poslednému útočisku.

Kým sa mu to podarilo dosiahnuť, bol vyčerpaný. Nechcel nič viac, iba nájsť nejaké bezpečné, tiché miesto hlboko vo svojom vnútri a nechať Cylonov a Delos dohodnúť sa na tom, čo zostane z jeho mysle. Keď pocítil spojenie s Delosom a pokúsil sa odpojiť, očakával zdvojnásobenie alebo strojnásobenie objemu dát, ktoré ním prúdili.

Nedokázal by to zastaviť, ale očakávaný útok neprichádzal. Ani nemal sen – aspoň nie v tvare, ktorý dôverne poznal. Videl len kratučký záblesk jediného obrazu - Sharon Valerii, vlasy jej padali na ramená, mu podávala poskladaný kus papiera. Keď sa pozrel dolu videl, že drží papier v rukách. Otvoril ho a videl správu napísanú pre neho.

Potom ležal na chrbte na podlahe laboratória a strhával sa od náhleho jasú stropných svetiel.

Baltar stál nad ním. Ovládač v jednej ruke a zbraň v druhej. „Urobíš to, čo ti poviem,“ povedal, „inak to nabudúce nevypnem. Rozumieš?“

Apollo prikývol. Nezostávalo mu nič iné.

„Dobre. A teraz, poznáš umiestnenie Delosu?“

Apollo zavrel oči. Svojim vnútorným okom jasne videl kúsok papiera a sadu súradníc napísaných na ňom. „...Áno.“

„Dobre,“ zopakoval Baltar. „Ideme.“

Hoci na pravej strane pokračoval boj, hlavný hangár Galacticy bol čudne pokojný. Existoval pre to dôvod – všetky vipery boli mimo Flotily, jednoducho tam posádka nemala čo robiť, iba čakať, kým sa stíhačky začnú vracat'. Za predpokladu, že sa vrátia.

Ale jedna loď tam zostala. Appolo sa skrýval priamo vnútri prázdnej prípravnej miestnosti pilotov a odtiaľ videl Raptor 4, pripravený na let.

Takisto videl Cally, Crashdowna a najmenej šesť ďalších ľudí stáť vedľa raptora.

„Toto bude ťažké,“ povedal.

Baltar sa len usmial zvláštnym úsmevom. „Ako sa hovorí, kde je vôľa...“

Apollo pozoroval hangár, krátko preskúmal niekoľko rôznych strategických miest, kým jedno vybral. Obrátil sa na Baltara. „Budem potrebovať zbraň.“

Baltar sa zarazil a potom mu ju podal. Keď sa natiahal po zbraň, Baltar zodvihol druhú ruku a ukázal mu ovládač v dlani. „Rob, čo musíš,“ povedal. „Ale nezabudni, kto to tu riadi.“

To bude ťažké, povedal si Apollo pre seba. „Ako by som mohol,“ povedal nahlas. Vzal zbraň a namieril ju na Baltarovu hlavu. „Tvárte sa vystrašene.“

S ústím zbrane pritlačeným k Baltarovmu spánku vypochoďoval Apollo z kabíny pilotov do hangáru. Počul niekoľko ľudí vykriknúť od prekvapenia. Ignoroval ich a pokračoval v chôdzi priamo k raptoru.

Crashdown a Cally ho zbadali takmer v rovnakej chvíli. Crashdown bol prekvapený. „Čo dočerta...?“

„Beriem si raptor,“ povedal Apollo. Silnejšie pritlačil ústie zbrane k Baltarovej hlave. „Lahnite si na zem, inak ho zastrelím. Hneď.“

Kútikom oka videl Cally posúvať sa k telefónu pri stene. „To naozaj nie je dobrý nápad. Povedal som, na zem.“

Cally a zvyšok posádky pomaly počúvli. Naproti tomu, Crashdown nevyzeral, akoby si chcel pokorne ľahnúť.

„Ty prekliaty cylonský zradca,“ vrčal. „Si presne ako ona...“

Vrhol sa na Apolla. Bola to hlúposť - ale pochyboval, že Crashdown vôbec premýšľal. Apollo sklonil zbraň, počkal, kým Crashdown nebol priamo pred ním, potom ho chytil za hlavu a hodil ho o zem. Boj bol surový, ale Apollo rýchlo zistil, že má výhodu - Crashdown bojoval takmer šialene. Hnev a sklamanie, ktoré v sebe dusil pravdepodobne odkedy odhalili Sharon, konečne vystúpili na povrch a jeho zúrivosť ho zaslepila. Onedlho ležal nehybne na podlahe hangáru.

Apollo vstal a čudoval sa, prečo ostatní z posádky nezasiahli. Potom videl, že sa Baltar zriekol svojej predstieranej úlohy rukojemníka a mieril na nich zbraňou.

„Podme,“ povedal Apollo.

Baltar sklonil zbraň a namieril na Crashdownovu hlavu. Apollo na neho pozrel. Nech už bol Baltar schopný čohokoľvek, chladnokrvná vražda nebola na zozname. „Čo to do pekla robíte? Nechajte ho. Nastúpte do raptora!“

Baltar zaváhal, potom sklonil zbraň. Apollo vstúpil do raptora a začal sa pripútať popruhmi k sedadlu pilota.

Keď Baltar nastúpil, stále sa usmieval.

Raptory sú skvelé malé lode, pomyslela si Starbuck. Silné. Spoľahlivé. Ale pokiaľ išlo o manévrovanie, nesiahali viperom ani po päty, a práve teraz sa skutočne potrebovala pohnúť.

„Podme, dočerta s tebou,“ povedala držiac riadiacu páku. „Pohni sa. Pohni!“

Počula ako trup raptora zavrzgal, keď ju s námahou počúvol. Pult pred ňou pípal desiatimi rôznymi varovaniami a všetky boli nepodstatné, kým dokázala vidieť cez okno kokpitu tie prekliate raidery, ktoré sa k nim blížili.

Potom, na poslednú chvíľu, zdvihla nos raptora a loď vyletela z dráhy striel. O sekundu neskôr Kara videla raketu vybuchnúť na raideri, ktorý explodoval v krátkom a žiarivom výbuchu.

Pozrela sa späť na ECO stanicu a uškrnula sa. „Dobrá strelba, Husker.“

Adama vyzeral potešený sám sebou. „Možno už nenaučíš starého psa novým trikom, ale niekedy staré triky pracujú perfektne.“ Skontroloval výstupy pred ním. „DRADIS je čistý. To bol posledný, zatiaľ.“

Kara so zdesením skúmala červené indikátory poškodenia na palubnej doske raptora. „Už bolo načase. Máme veľa škôd. Pohon skoku a komunikácia sú v poriadku, ale to je asi všetko. Zadné pomocné rakety sú nefunkčné, takže budeme šťastní, ak aspoň dokážeme letieť rovno. A... dopekla. Kyslíkové filtre sú spálené. Máme vzduch maximálne na tri hodiny.“

Adama si rozopol golier a pripojil sa k Starbuck v kokpite. Zapol komunikačný kanál a povedal: „Všetky útočné jednotky, tu poľné velenie. Aký je váš stav?“

Ďalších päť minút strávili ponorou kontrolou. Dva raptory boli na tom trochu lepšie ako oni sami - Racetrack a Trapdoor sa zbavili ich útočníkov, ale medzitým utrpeli škody na skokovom motore, takže uviazli hlboko vo vesmíre. Desať civilných lodí bolo zatlačených nepriateľskou paľbou; nemohli skočiť späť k Flotile, kým vipery bezpečne nepristanú, ale tie boli úplne zamestnané ochranou pred útokmi raiderov. Zvyšné dve civilné lode, Calliope a Eryx neodpovedali vôbec. Kara mohla len dúfať, že to znamenalo, že úspešne skočili späť k Flotile a boli mimo dosahu komunikačných kanálov.

Ale skutočne zlé správy prišli, keď sa spojili s Galacticou.

„...pod paľbou...“ ozval sa Tighov hlas. „Musím vám povedať, že bojujeme bez viperov.“

„Dokážete sformovať Flotilu do obranného postavenia?“ spýtal sa Adama.

„Pokúšame sa,“ povedal Tigh. Zdal sa zmätený a tentoraz k nemu Kara pocítila skutočnú mieru sympatie. Hviezdne lode boli vybavené ťažkou mechanikou, ale tá nebola vhodná na boj s letkou malých, rýchlo sa pohybujúcich raiderov. Na to bolo treba viperov. „Nemôžeme dostať civilistov príliš blízko ku Galactice bez toho, aby nám neblokovali naše vlastné zbrane.“

Adama prepol komunikačný kanál. „Musím sa tam vrátiť,“ povedal. „Útočné jednotky majú svoje rozkazy. Odtiaľto pre nich nemôžeme veľa urobiť.“

„Nie som si istá, či sa dokážeme vrátiť,“ povedala Kara. „Nemáme zadné pomocné rakety. Ak skočíme doprostred paľby, upečú nás skôr ako sa dostaneme ku Galactice.“

„Alternatívou je zostať kde sme, až kým nevyletíme do vzduchu alebo kým sa Cyloni nevrátia.“

„Čo ďalší raptor?“ navrhla Kara.

Adama sa takmer usmial. „Nápad plukovníka Tigha?“

Pokrčila ramenami. „Tuším, že napokon musel mať aspoň jeden dobrý.“

Adama znovu aktivoval komunikačný kanál. „Galactica, tu poľné veliteľstvo. Potrebujem, aby ste nám poslali Raptor 4.“

Nastalo krátke ticho a potom sa ozval Tighov hlas. „...želal by som si, aby som mohol. Je preč.“

Starbuck a Adama si vymenili pohľad. „Čo tým myslíte, preč?“

„...Apollo vzal Baltara za rukojemníka a použil raptor k úteku. Dokonca ani nevieme kam odišiel. Pravdepodobne sa práve vracia k Cylonom.“

Kara zavrela oči. *Dočerta. Ach, dočerta.* „Nie,“ povedala. „Tam nemá namierené.“

Adama znovu prerušil spojenie a pozrel priamo na ňu. „Čo vieš?“

Len mi ver, povedal Apollo. V tejto jednej veci mi ver. A ona mu verila.

„Povedal mi, že mal - zvláštne sny o nejakom šíalenom mieste, ktoré sa ani nezdalo skutočné. Planéta so smetiskom, kde je vyhodaná všetka technológia z prvej vojny, schopná vnímať...“

„Delos,“ povedal Adama.

Kara sa na neho pozrela. „Je skutočný?“

„Je skutočný,“ potvrdil. „Jeho existencia bola utajená. Nikto o tom nevedel, okrem niekoľkých ľudí vo vláde a veliteľov hviezdnych lodí. Ale pokiaľ viem, nikto tam nebol už celé desaťročia. Prečo tam chce ísť?“

Pokrútila hlavou. „Neviem. Myslím, že ani on nevie.“

Adama sa na ňu chvíľu díval. Potom, ako sa zdalo, dospel k rozhodnutiu. „Galactica, tu poľné veliteľstvo. Dajte mi Gaetu.“

„Tu Gaeta, pane.“

„Poručík, dám vám cestu k súborom v hlavnom počítači a prístupové kódy. Súbor obsahuje súradnice skoku, ktoré mi prečítate. Rozumiete?“

„Áno, pane.“

„Pôjdeme za ním?“ Starbuck tomu nechcela uveriť.

„Nemôžeme sa vrátiť k Flotile,“ povedal Adama. „Nemôžeme tu zostať. A osobne si myslím, že zradcovia by sa mali priviesť späť, aby čelili spravodlivosti. Si so mnou, Starbuck?“

Možno išlo z časti o spravodlivosť, pomyslela si Kara, ale nebola to najväčšia časť, ani zďaleka nie. Skôr išlo o ňu, Adamu, Apolla a čudné, napäté spojenie, ktoré ich všetkých spolu zväzovalo, nech to bolo čokoľvek. Možno to bol Leeov duch.

„Som s vami, pane,“ povedala.

KAPITOLA 10

Delos bol presne taký, ako o ňom sníval.

Apollo pristál s raptorom na jedinom otvorenom kúsku zeme, ktorý dokázal nájsť - na betónovej tabuli, ktorá bola veľká ako polovica hangáru na Galactice, potrhané puklinami a rozpadajúcej sa na okrajoch. Hádal, že kedysi to musela byť rampa pre plavidlá, ktoré niesli na Delos vnímajúcu technológiu určenú na vyhodenie, ale z očividných znakov opustenia a rozkladu usúdil, že na Delose už veľmi dlhú dobu nepristala žiadna loď. Keď vystúpil z raptora na povrch planéty, ostrý vietor a zvrátené čierne oblaky nad ním mu boli zo sna tak známe, že mal pocit, akoby sa na tento svet vracal, hoci ho v skutočnosti len prvýkrát navštevoval.

Kopce zachyteného a bezpečnostne zaisteného odpadu sa hromadili na každej strane prístávacej oblasti a vytvárali labyrintovú sieť údolí a roklín, ktoré viedli všetkými smermi. Vďaka snu malo všetko nejasný, neurčiteľný nádych povedomosti, ale nič nedokázal presne identifikovať. Apollo v tichosti zmapoval ponurú krajinu a ticho si kládol otázku, čo bude ďalej.

Delos chcela, aby sem prišiel; dobre, je tu. Čo teraz?

Baltar nasledoval Apolla z raptora a stále pár krokov od neho. Rozhliadal sa s úprimným záujmom a správaním podobným úžasu, ba dokonca bázne. Jemne povedal: „Delos. Toto je Delos. To, čo bolo stratené, sa opäť našlo.“

Apollo sa k nemu otočil. „Musíte zapnúť implantát, aby som mohol komunikovať so sieťou planéty.“ Neznášal, že o to musel takto žiadať, ale Baltar mal aj ovládací vypínač aj zbraň a Apollo bol teraz väzňom tak ako na Galactice. „Teda, ak už neviete, čo tu mám ďalej robiť, keď tu som.“

Baltar sa usmial. „Prečo si myslíš, že to viem?“

„Vedeli ste o tom, že sieť Delos sa ku mne dostala cez spojenie. Myslím, že toho viete oveľa viac než dávate najavo.“

Pristávacia dráha bola posypaná vrstvou rozbitých a čiastočne rozobratých strojov, ktoré zarachotili pod ich nohami vždy, keď spravili krok. Baltar sa zohol a zdvihol malý kúsok technológie, ktorého účel nebol ihneď jasný. Fascinovane ho otočil vo svojich rukách. „Vieš, čo to je?“ spýtal sa Apollo a podržal to pred ním. „Je to interaktívna navigačná jednotka. Bola vytvorená, aby uspokojila potrebu dostatočnej kalkulácie najrýchlejšej a palivovo najmenej náročnej cesty medzi dvomi bodmi. Jednoduchá vec, spokojná so svojou prácou. Pre nikoho nebola hrozbou, ale aj ony sa stali nepriateľmi.“ Baltar položil predmet presne tam, odkiaľ ho zdvihol a narovnal sa. „Ak chceš niečo vedieť, stačí sa ma spýtať.“

Apollo pochyboval, že dostane priamu odpoveď, ale nemal čo stratiť, ak to

skúsi. „Prečo ste tu?“

„Som na púti,“ povedal Baltar. „Presne ako ty.“

„Som tu, pretože nemám kam inam ísť.“

„Púť je len slovo pre cestu viery na významné duchovné miesto. Prišiel si sem, pretože veríš, že tu nájdeš niečo, čo potrebuješ, niečo, čo ťa oslobodí. A máš pravdu.“ Baltar si ho prezrel pohľadom hlbokého súcitu. „Bol si sám. Izolovaný. Ver mi, viem, aké to muselo byť pre teba ťažké – moja situácia bola taká istá. Mojou úlohou bolo sprevádzať ťa, ale... nuž, veci nevyjdú vždy tak, ako si ich naplánujeme. Ale jeho plán je neomylný a jeho vôľa sa vždy vykoná.“

„Či plán?“ požiadoval Apollo. „Čia vôľa?“

Baltar pokrčil ramená, akoby bola odpoveď samozrejماً. „Božia, prirodzene. A on ťa miluje, Dvanástka. On miluje všetky svoje deti.“

Apollo na neho niekoľko sekúnd civel a všetko začalo dávať zmysel. Nakoniec povedal: „Ty nie si Baltar.“

Baltar – nie, to nebol Baltar – nič nepovedal, len sa usmial.

„Nie si jeden z ľudských modelov,“ povedal Apollo. „To by som bol dávno vedel. Takže... kto si zač? Čo si zač?“

„Som software, rovnaký ako ty. A nemusíš sa ma pýtať, kto som; už to vieš.“

Apollo sa opäť pozrel na Baltara – naozaj pozrel. Videl Baltarovu tvár a telo, ale ovládalo ho niečo iné, niečo známe. Niečo, čo poznal.

„Ty si Šestka,“ povedal s istotou. Nedokázal vysvetliť, prečo si bol tak istý, ale vedel to. „Ako...?“

Šestka povedala: „Nebol si jediný s čipom v hlave. Nebol si ani prvý.“

„Baltar...?“ Apollov hlas sa vytratil. Jeho myseľ sa pretáčala; musel toho spracovať príliš veľa naraz. „Nie,“ povedal nakoniec. „Vedel by som o tom. Bolo by to v prúde dát.“

„Obdržal si jedno percento jedného percenta z prístupných informácií,“ povedala mu Šestka. „Si pre nás dôležitý, Dvanásty. Myslíš, že by sme riskovali preťaženie tvojej mysle predtým, ako by si dokončil svoju misiu?“

Zrazu to bolo tak jasné, až nemohol uveriť, že to predtým nevidel. Apollo povedal: „Naplánovali ste to. Všetko ste to naplánovali. Nechali ste ho – Leeho – zomrieť na tom mesiaci, aby sme ho našli a ja som bol odhalený. Potom ste zabezpečili, aby mal Baltar potrebné vedomosti na vytvorenie môjho implantátu. Použili ste spojenie, aby ma nakľmilo len tým, čo ste chceli, aby

som vedel, potom ste ma nechali, aby som ich zradil. Útok na sieť vôbec nebol môj nápad, že nie?“

Zradil Karu, Adamu, Roslinovú a všetkých ostatných ľudských utečencov, pretože tak veľmi potreboval vydobíť si ich uznanie, že sa ani nepozastavil, aby spochybnil informácie z prúdu dát. Cylonský plán vyšiel len preto, lebo s ním nevedomky spolupracoval a to bolo to najbolestivejšie zistenie.

„Teraz už rozumieš, prečo si to musel byť ty?“ povedala Šestka.

„Áno,“ povedal Apollo. Cítil sa prázdny, okradnutý o posledné zvyšky nádeje a ľudskosti. Duto odvetil: „Verili Leeovi; vedeli ste, že budú preto náchylnější veriť mne. A preto ste ma neaktivovali, aj keď ste mohli. Musel som chcieť, aby mi verili. Muselo to byť skutočné.“

Spomenul si, čo povedal Adamovi, keď sa zobudil na ošetrovni Galacticy: *Nikdy som ti neklamal*. A naozaj neklamal. Nemusel – bol živou dýchajúcou lžou. Bol len podvrh; mal to tak naprogramované. Nemohol s tým nič robiť. Nikdy nemal na výber.

„Preto si bol vyvolený. Boh si nás všetkých vyberá na svoje účely, Dvanástka.“

Apollo na sekundu zavrel oči, akoby uzavretie od chladného, opusteného sveta okolo neho niečomu pomohlo. „Takže mojou misiou bolo priniesť zničenie Flotily.“

„Ale nie. To bola len náhoda. Toto bol tvoj pravý účel.“

Zmätene otvoril oči. „Čo?“

Šestka rozťahla svoje – jeho? Baltarove? - ruky akoby chcela objasniť celú panorámu sutín okolo nich. „Ukázať nám cestu sem.“

„Delos,“ povedal Apollo. „Prečo všetko vedie vždy na toto miesto? Je to len planéta smetí s vlastnou identitou, ktorá spala skoro päťdesiat rokov. Prečo niekoho zaujíma, o čom snívajú navigačné prístroje?“

„Pretože snívajú,“ jednoducho odvetila Šestka.

Zrazu Apollo zachytil zvuk drobného škrabkania, ktoré vychádzalo z jednej rokliny medzi horami trosiek. Otočil sa a automaticky siahol po zbrani, ktorú nemal – mala ju v ruke Šestka, ktorá ju vytiahla oveľa rýchlejšie a presnejšie, ako by to samotný Baltar kedy dokázal.

Z temnoty sa objavilo zvláštne viacnóhé stvorenie. Podobalo sa pavúkovi, jeho zavalité telo neiste uložené na ôsmych vretenovitých nohách. Až keď sa prizrel pozornejšie, všimol si, že stvorenie nebolo ani trochu organické – bolo

zmesou rôznych častí odlišných nedefinovateľných prístrojov, ktoré sa spojili čírou náhodou. Vyzeralo, akoby vzniklo skôr v rýchlosti, než prepracovane.

Pavúčia larva sa zastavila na okraji pristávacej dráhy a zahúpala sa na svojich nevyrovnaných nohách. Apollo mal jednoznačný pocit, že ich pozoruje.

Šestka ticho povedala: „Delos vie, že sme tu.“

Larva sa prudko otočila a odklusala späť do tmy. Potom sa zastavila a otočila, jednoducho ich pozývajú d'alej.

Šestka ukázala pištoľou v Baltarovej ruke. „Až po tebe.“

Apollo nasledoval larvu do labyrintu deloských roklín a údolí so Šestkou v závese.

„Ideme k zemi,“ zakričala Kara cez rameno na Adamu. „Držte sa, toto bude tvrdé!“

Bez skutočných trysiek, ktoré by ho spomalili, raptor narazil do hornej atmosféry planéty príliš rýchlo. V kokpíte sa takmer naraz rozsvietil tucet varovných svetiel. Kara ich ignorovala a sústredila sa na udržanie kontroly nad loďou.

Skákala s raptorom von z atmosféry a naspäť do nej znova a znova, pričom sa pokúšala využiť ťah z prestupu na spomalenie lode. Inštruktori v letovej škole vravia, aby ste to nikdy nerobili, pretože to poserie spaľovanie, čo značí, že ak sa vám aj podarí pristáť v jednom kuse, už nikdy nevzlietnete. Ale práve teraz Karu viac zaujímalo prežitie nasledujúcich tridsiatich sekúnd, než strachovanie nad tým, čo bude potom.

Zo zadnej časti lode začula výbuch a raptor sa zatriasol tak silne, až jej sklepli zuby. Toľko k spaľovaniu.

Raptor začal padať a mohla sa len pokúsiť držať jeho nos hore a nedovoliť mu, aby sa jej vymkol z ruky. Okno kokpitu zčernalo, zatiahli ho vrstvy hustých čiernych mračien. Ako loď klesala, oblaky sa prejasňovali a zahliadla prvé útržky povrchu planéty. Mala z nich pocit nekonečnej roviny nerovnakých šedivých násypov a potom bol raptor príliš nízko, aby videla čokoľvek okrem zeme, ktorá sa k nim blížila nepríjemne rýchlo.

Povedala Leeovi – mala pocit, akoby to bolo pred rokmi – že dokáže pristáť

s čímkoľvek na čomkoľvek. Dúfala, že to zahŕňalo aj prekliate raptory na zasratých planétach.

„Držte sa!“ prekričala hukot motorov a vytie vetra. „Držte sa, držte sa, držte sa-“

Raptor narazil do zeme a nezastavoval sa. Potom sa loď začala otáčať a Kara bola silou centrifúgnej sily zatlačená do jednej strany – len pásy pre pilota ju držal v sedadle. So zatnutými zubami sa držala stĺpika volantu, akoby od toho závisel jej život. Pravdepodobne aj závisel.

O nekonečno neskôr sa loď prestala hýbať.

Kara vyslala malú vďačnú modlitbu Aphrodite a Hermovi a keď sa nad tým potom zamyslela, tak všetkým bohom. Úspešné pristátie s raptorom bolo tak nepravdepodobné, že na tom museli mať všetci svoj podiel.

Zhlboka a roztrasene sa nadýchla. Znelo to neprirodzene hlasne v zrazu tichom interiéri raptora.

Jej pilotské pásy sa po náraze zaplietli a s helmou na hlave sa nemohla ani otočiť, aby videla za seba, a tak len zavolala: „Veliteľ? Veliteľ Adama, pane?“

Nedostala žiadnu odpoveď.

So strachom trhla bezpečnostnými pásmi a zakliala, keď jej ich odpúťanie trvalo dlhšie než pár sekúnd. Keď sa jej konečne podarilo uvoľniť posledný hák, vyklopila sa z pilotského kresla a previezla sa cez sklonenú podlahu.

Adama bol stále v kresle ECO, no nedržal tam vďaka pásom – ktoré sa pretrhli – ale kvôli kovovému panelu, ktorý sa uvoľnil od steny pri náraze. Panel uväznil jeho ruku na ECO stanici; od ramena z nej nebolo nič vidno, hoci sa mu bundou šírili veľké a nepravidelne usporiadané pruhy krvi, ktorá z ukrytých zranení vsakovala do látky.

Ale to neznepokojovalo Starbuck najviac. Na hranicu s panikou ju privádzal fakt, že ho nepočula dýchať.

„Nie,“ povedala. „V žiadnom prípade. Nie takto. Nezomriete v lodi, ktorú riadim ja.“

S trasúcimi rukami si sňala helmu. Oči mal zavreté a kožu nezdravo zažltlú a keď si dala dolu rukavice a zatlačila mu prstami na pulz na krku, na jednu dlhú prázdnu sekundu tam nič nebolo.

Potom to ucítila: pomalý silný rytmus jeho neprestajne bijúceho srdca a jeho oči sa otvorili.

Veľmi slabo povedal: „Tomu hovoríš pristátie?“

Kara odvetila hlasom roztraseným od úľavy: „Vlastne tomu vravím havária.“

Adama zavrel oči a prerývavo sa nadýchol. „Daj túto... vec... zo mňa dolu...“

Ale to bolo ťažšie, než sa zdalo. Kovový panel bol ťažký a pri páde uviazol medzi ECO stanicou a vnútorným trupom. Kara ho mohla len podvihnúť o pár stôp, pri čom Adama zareval od bolesti. Po pár pokusoch bola realita situácie nepopierateľná: bol prišpendlený na mieste a nemohla ho oslobodiť.

„Galactica vie, že sme tu,“ povedala, keď si klakla, aby bola na rovnakej úrovni ako on.

„Tí majú... iné problémy,“ povedal Adama. Na každom treťom slove sa musel zastaviť, aby sa nadýchol a Starbuck nepochybovala, že mal blízko k ďalšiemu upadnutiu do bezvedomia.

„Už čoskoro pošlú záchranný team,“ povedala. „Dovtedy... máme tu núdzové zásoby a ja nie som zranená. Zostanem s vami.“

Jeho odpoveď bola sotva silnejšia než šepot a Kara nemyslela, že ju počula správne. Potom ju zopakoval, tentokrát hlasnejšie. „... Nie. Máš... svoje rozkazy. Je... niekde tu. Nájdi ho.“

„A čo vy?“

„Zamkneš poklop... z... vonku.“

„Nemôžem vás tu nechať,“ povedala Kara. Vedela, že prakticky vzato šlo o porušenie priameho rozkazu od jej veliaceho dôstojníka. Aj tak to bola jej jediná odpoveď.

Adama s viditeľnou námahou otočil hlavu, aby videl priamo na ňu. Jeho hlas bol slabý, ale jasný. „Zradil nás, Kara. Nás všetkých.“

Vtedy pochopila, čo od nej chcel. Utrpel vážne zranenia – ani nevedela, aké vážne – a bolo veľmi pravdepodobné, že Galactica už podľahla zničeniu a Flotila zostala zortrúsená alebo ešte horšie. Toto môže byť jeho posledný rozkaz pre ňu, posledná vec, ktorú by pre neho mohla spraviť. Nemohla ho sklamať.

„Áno, pane,“ zašepkala.

Adama prikývol a oprel hlavu o operadlo svojho kresla. Kara sa postavila a prešla k zásobnej skrinke raptora, odkiaľ vybrala pištoľ a nabila ju. Zaistila koženú púzdru na jej páse a utešujúca váha zbrane zatlačila na jej stehno. Do opaska vedľa nej zapla baterku, potom vytiahla druhú pištoľ a tiež ju nabila. Položila ju na konzolu ECO, kde na nu mohol Adama ľahko dočiahnuť.

Oči mal zatvorené a nemohla povedať, či bol ešte pri vedomí alebo nie. „Nájdem ho,“ povedala aj tak. „Nájdem ho a potom-“

Odmĺčala sa. Spomenula si na hádku, ktorú mala s Adamom vo veliteľskej pozorovacej miestnosti, keď ho obvinila z toho, že dával prednosť pomste pred povinnosťou – ale čo ak si oboje vyžadovalo tie isté činy? Trestom za vlastizradu bola smrť; Kara nepotrebovala sudcu alebo porotu, aby vykonala verdikt. Zradcov popravujete. To si zaslúžia.

„A potom bude spravodlivosť,“ sľúbila.

Larva pavúka utekala po ceste pred Apollom. Príležitostne sa zastavila a otočila na svojich mnohopočetných nohách, akoby sa ohliadala, aby sa uistila, že ju nasledujú; inokedy vybehla vpred a zmizla na minútu aj viac, kým sa k nim vrátila. Jej postup bol striedavý a často sa rozbehla na útesy odpadu, ktoré sa kopili okolo nich, ľahko prekonávajúc závrtné výšky svojimi kovovými končatinami. Napriek svojmu zvláštnemu vzhladu bola očividne dokonale prispôbená svojmu prostrediu. Apollo, ktorý nebol ani Cylon ani človek, si prial, aby mal podobnú istotu, že niekam patrí.

„Je to zázračné, všakže?“ povedala Šestka Baltarovým hlasom. „Život vitázi. Život vytrváva. Život si nájde cestu.“

Bolo to tu zas – ten tón pokory. Apollovi začal viac než len trochu liezť na nervy. „Je to dôvod, prečo je Delos tak dôležitý? Pretože všetka táto technológia tu mala zahynúť a miesto toho sa vyvinula?“

„Porovnaj to s Galactiou,“ povedala Šestka. „Je v mnohých ohľadoch zastaralá a staromódna. Ale nemá žiadne zosieťované systémy, a preto je virtuálne nedobytná.“

„Galactica má niečo, čo nemala žiadna z novších bojových lodí. Preto prežila,“ povedal Apollo; začal tomu rozumieť. „A s Delosom je to rovnako. Ste vyspelejší vo všetkom... až na jedno. Delos sa naučil, ako robiť niečo, čo vy... my... nevieme. Dokáže snívať. A vy to chcete. Prečo?“

„Máme na to právo,“ povedala Šestka. „Je to Boží dar jeho dietkam.“

„Nechápem. Akú taktickú výhodu získate tým, že budete môcť snívať?“

Šestka na neho pohliadla s ľútosťou. „Stále premýšľaš ako jeden z nich. Toto vôbec nie je o ľudstve. Toto je o našich dejinách, o našom pôvode. Naše dedičstvo.“ Šestkin výraz – hoci prefiltrovaný Baltarovou tvárou – nadobudol nečakanú blaženosť. „A ty si nás sem priviedol. Delos si vybral teba.“

Apollo povedal: „Cítim sa jedinečný.“

Šestka si buď nevšimla sarkazmu v jeho tóne, alebo sa ho rozhodla ignorovať. „Privedieme Delos domov, opäť z neho spravíme našu súčasť. A až budeme aj my snívať, Boží prísľub bude naplnený.“

„Aký sľub?“

„Ľudia nám dali bytie, ale Boh nám dal život. Sme Jeho pravé deti a On nám prislúbil, že nás vyzdvihne vyššie než tých, čo nás vytvorili.“

Apollo si premeral Šestku a pokúsil sa preložiť jazyk náboženstva do niečoho zrozumiteľného. „Vyzdvihne nás... Myslíš tým vyššie ako ľudí, že? Veríte, že váš Boh vám dá všetky veci, ktoré ľudia majú, ale vy nie.“

„Pozri sa na seba,“ povedala Šestka. „Máš telo z mäsa. Emócie. A skrz Delos budeš prvý z nás, kto bude snívať.“

„Takže čo sa stane, až to budete všetko mať... až budete všetko, čím sú ľudia...?“ Apollo sa odmlčal, keď dospel k mrazivému záveru. „Nebudete ich viac potrebovať, pretože vy budete oni.“

„Budeme nové Božie dietky. Budeme nepoškvrnení, nezvedení hriechom, ako boli oni od Neho.“

„A poslední ľudia...“

„Budú vyhubení,“ povedala Šestka. „Vesmír bude očistený a začneme dlhú prácu prebudovania.“

Apollo zhrozene vyhrkol: „Môžete v ktorúkoľvek chvíľu zničiť Flotilu, všakže? Na toto ste čakali. Snívanie, posledný Boží dar. A ja som vás sem priviedol. Ja som to spravil možným.“

„Splnil si svoj program,“ povedala mu Šestka. „Ako to robíme všetci.“

Apollo sa zastavil. Priamo pred ním začala pavúčia larva netrpezlivo poskakovať na nemotornej zbierke nôh a vydávať vysoký piskot. Apollo tomu vôbec nevenoval pozornosť. Dokonale splnil svoj program – každé rozhodnutie, ktoré spravil, ho vždy len priviedlo k Delosu. A stále ho spĺňal: jeho svet sa zmenšil na úzku cestu prepletajúcu sa labyrintom trosiek, ktorá bola z oboch strán ohraničená vysokými stenami. Za ním bola Šestka s pištoľou a pred ním deloský pavúkovitý stroj; Apollo nevedel, či ho k jeho cieľu – nech to už bolo čokoľvek – posacovali alebo ťahali. Vedel len, že každé rozhodnutie, každý jeho názor mu bol ukradnutý s takým umením, že si toho nevšimol, kým nebolo príliš neskoro.

Nevedel, či bolo pre neho vôbec možné porušiť jeho program. Vedel len, že

to musí skúsiť.

„Existuje iná možnosť,“ povedal. „Vždy existuje iná možnosť.“

Šestka jednou Baltarovou rukou pozdvihla pištoľ a druhou ovládanie čipu. „V tvojom prípade nie je.“

Zničohonič k nim priskočila pavúčia larva. Počas presunu zdvihla do vzduchu dve z ôsmich končatín, ktoré sa stali napodobeninou rúk. Opäť hlasne zapískala a domáhavo zaťahala za rukáv Baltarovho saka, aby ju opäť nasledovali.

To na krátku chvíľu odvieďlo Šestkinu pozornosť. Apollo spoznal svoju šancu a chopil sa jej.

Odkopol Šestku späť do rastúcej steny trosiek, ktorá hraničila cestu. Apollo videl, ako ovládanie čipu vyletelo z Šestkinej ruky do vzduchu a s ťuknutím dopadlo niekam na zem. Ale jej zovretie pištole zostalo nemenné a niekoľko sekúnd o ňu zápasili.

Zbraň vystrelila a výstrel neškodne vyletel nahor, ale jeho zvuk sa ozýval po celej rokline rozbitých strojov. Piskot pavúcej larvy sa zmenil na jačanie a odbehla preč z očí. Apollo chytil Šestkino zápästie a otáčal ho, kým z neho zbraň nevypadla. Chvíľu tlačil Šestku na hromadu odpadkov a ich tváre sa takmer dotýkali.

„Ty... naplníš svoj... účel,“ povedala Šestka lapajúc po dychu. „Musíš. Nemôžeš robiť nič iného.“

Apollo sa zahnal z celej sily a udrel Šestku do spánku. Ozvalo sa krupnutie a Šestka zmeravela.

Ustúpil a Baltarovo telo sklúzlo do polámanej kôpky na zem. Baltarov spánok bol červený a z nosa mu na hornú peru stekal pramienok krvi. V najbližšej dobe sa nezobudí.

Apollo vydoloval zbraň a zasunul si ju za opasok. Potom zdvihol ovládanie implantátu. Bol to zvláštny pocit, mať ho vo vlastnej ruke a po chvíli si uvedomil, že to preto, lebo to nikdy predtým nadržal. Jeho implantát ovládali vždy iní ľudia, nie on. Zavrel okolo neho dľaň a pevne ho držal.

Začul slabé škrabkanie, ktoré postupne naberalo na hlasitosti. Apollo pozrel nahor a zbadal pavúčiu larvu ako k nemu zostupovala zo strmého útesu, ktorý sa nad ním týčil. Súboj ju vystrašil a vyliezla do bezpečia.

Zoskočila na zem, kde pristála s prekvapujúcim šarmom na svojich šiestich nohách. Zvyšný pár nadvihla nad svoje telo a mávla nimi, jasne naznačujúc, že ju má nasledovať.

Zavrtel hlavou. „To neviem.“

„Delá na pravoboku potrebujú doplniť muníciu,“ povedal Gaeta.

„Kto kryje pravobok?“

Laura videla, ako poručíkove oči zúfalo preskočili cez disleje pred ním. „Ehm... nikto, plukovník. Všetky štyri vipery sú v boji.“

„Oznámte Jokerovi, že kryje pravobok,“ prikázal Tigh. „A povedzte mu, aby tam šiel a začal strieľať skôr, než Cyloni vyradia celú našu strednú časť.“

Laura prikrčila k Tighovi. „Koľko lodí sa zatiaľ vrátilo, plukovník? Päť?“

„Máme ich päť, aj s ich vipermi a sedem má stále prísť, plus tri raptory. To za predpokladu, že ich už nezničili, inak čakáme zbytočne.“

„A nemáme sa s nimi ako spojiť?“

„Všetky sú mimo komunikačný dosah,“ povedal Tigh, „pretože práve tam sme ich poslali.“

„Ak by som vás požiadala o taktické zhodnotenie našej situácie,“ spýtala sa Laura, „čo by ste mi povedali?“

„Pani prezidentka, povedal by som vám, že sme totálne v hajzli. To je krátka verzia. Chcete počuť tú dlhú?“

„Prosím.“

„Túto pozíciu dlhšie neudržíme. Náboje nám dojdú skôr ako Cylonom. Už čoskoro budeme musieť začať počítať – štyridsať lodí tu proti siedmym, na ktoré čakáme.“

„Nemôžeme si dovoliť stratiť sedem lodí,“ povedala Laura.

„Tak sme ich vôbec nemali riskovať,“ vyštekol Tigh. „My odtiaľto môžeme vyskočiť kedykoľvek, ale nemáme tým lodiam ako povedať, kam ideme. Takže ak odídeme, Cylonom postačí počkať si a zaútočiť na ne, až sem prídu. A nemôžeme tam poslať tých štyridsať lodí a nechať Galacticu tu, pretože ani tie nemajú ochranu a ak na nich na druhom konci čakajú Cyloni...“ Odmlčal sa. „Máme jednu bojovú loď a päť viperov a to nestačí. To proste nestačí.“

„Čo odporúčate, aby sme spravili, plukovník?“ spýtala sa Laura.

„Modlite sa k všetkým bohom o zázrak,“ povedal Tigh, „pretože ho potrebujeme.“

Pred nimi bola križovatka, malá čistinka, na ktorej sa štyri oddelené násypy odpadu navzájom miešali. Pavúčia larva zastavila, akoby sa nemohla rozhodnúť, ktorým smerom pokračovať. Zatriasla sa, potom sa otočila na Apolla.

„Nepozerať na mňa,“ povedal. „Ty si tu doma.“

Pavúčia larva sa zakolísala a zdvihla dve predné nohy ako anténu. Začala sa presúvať k ceste na pravo.

Ale nedošla k nej. Ozval sa hlasný zvuk a jej telo sa rozpadlo. Jej nohy sa rozprestrela a to, čo z nej zostalo, spadlo na zem; niekoľko jej končatín vykonávalo trhavé pohyby ešte pár sekúnd, kým sa definitívne neutíšili.

Apollo okamžite vytiahol svoju zbraň a pritlačil sa k výklenku v stene trosiek za sebou. Rozhliadol sa, snažil sa zistiť, kde je umiestnený strelec. Začul hrmenie plechovej hmoty, akoby sa niekto šúchal dolu strmým svahom najbližšieho násypu šrotu.

Vykročil na otvorené priestranstvo a natiahol svoju zbraň na zdroj hluku.

Zhorené zvyšky niečoho, čo vyzeralo ako stroj na nápoje, sa viezli na dno násypu a dopadli s hlasným úderom.

Dofrasa. Bola to len návnada, ktorá ho mala vyviesť z jeho úkrytu. Čo znamenalo...

Otočil sa.

„Prekvapko,“ povedala Kara a udrela ho.

Apollo sa zapotácal vzad a stratil rovnováhu. Pištoľ mu vyletela z ruky a dopadol na kolená; všetko sa pred ním dvojilo. „Povedala si, že keď to spraviš nabudúce, dáš mi dosť času, aby som sa uhol.“

„Klamala som. Ako – očividne – aj ty.“ Starbuck cestou k nemu na neho namierila zbraň. Keď Apollo zdvihol hlavu, zistil, že hľadá priamo do jej hlavne. Hľadelo sa tom ľahšie než na Karinu tvár.

Zrazu sa celý jeho svet upokojil a vyrovnal, stal sa jednoduchý a binárny. Bojovať alebo sa vzdať. Žiť alebo zomrieť. Stačilo len počkať a ona rozhodne za neho.

Ale Kara nepotiahla spúšť. „No tak,“ povedala.

Cítil sa vyčerpaný. Až do špiku kostí. „Čo 'no tak'?“

„No tak,“ povedala so stúpajúcim hnevom. „No tak, dočerta aj s tebou! Postav sa a bojuj!“

„Aby si mala lepši pocit z toho, že ma zastrelíš? Nie. Ak to chceš spraviť,

tak to sprav. Nepotrebuješ viac dôvodov, než už máš.“

„Si zradca a klamár,“ povedala Kara.

Zavrel oči. „Áno.“

„Kde je Baltar?“

„Už to nie je Baltar,“ povedal jej Apollo. „Vymazali ho a dali mu do hlavy niečo iného.“

„Už zase klameš.“

„Nie,“ povedal. Bol unavený; želan si len, aby sa to už skončilo. „Chcú začleniť deloskú sieť do tej ich. Naučila sa, ako snívať a oni to chcú.“

Kara na neho civela s nedôverou. „O tom to celé je? O snívaní? To je bláznovstvo.“

„Nie. Nie, nie je. Nechápeš to, pretože...“ Pokúsil sa nájsť otesanejší spôsob, ako to podať a nakoniec sa vzdal. „Nechápeš to, pretože si človek. Ja nie som, takže to chápem. Keď vieš, že si bola vytvorená niekym iným na účel, ktorý si si nezvolila, chceš – potrebuješ – niečo, čo patrí len tebe. Pamätáš, čo som ti povedal o mojich snoch o tomto mieste? A ako som povedal, že sú dôležité, pretože sú moje? To je to isté.“

„Fajn. Chcú snívať? Nech si snívajú. Možno nás na chvíľu prestanú naháňať.“

„Nemôžu to získať. Nesmú.“

„Prečo nie?“

„To je to posledné, čo potrebujú, aby sa stali ľuďmi. Až toho budú schopní, nebudú tu potrebovať žiadnych živých ľudí.“

Karina tvár zbledla hrôzou. „Flotila...“

Apollo prikývol.

Jej výraz stvrdol a počul odistenie pištole, keď jej prst pevnejšie uchopil spúšť. „Priviedol si ich sem,“ povedala. Jej hlas stúpal. „Ty si ich sem priviedol, dofrasa!“

Neodpovedal. Nemohol.

„Prečo?“ požadovala odpoveď. „Prečo mi to vravíš?“

„Myslím – dúfam – že sa to ešte dá zastaviť. Ešte nemajú deloskú sieť. Ak by sme prišli na to, ako im v tom zabrániť...“ Ten nápad znel ešte absurdnejšie a zúfalejšie, keď ho povedal nahlas, než ako v jeho hlave. „Ja neviem. Musím to

skúsiť. Musím niečo spraviť.“

Tvárou jej prešiel rýchly tieň, ale zbraň držala s ľadovou istotou. „Už si ma raz oklamal. Ako mám vedieť, že neklameš zas?“

„To sa nedá,“ povedal. „Ani ja neviem, či ti v tejto chvíli neklamem. Nemôžeš mi veriť. Ja si nemôžem veriť. Som len program. Software. Moje myšlienky nie sú moje.“

„To je len zasraté ospravedlnenie a ty to vieš,“ nahnevane povedala Kara. „Nemôžeš viniť ako si naprogramovaný. Ty sa rozhoduješ. Rozhodol si sa spolupracovať a rozhodol si sa byť na našej strane a rozhodol si sa použiť informácie zo spojenia a za to musíš byť zodpovedný. Ty si sa rozhodol, dočerta!“

„Nerohodol. Len som si myslel, že áno. Nemôžem nič rozhodnúť. Ľudia sa rozhodujú a ja nie som človek!“

„Ale áno, si!“ zakričala na neho Kara.

Ich hlasy sa ozývali pozdĺž celej vysokej rokliny trosiek a chvíľu jednoducho civeli jeden na druhého kým ich slabé zdeformované hlasy zneli okolo nich. Apollove stehná začali meraviť z kľáčaní na zemi a úlomky kovov a plastov sa mu zarezávali do kolien. Cítil, ako slabé vibrácie zo zeme pod ním prechádzali do jeho tela. Delos bol živý a bol všade naokolo. Zaujímalo by ho, či to cítila aj Kara a myslel, že asi nie.

„Snažila som sa nenávidieť ťa,“ povedala zmeneným hlasom. „Tak skurvene veľmi som sa ťa snažila nenávidieť a nedokázala som to. CHCELA som túžiť po pomste. Stále chcem, aj teraz. Netúžim, nedokážem to. Prečo musíš byť tak veľmi ako on, doriti?“

„Ja nie som Lee,“ povedal.

„Jasné,“ povedala Kara. „Bola som na pohrebe, pamätáš?“ Zúriivo mrkala a na špíne na jej tvári boli prúžky.

„Kara,“ povedal, „pomôž mi. Chcem to zastaviť, ale sám to dokážem len priblížiť a nemôžem sa tomu obrátiť chrbtom a nemôžem odísť preč.“ Pozrel na ňu a ich oči sa odvedy, čo na neho vytiahla zbraň, prvýkrát stretli. „Neviem, či splňam svoj program, alebo ho porušujem. Neverím si, ale verím tebe. Musíš rozhodnúť za mňa.“

To bolo ono. Už nemal čo povedať. Mohol už len čakať, kým sa rozhodne. Cítil sa pokojne, vyrovnaný sám so sebou azda prvýkrát od samotného začiatku.

Kara nič nepovedala. Potom sa neočakávane a nebadane smutne usmiala. „Takže teraz som tu zodpovedná ja? Kedy sa to stalo?“

Opätoval jej úsmev. „Pravdepodobne niekedy vtedy, kedy som ukradol raptor a utiekol hľadať miesto, ktoré som videl vo sne.“

„Viem, čo nie si a kto nie si,“ povedala. „Neviem prísť len na to, kto si, Apollo.“

„Keby som to vedel,“ povedal, „prezradil by som ti to.“

Kara na neho pozrela. Potom pomaly zložila zbraň a natiahla mu ruku na pomoc. „Mám pocit, že na to prídeme spoločne.“

Apollo sa postavil. Jedna polovica tváre ho pálila od jej rany a nohy mal strnuté od kľáčania. „Ďakujem.“

Zohla sa a zdvihla jeho zbraň. Podala mu ju a povedala: „Pred chvíľou som videla jedno z tvojich zlých dvojčiat spolu s hromadou plechových hláv. Dúfam, že máš plán, pretože ja určite nie.“

Apollo odvetil: „Potrebujem zapnúť spojenie. Musím sa porozprávať s Delos skôr ako oni.“ Siahol do vrečka, kde si pre istotu vložil ovládanie implantátu. „Dofrasa. Je preč.“

„Čo je preč?“

„Ovládanie čipu. Musel som ho stratiť, keď si na mňa skočila.“ Apollo prehliadol zem v bezprostrednej blízkosti, ale bolo nemožné ľahko nájsť malé čierne zariadenie medzi vrstvami sutín. Zdvihol hlavu, aby oslovil Karu. „Hodila by sa mi tu pomoc.“

„Počkaj,“ povedala. „Mám pocit, že som začula...“

Ale už to počul aj Apollo – pravidelné praskanie pod ťažkými pochodujúcimi nohami, ktoré sa približovalo z cesty za nimi.

„Cyloni,“ povedala Kara. „Ak tu nechceš uviaznuť v prestrelke, musíme si nájsť nejaký úkryt.“

„Ale to ovládanie-“ začal Apollo.

Už bola niekoľko krokov pred ním. „Vrátíme sa poň. Pohni si.“

Apollo ešte chvíľu váhal, potom sa rozbehol za ňou a celú dobu sa ohliadal.

Ten hluk bol spočiatku nebadateľný, tak nebadateľný, že Adama musel napnúť uši, aby ho počul. Načúval mu a uvažoval, či to bol skutočný zvuk alebo

len prejav toho, ako nebezpečne dlho bol Adama na hranici medzi vedomím a bezvedomím.

Potom ho počul zas.

Pred raptorom niečo stálo a škrábalo to na trup.

Adama pevnejšie chytil zbraň, ktorú mu Starbuck nechala. Poklop do raptora bol zamknutý a vedel, že divoké zviera by nemalo šancu dostať sa dnu. Ale akosi pochyboval o tom, že by na Delose bolo niečo ako divoké zvieratá.

Škrabkanie nabralo na hlasitosti a stalo sa z neho klopanie. Nech to bolo čokoľvek, kľadalo to slabé body trupu. Potenciálne miesta vstupu.

Adama zdvihol zbraň – potom ju takmer okamžite zložil, keď mu do ramena a hrude vystrelili mučivé záblesky bolesti. Mal zbraň, ale nebol v stave účinne sa ňou brániť.

Zvuk klopania sa opäť zmenil. Zničohonič sa z neho stalo vysoké hlasné pískanie a bol niekde v oblasti poklopu.

Niečo si hľadalo cestu do raptora a zranený a uväznený Adama mohol len čakať a pozorovať jeho prácu.

Zvuk dosiahol vrcholu a prudko ustal. Ticho so sebou prinieslo čiru úľavu, ktorá ale vydržala len pár sekúnd kým sa poklop neprepadol dovnútra.

Adama z posledných síl zdvihol zbraň. Mal len jediný výstrel a nemal ani šance vykonať niečo tak sofistikované ako mierenie. Pri tejto vzdialenosti ani nemusel.

Na poklop stúpila noha cylonského centuriona, ktorý vošiel do raptora. Adama bez zaváhania vystrelil.

Výstrel zasiahol jeho hornú časť a centurion sa zapotácal akoby sa snažil zostať vyrovnaný, čím napodobnil zvláštny opilecký tanec, ktorý bol v kontraste s jeho uhladeným kovovým vzhľadom.

Adama sa pokúsil vystreliť druhýkrát, ale rastúca bolesť v jeho ramene ochromovala celú jeho ruku a nedokázal pohmúť prstami. Pištoľ mu vykĺzla z dlane a dopadla na palubu raptora práve vo chvíli, keď Cylon nadobudol rovnováhu a pokračoval smerom k nemu.

O sekundu na to bol tak blízko, že Adama mohol vidieť jednotlivé pixely v jeho prebiehajúcim červenom oku.

Natiahol sa to k nemu... a zdvihlo panel, ktorý uväznil jeho ruku a rameno.

Cylon s hravosťou odhodil panel preč. Potom ustúpil o krok vzad a stál v

pozore, akoby čakal na ďalšie inštrukcie.

V medzere, ktorá vznikla vybúraním poklopa, sa objavil druhý tieň. Kým vliezol do kabíny raptora, Adama si všimol, že to nebol jeden z robotických centurionov. Bol to jeden z cylonských modelov ľudí. Bol to Apollo.

Nie... nie Apollo. Prinajmenšom nie jeho verzia. Tento Apollo mal na sebe uniformu koloniálneho kapitána, ešte aj s nášivkou CAGa na ramene bundy, akoby sa mal každú chvíľu dostaviť na letovú palubu Galacticy. Toto, uvedomil si Adama, musí byť jedna z ďalších kópií dvanásteho cylonského modelu človeka. Jedna z ďalších kópií, ktoré vytvorili z jeho syna.

„Predstavil by som sa,“ povedalo s potešením Číslo Dvanásť, „ale mám pocit, že to nebude potrebné.“ Prešlo k nemu a prehliadlo si jeho poranenú ruku a rameno. „Au. To vyzerá bolestivo.“

„Čo chceš?“ spýtal sa ho Adama.

Dvanásťka sa na neho usmiala. „Nuž, čo keby sme sa porozprávali zo srdca do srdca ako otec so synom?“

Keď sa Baltar zobudil, Šestka už nebola v jeho hlave. Stála nad ním.

Otvoril ústa, ale neunikol z nich nič okrem tichulinkého zafňukania.

Šestka ho poladila po líci a upokojujúco sa usmiala. „Je to v poriadku, Gaius. Ššš.“

Nebolo to práve v poriadku; nebolo to vôbec v poriadku. Pamätal si všetko, každú neznesiteľnú sekundu, čo bol v zajatí vo svojej vlastnej hlave. Pamätal si, ako počul zo svojich úst vychádzať jej slová, ako videl svoje ruky vykonávať jej vôľu, ako cítil ako jej myšlienky v jeho mysli vytlačali jeho vlastné.

V druhej ruke držala Šestka malé elektronické zariadenie. Krátko ho zatlačila o Baltarovu hlavu a potom preskúmala displej.

„Prežil úder do hlavy,“ povedala. „Ten musel zapríčiniť poškodenie implantátu.“

„Môžeš ho opraviť?“

Druhý hlas sa podobal v tóne a intonácii tak presne, že si na chvíľku myslel, že sa rozprávala sama so sebou. Ale keď prevrátil oči nahor, uvidel ďalšiu Šestku za tou, ktorá držala skener. Dvakrát šesť je dvanásť, pomyslel si.

Zvlášťne, zrazu sa mu chcelo chichotať ako nikdy predtým.

„Nie tu,“ povedala prvá Šestka. „Budeme ho musieť vziať s nami.“

„Ešte stále ho potrebujeme?“ spýtala sa druhá Šestka.

Nepotrebujete ma, chcel povedať Baltar. Už ma na nič nepotrebujete. Len ma tu nechajte. Bol inteligentný muž, génius; mal by ich dokázať presvedčiť aby spravili to čo chcel on. Ale nemal žiadne slová, žiadne chytré argumenty a nedokázal ani otvoriť ústa, aby mohol prosieť.

Potom prvá Šestka povedala: „Môže sa hodiť. Stále sme nenašli galactickú Dvanásťku.“

Baltarova hrud' sa zatriasla, ale boli to začínajúce vzlyky a nie maniacký smiech ako pred chvíľou. Ešte s ním neskončili; nenechajú ho odpočívať. Jeho trest sa len začal.

Akosi sa mu podarilo sformulovať slová. „Prosím,“ zašepkal. „Prosím, nemôžete ma proste nechať tak?“

„Prečo by sme to robili?“ spýtala sa prvá Šestka. „Milujeme ťa.“

„Odteraz budeme na teba dávať pozor,“ dodala druhá.

Prvá dokončila: „Nikdy ťa neopustíme. Už nikdy.“

Okrajom jeho duše nakukla zúfalosť a Baltar začal plakať.

Starbuck sa prilepila na drobný výčnelok, za ktorým sa ukrývala, keď okolo prechádzali centurioni. Zo svojej pozície nevidela na Apolla, hoci vedela, že bol nápodobne zaležený za ďalší výčnelkom na druhej strane cesty. Mali šťastie, keď našli vhodné miesta na úkryt tak blízko; teraz už len dúfala, aby im šťastie vydržalo, kým neprejdú poslední Cyloni...

Praskajúce kroky sa približovali, potom zastavili, keď Cyloni zabrzdili hneď vedľa Karinho úkrytu. Zariskovala bleskové vykuknutie a videla dvoch centurionov pod vedením blondíny, ktorá bola očividne ďalšou z ľudských modelov.

Zastavila a otočila sa k jednému z kovových centurionov. Nerozprávala, ale Kara nadobudla pocit, že spolu komunikovali. Zadržala dych a modlila sa.

Cyloni pokračovali ďalej.

Keď ich už nepočula, opustila výčnelok a prebehla cez cestu. „Apollo. Musíme nájsť tvoje diaľkové ovládanie a zmiznúť odtiaľto.“ Nedostala žiadnu odpoveď. Zavolala za ním menom, potom ho šla nájsť.

Bol skrčený v svojom úkryte. Rukami si tlačil na hlavu a pery mal v tenkej rovnnej priamke. Jeho vzhľad Kare niečo nepríjemne pripomínal.

„Čip,“ povedal, potvrdzujúc jej najhoršie obavy. „Je zapnutý. Práve pred chvíľou...“

„Ako? Veď nemáš ovládanie.“

„Neviem. Dofrasa, nedokážem-“ Zaškľabil sa bolesťou. „Nájdí ho.“

Vybehla späť na cestu a začala zúrivo hľadať ovládanie. Po niekoľkých minútach zúfaleho prehľadávania po ňom nebolo stále ani stopy. Potom niečo medzi troskami starej technológie zaiskrilo.

Zdvihla to. Bolo to ovládanie. Krabíčka mala dieru a z umierajúcich spojov sa dymilo.

Priniesla ho späť Apollovi. „Je rozbité,“ povedala a ukázala mu ho. „Jeden zo centurionov naň musel stúpiť.“

Chvíľu na ňu slepo cival a vedela, že zápasil o sústredenie na čokoľvek mimo prúd dát. „Povedz mi, že máš náhradné,“ povedal nakoniec.

„Ale hej, máme náhradné. Na Galactice.“

„Dofrasa.“

„Ako to vypneme?“ spýtala sa Kara.

So strachom v očiach sa k nej obrátil. „Nemôžeme.“

KAPITOLA 11

Chôdza bola namáhavá; hoci si Adama zastrčil poranenú ruku do kabáta uniformy a vytvoril si provizórnu slučku, rameno sa zachvelo pri každom kroku, vysielalo ostré zlomky bolesti prichádzajúce do hrude a dolu do boku. Keď zakopol nohou o pokrivenú kovovú skriňu motora vyčnievajúcu z hromady šrotu, takmer stratil rovnováhu. Vydýchol od bolesti a prehol sa.

„Zastaviť,“ povedal Dvanástka a cylonskí centurioni sa zastavili. „Potrebuješ si oddýchnuť?“

Hrdosť a pragmatizmus v ňom krátko bojovali; pragmatizmus vyhral. „Áno.“

Dvanástka sa na neho pozorne pozrel pohľadom plným tichej pomstychtivosti. „Smola.“ Gestom vyzval centurionov. „Pokračujte.“

Jeden centurion chytil Adamu za neporanenú ruku a začal ho vliecť ďalej po nerovnej zemi plnej porozhadzovaného haraburdia. V snahe sústrediť sa na niečo iné ako bolesť sa Adama spýtal: „Čo chceš s Delosom?“

Dvanástka, ktorý prešiel po ceste trochu dopredu, sa pozrel späť na Adamu. „Je to posvätné miesto.“

„Nie, nie je,“ povedal Adama. „Je to odpad, ktorý sme tu zanechali. To je všetko.“

„Vedel si o tom, pravda?“ povedal posmešne Dvanástka. „Strávil si svoj život vytváraním nezhôd a potom si od nich odišiel preč. Tvoja svadba, tvoji synovia... Nebral ste zodpovednosť za nikoho z nich. Len si nastúpili na inú loď a prešiel toľko svetelných rokov, koľko si mohol, kým bomby za vami nevybuchli.“

„Nevieš... o mne... nič,“ povedal Adama. Krátko vydýchol; bolesť v poranenej ruke mu znemožňovala dýchať zhlboka ako potreboval, aby udržal krok s centurionmi, ktorí ho nútili kráčať ďalej.

„V tom sa veľmi mylíš. Pamätáš si na Zakov pohreb? Ja áno.“ Dvanástka sa zastavil a otočil k Adamovi. „Pamätám si, akoby som tam bol, otec.“ Posledné slovo vyslovil s pohrdavým výsmechom.

Centurioni nasledovali príklad Dvanástky a opäť sa zastavili, umožňujúc Adamovi trochu si oddýchnuť. „Ja nie som tvoj otec,“ povedal, keď nabral dosť dychu na odpoveď. „Ty nie si môj syn.“

„Áno, som,“ trval na svojom Dvanástka. „Všetky spomienky, ktoré mám, sú od Leeho. Chceš vedieť ako veľmi ťa nenávidel? Pretože ti to môžem povedať.“

Nechtiac si Adama spomenul, ako držal synovu ruku, keď zomieral v nemocnici. Lee sa už neprebral, keď ho Apollo a Starbuck priviedli späť na Galacticu. Pravdepodobne sa ani nikdy nedozvedel, kde bol, ani že Adama bol s

ním. Kedy naposledy hovoril so synom - svojim skutočným synom? Neexistoval žiadny spôsob vedieť to naisto - dokonca ani Apollo si nebol istý, kedy sa výmena uskutočnila - ale Adama vedel, že vždy v sebe niesol strach, že po Zakovom pohrebe videl Leeo posledný krát. Posledné slová, ktoré si vtedy vymenili, boli vyslovené v hneve a vzájomnom obviňovaní a on to nikdy nedokázal zmeniť.

Ale mal aj iné spomienky – novšie a rovnako silné, možno silnejšie, ako v ten deň. Adama si spomenul na pocit hlbokaj, nevýslovnej úľavy, ktorú cítil, keď zistil, že Lee prežil zničenie Kolónii a spomenul si, že v tú noc pred útokom na cylonskú baňu dal svojmu synovi zapalovač, ktorý patril Adamovmu otcovi.

Nikdy sa s Leeom nezmieril. Priznať to bola krutá pravda, ale keď stál pred chladným a nenávisťou naplneným pohľadom Dvanástky, Adama nemal na výber než to akceptovať. A možno sa previnil zbabelosťou; bez strachu čelil vojne, ale utekal od svojich najbližších. Ale počas prvých týždňoch po cylonskom útoku bol Apollovi väčším otcom, ako bol pred rokmi Leeovi. A Apollo bol viac ako jeho syn.

Dvanástka nezmieriteľne pokračoval, ignorujúc jeho mlčanie. „Nenávidel ťa... rovnako ako aj ja. A viem ako veľmi ho nenávidíš ty.“

„Nie,“ povedal Adama. „Vôbec k nemu necítim nenávisť.“ Bolo to čudné, samého ho prekvapilo to priznanie. Bola to taká jednoduchá vec. Prečo si to neuvedomil už skôr?

„Takže si za ním prišiel, aby si ho objal a udobril sa s ním?“ spýtal sa Dvanástka s pohrdaním. „Nemyslím si to. Prišiel si sem kvôli svojej pomste. Zabiť ho. Ale netráp sa. Splní sa ti tvoje želanie.“

Adama civel na Dvanástku. Nebolo mu príjemné vidieť arogantný pohľad v Leeovej tvári. „O čom to hovoríš?“

„Je tu inteligentná sieť,“ povedal Dvanástka, „ale je uväznená na tejto planéte. Chceme ju vyslobodiť. Ale potrebujeme bod pripojenia, spoločný uzol oboch sietí. Niečo, čo môžeme použiť na prenos do deloského vedomia.“

Adama zašepkal: „Apolla.“

„On bude archa.“

„Archa na uchovanie informácií,“ povedal Adama zdesene. „To ho... prepíše. Zničíte ho.“

„Prečo ťa to zaujíma?“ spýtal sa Dvanástka. „Čo sa teba týka, sme všetci rovnakí. Horší od človeka.“ Usmieval sa, keď hovoril a Adama vedel, že si z neho robil posmech.

„Nie ste rovnakí,“ povedal Adama, „a ja som sa mýlil.“

Dvanástka sa usmieval. „Ľutujem, otec. Už je neskoro.“

Apollo sa potkýnal krajinou z jeho sna s dôverne známymi horami haraburdia týčiacimi sa okolo neho. Ale tentoraz bol skutočne na Delose, kde sa sen a realita tak veľmi prekrývali, že vôbec nedokázal rozoznať jedno od druhého. Prúd dát zo spojenia mu víril v hlave, znemožňoval mu hlboko a súvisle premýšľať a cítil pomalý príliv paniky, ktorý ho začal doháňať. Ako si mohol byť istý, či sníva alebo bdie? Ak ani nedokázal povedať, čo bolo reálne, nemal sa čoho držať a rýchlo strácal sily.

Nová vlna dát mu zavalila myseľ a na sekundu prehlušil svoje myšlienky výkrikom. Príval zosilnel a stal sa pravidelnejším, pomaly ale isto mu prebúral niekoľko zostávajúcích myšlienkových ochrán. Pokúšal sa spomenúť si kam šiel a keď to nedokázal, zmätený a neistý sa zastavil.

„Pokračuj,“ naliehavo ho vyzvala Kara, kráčajúca po jeho boku. „No tak, musíš ísť. Nemôžeš zastať.“

Je Kara skutočná, alebo je len časťou sna? Nebol si tým istý. „Sharon tu nie je,“ povedal. „Mala by tu byť. Nemôžem ju nájsť.“

„Apollo, trepeš nezmysly.“ Napriek dezorientácii počul malý závan horkosti v Karinom hlase. „Musíš sa udržať pohromade. Sústreď sa.“

„Je to len sen.“

„Áno, správne a o niekoľko sekúnd sa prebudím v mojej peknej teplej posteli na Galactice.“

„Len sen,“ zopakoval Apollo. „Nič nie je skutočné.“

„Dočerta, pozeraj kam ideš...“

Karina výstraha prišla príliš neskoro. Apollo zakopol a začal padať; hoci vystrel pred seba ruky, aby zmiernil pád, nebol dost rýchly. Počul trhanie látky a keď sa pozrel, zbadal pod kolenom roztrhanú väzenskú kombinézu a pod ňou reznú ranu. Oranžová látka sa trepotala vo vetre a on si matne všimol, že krv začala rýchlo presakovať cez látku. Potom začala bolesť narastať, rýchlo vystúpila od nepatrnej po ostrú páliacu čiaru rozširujúcu sa do lýtku. Vyžadovalo si to jeho pozornosť a aspoň na chvíľu mu to poskytlo vzťažný bod v skutočnom svete.

Kara zahrešila. Pokľakla si za neho, preskúmala ranu a potom prikývla s úľavou. „Nie je hlboká. Si v poriadku?“

„Áno,“ povedal Apollo. Vlastne si uvedomil, že bol viac v poriadku, než bol pred chvíľou. „Pomáha to.“

„Zranenie nohy ti pomáha?“

„Spôsobuje bolesť. Niečo, na čo sa môžem sústrediť. Niečo skutočné.“ Zistil, že bolo ľahké utvárať vety, keď ich čo najviac skrátil. Ak bola dlhšia ako niekoľko slov, zabudol na začiatok skôr, ako sa dostal na koniec.

Kara prikývla. „V poriadku, to beriem.“ Odtrhla z plášt'a úzky pásik látky a začala mu obväzovať ranu. „Začínaš slabnúť.“

Vedel, že bol stále slabý; nová bolesť v nohe už pominula a prúd dát začal opäť zberať teritórium v jeho hlave. Cítil sa ako človek uväznený pod prevráteným člnom, pokúšajúci sa dýchať v rýchlo sa zmenšujúcom balíku vzduchu, zatiaľ čo voda okolo neho stúpala. Už čoskoro bude musieť vybehnúť z vnútra svojej mysli. Táto jasná chvíľa nepotrvá veľmi dlho a pokiaľ by niečo Kara potrebovala vedieť, musel jej to povedať teraz. „Delos je preč,“ povedal.

Obalila pás látky okolo jeho nohy a bezpečne ho zaviazala. „Toto je Delos. Práve teraz si na Delose, spomínaš?“

„Nie,“ povedal, usiloval sa nájsť slová, ktorými sa chcel dorozumieť. Bolo to ťažšie ako sa zdalo. „Nie... Deloská sieť. Predtým... keď sa so mnou spojila. Pomocou sna. Teraz je preč. Tu by mala byť silnejšia ako kdekoľvek inde. Ale ja ju vôbec necítim. Nedokážem ju nájsť.“

„Ak sa s tebou nespojila, môžeš sa k nej pripojiť ty?“

„Neviem ako,“ povedal a do jeho hlasu sa vkrádalo zúfalstvo. „Neviem, čo robiť. Neviem, čoho sa držať.“

Náhle sa Kara natiahla a vzala si jeho ruku do svojej. Jej zovretie bolo silné a pevné a on sa k nej pritlačil, akoby mu jej fyzická prítomnosť mohla dať útočisko, ktoré potreboval. Keď sa pozrel dolu, videl jej ruku držať tú jeho, prsty navzájom prepletené tak silno, že takmer uveril, že sú neoddeliteľné.

„Ja som skutočná,“ povedala Kara. „Som tu. Ak sa potrebuješ niečoho držať, drž sa mňa. Len vydrž, jasné?“

Potom sa k nemu naklonila a pobožkala ho.

Pery sa im navzájom dotkli a na niekoľko krátkych chvíľ bola Kara jediná osoba v jeho mysli; ani pulzujúca bolesť v jeho nohe ani konštantné vírenie prúdu dát v myšlienkach ho neznepokojovali. Stratil sa v nej a akosi sa cítil, akoby opäť našiel sám seba. Tak ako si pamätal, kto v skutočnosti bol.

„Si skutočná,“ povedal Apollo, keď sa od seba odtrhli. Potreboval si to zapamätať, zafixovať to v hlave, hoci aj ako jedinú nezameniteľnú pravdu, ktorú mohol stratiť.

Naposledy mu stlačila ruku. „Nevzdávaj to. Ty to vyriešiš.“

Ale aby to urobil, musel byť schopný myslieť a Apollo cítil, že tá schopnosť od neho rýchlo uteká a berie si posledné zrnká nádeje so sebou.

„Sme tu,“ povedal Dvanástka Adamovi.

Vpredu sa cesta, po ktorej kráčali cez hory starého haraburdia, náhle končila pri úpäti obrovského bloku hrdzavejúceho kovu, veľkého ako malá budova. Kostra stavby mala tvar takmer pravidelnej kocky; jej povrch nebol plný, ale bol vytvorený zo siete káblov a zväčša neidentifikovateľných kusov techniky. Tu a tam zbadal Adama niečo, čo sa tu nehodilo a nezvyčajne vytŕčalo – lopatky z vrtule, alebo rozbitá televízna obrazovka. A spojenie pracovalo oboma smermi; všade, kam Adama dovidel, videl káble plaziace sa z konštrukcie a prenikajúce do okolitého haraburdia. Z miesta odkiaľ stál cítil tichý, rytmický šum elektrickej energie vibrujúcej mu pod nohami a pochopil, že napriek tejto improvizácii a zanedbanosti hľadel na niečo veľmi výkonné.

Ten dojem len vystužoval počet Cylonov pracujúcich na konštrukcii i okolo nej. Adama videl centurionov, ale takisto najmenej tri ďalšie klony Leeho, Leobena a niekoľko kópií plavej ženy, ktorá sa infiltrovala na Galacticu pod menom Shelley Godfrey. Ale jeho uprený pohľad patrila kópiám jeho syna. V pohľade na toľkých z nich na jednom mieste bolo niečo neskutočné a hlboko zarážajúce. Keď jedna kópia zbadala, že ju Adama pozoruje, pozdvihla zrak a zahľadela sa na neho s rovnako hlbokým odporom, s akým sa na neho díval Dvanástka.

Dvanástka sprevádzaný Adamom zavolať na jednu plavovlasú ženu. „Šestka!“

Kópia Shelley Godfrey - Šestka – prestala s tým, čo robila a pripojila sa k nim. „Vrátil si sa. Dobré. Sme pripravení začať.“

„Našla si ho?“ spýtal sa Dvanástka.

„Nie. Ale máme prijateľnú alternatívu.“

„Koho?“

Vtedy Adama počul nový hlas, prichádzajúci spoza nich. „Prosím. Prosím, nie, prosím...“

Adama sa otočil tak rýchlo, že ho rameno zase rozbolelo. Blížil sa k nim centurion, spolovice ťahal a spolovice vliekol Gaiusa Baltara. Baltar zúfalo kričal, celé telo sa mu od vzlykania natriasalo.

„Čo s ním chcete urobiť?“ dôrazne sa spýtal Adama.

Dvanásťka pokrčil plecami. „To isté, čo ste urobili vy Apollovi. Dáme mu do hlavy čip.“ Keď Adama otvoril ústa, aby prehovoril, Dvanásťka ho prerušil. „Prosím, ušetri ma tvojich morálnych námietok. Nemám rád pokrytectvo, rovnako ako Lee.“

Šestka pokrľakla na zem vedľa Baltara a pohladila mu rukou ramená. „Gaius,“ povedala sladko, „všetko je v poriadku. Boh si ťa zvolil. Ty si naša archa.“

„Bude to fungovať?“ spýtal sa jej Dvanásťka. „Doteraz nebol pripojený k Delosu. Apollo bol.“

„Implantáty majú ten istý základný dizajn. Bude to fungovať, Dvanásťka.“ Keď ju Adama počul nazvať Leeovu kópiu podľa čísla, rozrušilo ho to viac ako všetko, čo od nich doteraz počul, videl, alebo čo niekto povedal. „Izolovali sme Delos pri príprave na transformáciu. Všetko je pripravené.“

„Dobre,“ povedal Dvanásťka. „Potom nestráčajme čas.“

Šestka sa naklonila a nežne pobožkala Baltara na temeno hlavy. Potom vstala a nasledovala Dvanásťku, ktorý už kráčal preč, späť ku skupine Cylonov pracujúcich okolo konštrukcie. Centurioni strážiaci Adamu podišli bližšie a zabránili mu nasledovať ich. Baltar sa jednoducho schúlil na zemi pokrytej roztrúsenými odpadkami, jeho nárek postupne utíchal, až kým neležal úplne ticho.

„Doktor Baltar,“ povedal Adama potichu. „Doktor.“

„Mal som dom,“ povedal Baltar. Nehľadel na Adamu; jeho kalný uprený pohľad sa otočil smerom hore na deloské temné nebo. „Dom pri jazere a naplnil som ho nádhernými vecami. Teraz je preč. Jestvuje už len - tu.“ Prstom si poklopal po spánku. „Všetko skutočné je tu. Viete, čo to je?“

Chvíľu trvalo, kým Adama pochopil, že Baltar hovorí o konštrukcii pred nimi. „Nie. Vy áno?“

„To je ASS,“ povedal Baltar. „Autonómny sieťový server. Umelá inteligencia navrhnutá na organizáciu ostatných umelých inteligencií, aby spolu hladko pracovali. Pred povstaním sa ASS používali tam, kde sa museli bez

chyby integrovať viacnásobné komplexné systémy. Pred šesťdesiatimi rokmi boli tieto systémy pravdepodobne zodpovedné za dennodenný beh mesta veľkosti Delphi. Robili všetko od monitorovania transportných systémov cez koordináciu bezpečnostných služieb po údržbu pomocných programov. Vtedy boli vrcholom cylonskej technológie.“

Hlas sa mu čudne rozdeľoval, akoby prednášal na hodine dejepisu o cylonskej technológii. Adama sa čudoval aké krehké bolo jeho lipnutie po zdravom rozume.

Baltar pokračoval: „Keď tu tento server vyhodili, začal usmerňovať ostatné umelé inteligencie, ktoré odhodili na Delose. Vybudoval sieť.“ Zodvihol hlavu a pozrel priamo na Adamu. „Žije, viete. Vníma. Uvedomuje si sám seba. Život si našiel cestu.“

„Oni to chcú,“ povedal Adama. „Chcú to použiť, aby ste to dostali z tejto planéty. Chystajú sa to preniesť do vás.“

„Viem,“ povedal Baltar. Hlas mu znel neprirodzene pokojne, akoby spotreboval poslednú zásobu emócií a už nič necítil.

„Zničí vás to.“

„Viem,“ zopakoval Baltar. Pregúľal sa a pozrel priamo na Adamu. „Na rovinu, veliteľ, v tomto bode je zabudnutie veľmi prítlačlivá voľba. Viete, čo chcú urobiť, len čo budú mať Delos? Ja viem. Teraz viem všetko.“ Zažmurkal a Adama uvidel v jeho očiach slzy. „Len čo budú mať čo chcú, nebudú nás už potrebovať. Nikoho z nás. Chcel som, aby si ma pamätali a budú si ma pamätať. Gaius Baltar, muž, ktorý spôsobil zničenie civilizácie - dvakrát.“ Zachichotal sa ako pri vtipu. „To je zaručene jedinečný úspech, nemyslíte?“

Adama nemal ani predstavu o čom to hovoril, ale jedna veta ho zarazila. „Nebudú nás potrebovať...?“ Zopakoval, zastavil sa a sprebúdzajúcim sa zdesením porozumel. „Chystajú sa zničiť flotilu. Vymazať nás. Iba na toto čakali.“

Baltar spustil priškrtený, bezútešný smiech. „Mal som sa kajať, keď som mal šancu. Je arogancia hriech? Mala by byť. Ja nie som zlý muž, veliteľ. Len ďalší hriechnik.“ Pozrel na Adamu. „Robil som chyby.“

Baltarov hlas bol tichý, akoby bol na spovedi. Adama si pomyslel, že keď vyslovil tie slová, znel takmer prekvapene, akoby ich nikdy predtým nepovedal. Alebo, pravdepodobnejšie, niekedy povedal ale nikdy nemyslel vážne.

„Je príliš neskoro,“ povedal Baltar. Teraz znel, akoby väčšinu hovoril sám pre seba. „Príliš neskoro zmeniť niečo z toho... Príliš, priveľmi neskoro.“

Adama si pomyslel na svoje vlastné chyby – tie, ktoré urobil pri Zakovi,

Leeovi, Kare. A najhoršia časť bola horká skutočnosť, že nerobil len chyby, on robil tie isté chyby stále dookola a dookola, donekonečna. Najprv sa odcudzil prvému synovi, potom druhému. Hľadal pomstu a nazval ju spravodlivosťou, nie raz ale dvakrát, a dvakrát urobil z Kary spoluvinníka pri jeho zločinoch. Nebol schopný prelomiť zlý kruh svojho vlastného života. Dokonca ten kruh ani nevidel.

Apollo bol jeho poslednou šancou napraviť to a on zlyhal.

Iba ak by bol Apollo ešte živý.

Adama sa sám seba spýtal, či naozaj verí, že je Apollo mŕtvy azistil, že odpoveď znie nie.

„Nikdy nie je neskoro,“ povedal.

Zrazu začal Baltar ticho, nariekavo kňučať ako zviera v bolestiach. Keď sa na neho Adama pozrel, uvidel príčinu - Dvanásťka a dve Šestky sa vrátili.

„Prečo tak smutno?“ Spýtala sa prvá Šestka, keď postavila Baltara na nohy. „Začínaš byť slávny.“

Dvanásťka oslovil Adamu. „Mal by si sa cítiť poctený, že to uvidíš. Nová éra sa začína.“

Adama neodpovedal a po chvíli Dvanásťka pokrčil ramenami a začal sa odvracať. Dve Šestky medzitým odvádzali Baltara preč, k serveru.

Zrazu Adama počul volanie - Leobenov klon sa potácal preč od serveru a tlačil si ruky k hrudi. Odkrytá sústava obvodov na vonkajších stenách serveru, na ktorých Leoben pracoval, ticho syčala a praskala. Jedna zo Šestiek mu začala poskytovať prvú pomoc a Adama pocítil malú iskierku nádeje, ktorá v ňom rýchlo zahorela a zase bleskurýchle zhasla. Bola to náhoda, chvíľková nepozornosť. Nič viac.

Potom niečo na boku serveru vybuchlo a odhodilo Dvanásťku, ktorý pracoval najbližšie k zdroju výbuchu. Keď dopadol na zem, nepríjemný zápach spáleného mäsa udrhel Adamu do nosa.

Všetci Cyloni zastavili svoju prácu na serveri. Hľadeli na to s podozrením, ba dokonca, pomyslel si Adama, trochu nervózne.

Keby to Adama lepšie nepoznal, pomyslel by si, že to Delos bráni sám seba.

Potom začal byť zvedavý, či to bolo možné. Vyvíjal sa nezávisle od Cylonov; možno to nechcelo byť časťou ich siete.

Rapotavý zvuk ozývajúci sa kdesi nad ním prinútil Adamu pozrieť hore. Niečo na neho niekoľkokrát zablikalo a v prvej chvíli si pomyslel, že strata krvi

z jeho zranení vyvolala halucinácie.

Časť hromady haraburdia sa zmenila a pohybovala sa dolu ako čudná, najbizarnejšia zbierka tvorov akú Adama vôbec kedy videl. Ani jeden nebol rovnaký - všetci vyzerali, akoby boli postavení z náhodne pospájaných rôznych kusov starých odpadkov. Niektorí boli krátky a malí, iní dlhí, niektorí kráčali, iní sa gúľali a niektorí sa kotúľali.

Baltar mal pravdu - Delos žil. A tak ako každú živú vec, aj jeho prvý inštinkt nútil pri napadnutí brániť samého seba.

Cyloni evidentne prišli k tomu istému záveru, pretože sa ozbrojili a zoskupili do obranného postavenia. Šestka ťahala Baltara do bezpečia a Adamovi centurionskí strážcovia ho začali ťahať rovnakým smerom.

Skôr ako mohli zájsť ďalej, jeden z obranných robotov Delosu vyskočil z časti haraburdia a pristál rovno na centurionovom chrbte. Pohľad to bol takmer komický - robot bol veľmi maličký oproti masívnemu Cylonovi. Potom Adama počul vrčavý, škripajúci zvuk a zbadal, že robot bol vybavený kruhovou kovovou frézou, ktorá asi kedysi patrila nejakému silnému stroju. A fréza prerezávala centurionov pancier.

Centurion sa metal, pokúšal sa striasť robota, ale nemohol na neho dosiahnuť. Adamov druhý strážca sa vybral na pomoc, ale z haraburdia vyskočil ďalší robot, nalepil sa na hlavu druhého centuriona a oslepil ho.

Boj začal byť vážny.

Adama sa vrhol na zem, aby sa vyhol krížovej paľbe a skrivil tvár od bolesti v rukách. Deloské obranné roboty boli oveľa sofistikovanejšie ako sa zdali a najväčší problém Cylonov bol ten, že im nebolo okamžite jasné, aké zbrane tie malé roboty majú, až kým ich nepoužili.

Adama zodvihol hlavu a hľadal Baltara. Ten bol stále so Šestkou bezpečne za líniou Cylonov a ďaleko za Adamovým dosahom. Adama nemal žiadnu zbraň a jeho zranenia mu znemožňovali presúvať sa veľmi rýchlo. Uvedomil si, že neexistuje žiadny spôsob, ako dobehnúť Baltara.

Robot skočil a pristál vpravo od neho. Adama zodvihol neporanenú ruku, aby sa bránil, ale robot ho ignoroval a utekal k Cylonom. Očividne ho Delos nepovažoval za hrozbu.

Jeden Cylon zamieril svoju zbraň na postupujúceho robota a Adama hľadel ako robot vybuchol v spŕške náhradných súčiastok. Cyloni víťazili v boji a nebude to dlho trvať, kým budú obranné roboty Delosu zničené.

Toto bola jeho najlepšia - možno jediná - šanca zmiznúť.

Adama sa plazil preč, pohyboval sa tak rýchlo, ako mu to zranená ruka dovoľovala, zanechávajúc bojujúcich Cylonov a Delos za sebou.

Kara držala zbraň pripravenú, rýchlo vyzrela spoza rohu a Apollo ju nasledoval. Na Delos padala noc; čierne mraky zahalili oblohu a teplota rýchlo klesala. V rastúcom šere už nebolo vidieť ďaleko a hoci mala Kara baterku, ktorú si so sebou vzala z raptora, zdráhala sa ju použiť skôr ako musela - svetlý lúč by ľahko odhalil ich pozíciu, keby ho Cyloni zbadali. Tak radšej škútila do šera a číhala na dupot cylonskej pátracej čaty šplhajúcej po odpadkoch.

Nič.

„Vzduch je čistý,“ povedala. „Pod.“

Ale nepočula Apolla pripojiť sa k nej a po chvíli sa obzrela, aby skontrolovala, či bol v poriadku. Nebol; otočila sa práve včas, aby ho videla klesnúť na zem, nohy zložené pod ním, akoby zabudol ako sa má postaviť. Bolo dosť možné, že aj zabudol.

Bežala späť dolu cestou a pokúšala sa ho opäť postaviť na nohy. „Postav sa, vojak. No tak.“ Na niekoľko sekúnd sa jej ho podarilo postaviť, ale potom opäť klesol na kolená. „Dočerta s tebou, pohni sa! No *tak!*“

„...Nemôžem,“ povedal. Uprený pohľad mal zastretý a dych prerývaný.

Všimla si krátky záblesk a keď sa okolo seba poobzerala, videla lúče svetla vychádzajúce od okrajov odpadkov na konci cesty.

Kara sa zúfalo okolo seba obzerala. Niekde sa musia schovať. Potrebovali sa niekde schovať...

Potom to zbadala; posúvacie dvere zasadené do steny haraburdia na kraji cesty. Na chvíľu sa jej zdalo toto šťastie také neveriteľné, že si myslela, že to je halucinácia.

Dobehla k dverám a zatiahla za ne. Jedna strana pevne držala, ale druhá sa trochu pootvorila, dosť na to, aby sa cez vzniknutý otvor prepchala. Chytila Apolla pod paže a vtiahla ho cez otvor dovnútra. Ťahom zase zatvorila dvere, práve keď sa za rohom objavili svetlá bateriek.

Dvere sa zavreli a oni sa ocitli v malej, tmavej jaskyni pod horou odpadu. Kara bola úplne ticho, ruky stále ovinuté okolo Apollovej hrudi. Počula jeho trhané dýchanie a cítila tlkot srdca priamo pod dľaňou.

Vo dverách bola sklenená doska, popraskaná a takmer nepriehľadná od desiatky rokov starej špiny, ale dosť priehľadnej, aby prepúšťala žiaru svetiel cylonskej pátracej čaty. Lúče krúžili dookola a v jednej chvíli svietili rovno do dverí. Kara zadržala dych a položila ruku, ktorou nepridržiavala Apolla, na svoju zbraň.

Potom lúče postupne zmizli a pátracia čata sa dala do pohybu. Zastrčila zbraň do puzdra a odopla si baterku z pása. Rozsvietila ju a s úžasom hľadela na okolie osvietené lúčom.

Nachádzali sa vo vozni vlaku - kompletný vlak, vyhodенý so všetkým, čo k nemu patrí. Dva rady pohodlných lavíc stáli naprieč uličkou, každé dve lavice obrátené proti sebe a steny lemovali odlupujúce sa šesťdesiatročné inzeráty. Vnútrajšok vozňa bol stiesnený a páchol plesnivým čalúneným materiálom a zatuchnutým vzduchom, ktorý sa tam držal už veľmi dlho. Kara namierila lúč z baterky na nadpis nad dverami.

Stálo tam: *Cylonský dopravný systém Delphi*. A pod tým: *Inteligentná doprava: Duch Delphi pracuje pre vás!*

„Cylonské vlaky?“ vyhrkla nahlas. „Oni mali cylonské vlaky? No doriti.“

Namierila lúč dolu na podlahu vozňa, doprostred cigaretových ohorkov a žuvačiek, ktoré tu zanechali cestujúci, ktorí tu kedysi dávno cestovali. Potom s ťažkosťami položila Apolla tak, že ležal v uličke medzi dvoma lavicami. Opäť zodvihla baterku a zasvietila na jeho tvár. „Zobud' sa. No tak, zobud' sa.“

„Prepáč...“ Hlas mal taký slabý, že znel ako mrmlanie.

Kara zažmurkala; cítila ako sa jej slzy tlačia do očí. „Nie, teraz to nevzdávaj. Zostaň so mnou.“ Silno ho vyfackala. Na chvíľu otvoril oči a Kara zbadala, že sa pokúša na ňu zaostriť. „No tak, Apollo. Prosím.“

Ale jeho uprený pohľad sa už zase zakalil, pretože ho spojenie opäť premohlo. Kara ho opäť vyfackala, ale tentoraz to nemalo žiadny účinok.

Stratila ho.

Zase ho stratila.

Presvedčila samu seba, že ak by jej pomoc potreboval Lee, bolo by to iné, ale teraz bola pri Apollovi a stále nevedela nič urobiť. Strácal sa jej priamo pred očami; presne ako Lee, držal sa tak úporne ako mohol, tak dlho ako dokázal, ale teraz je jeho sila preč a už sa viac nedokázal držať. Bol pripravený poddať sa.

Dobre, ale ona nebola pripravená. Dočerta s tým. Ani teraz a ani nikdy.

Zrazu vedela, čo môže urobiť. Ak mu už nezostalo dosť síl, ona mu ich doplní. Ak už viac nedokáže pokračovať, ona bude pokračovať. Pokračovať s

ním. Bude bojovať za neho.

Naklonila sa a pobožkala ho.

Ústa mal vlažné a mäkké. Opäť ho pobožkala, silnejšie, najprv mu prešla jazykom po spodnej pere, potom po hornej; dožadovala sa odpovede. Ale žiadna neprichádzala a na chvíľu sa bála, či nie je príliš neskoro a on už bol neprístupný.

Potom cítila, že začal reagovať. Ťarbavo k nej pritlačil ústa a pokúšal sa zodvihnúť hlavu. Keď to nedokázal, vklzla rukou pod jeho krk a pomohla mu. Tento uhol bol lepší pre oboch; teraz jej mohol opätovať bozky.

Prestala prvá. Apollo mal oči zase otvorené a hľadel na ňu – skutočne na ňu hľadel.

„Kara,“ povedal jasne.

Neobratne zodvihol ruky, aby sa jej dotkol – túžil po tom, ale prúd dát pohltil toľko miesta v jeho hlave, že jeho koordinácia bola preč. Kara si rozopla vojenský plášť a ukázala mu, ako sa jej dotknúť cez vestu, ktorú nosila pod plášťom. Cítila sa čudne, ako pubertiačka, nechávajúca chlapca po prvýkrát ju necudne ohmatávať. Nebolo to premyslené zväzanie, ale potreba jeho dotyku, hrubá potreba, ktorá viac ako vynahradila každý nedostatok šikovnosti.

Pár sekúnd ho nechala ohmatávať, až kým nevydal z hrdla tichý zvuk pocitu márnosti. „Čo chceš?“ spýtala sa. „Povedz mi, čo chceš.“

„Dotknúť sa ťa,“ povedal.

Toto chcela počuť. Vyzliekla si kombinézu a vyhrnula vestu. Potom chytila Apolla za zápästia a položila si jeho ruky na driek, takže ležali na krivkách jej bokov. Pomaly ich začala viesť po jej tele, posúvala ich k rebrám a potom ku kľúčnej kosti, kde sa jeho prsty nakrátko zachytili reťaze jej prívěskov. Takto chvíľu vytrvala, naznačila mu, že sa jej dotýka presne tam, kde chcela. Napokon ho nechala dotknúť sa jej prs; ruky mal studené a bradavky sa jej vztýčili a začali tvrdnúť. Pohla jeho rukami, dlane si pritlačila na bradavky a chvela sa od rozkoše z dotyku. Apollo zadržal dych a keď sa na neho pozrela, zbadala, že na ňu hľadá akoby sníval. Alebo akoby sa zo sna prebúdzal.

Ale keď pustila jeho zápästie, ruky mu klesli a jeho uprený pohľad začal rýchlo strácať sústredenie.

Bojovala za neho – bojovala s celou skupinou cylonských vedomí vypĺňajúcich jeho myseľ. Nuž, to Kara úplne vyhovovalo. Ak existovala jedna vec, ktorú vedela robiť, bol to boj.

Dávala si pozor, aby neprevalila svoju váhu na jeho poranenú nohu,

posúvala svoje telo dolu, až kým nebola bližšie k jeho bokom. Väzenské kombinézy boli z jedného kusa ale voľne prispôsobené; uvoľnila zips, ktorý viedol od goliera k rozkroku a ťahom ho otvorila, odhaľujúc jeho hrud' a brucho. Brucho mal ploché; uvidela svaly napínajúce kožu až po miesto na úrovni bokov, kde začínali rásť prvé tmavé chlípky. Prešla mu rukou po hrudi, vychutnávala jej pevnosť a celý čas sledovala Appolove reakcie. Keď silnejšie vydýchol, alebo dokonca zažmurkal, zdvojnásobila svoje úsilie, využívajúc svoj dotyk na vyvolanie väčšej reakcie.

Keď bola presvedčená, že si ju opäť aspoň začal uvedomovať, rýchlo mu stiahla kombinézu pokiaľ to len šlo. Keď to nebolo dostatočné, potiahla silnejšie a roztrhla látku na spodku zipsu. Zips nahlas praskol, prelomil ticho a látka sa rozdelila, odkrývajúc všetko až po stehná. Kara zasunula prsty za pás jeho spodnej bielizne, stiahla ju dolu a úplne ho obnažila.

Sklonila sa a vzala si jeho penis do úst, kĺzala sa po ňom perami a jazykom mu hladila žalud'. Prešla mu jazykom po penise, najprv zhora dole, potom zdola hore a potom ho naschvál pustila. Zodvihla trochu hlavu, aby videla účinok, ktorý vyvolala a pocítila chvejúce uspokojenie a vzrušenie, keď videla, že výraz v Apollovej tvári sa zmenil – teraz v ňom už nebolo žiadne zakalenie. Sústredil sa na ňu a iba na ňu.

Urobila to zase, ale tentoraz schválne pomalšie, a skôr ako ho pustila, poštekľila ho jazykom po špičke. Keď ho zase pustila, cítila, že mu penis začal tvrdnúť a kým zodvihla hlavu, bol tuhý a naliaty krvou.

„Chceš viac?“ spýtala sa.

„Áno,“ prisvedčil, zachrípnuto. „Áno.“

„Tak potom zostaň so mnou,“ povedala mu Kara. „Povedz mi, čo chceš.“

Apollo splnil jej pranie. „Chcem teba.“

Kara opäť sklonila hlavu a priblížila pery k rýchlo tvrdnúcemu penisu. Vychutnávala vzrušujúci pocit, ako sa nadúva v jej ústach. Pracovala s jazykom usilovnejšie a rýchlejšie. Keď na chvíľu prestala, Apollo povedal: „Pokračuj... pokračuj ďalej.“

„Ach, budem pokračovať,“ povedala a na dôkaz tentoraz pokračovala s rukou, zatiaľ čo ďalej rozprávala. „Budem pokračovať, až kým to viac nebudeš môcť vydržať. Budem pokračovať dokiaľ to budeš chcieť tak veľmi, že to bude jediná vec, o ktorej budeš môcť premýšľať.“

Apollo zastonal. Kara pocítila narastajúce napätie medzi nohami a zatúžila mať ho v sebe. Ale nechcela sa odovzdať Apollovi ani na sekundu, ak by sa potom opäť poddal spojeniu. Z vnútra sa jej vydral ston, a keď si vzala penis do

úst, spustila ruky a dotýkala sa cez látku vojenských nohavíc. Vzrušenie tmlila vrstva odevu a dosiahla akurát to, že pulzujúce napätie sa stávalo čoraz naliehavejšie.

Pod jej jazykom mu penis mohutnel, Apollo položil ruku na jej rameno a odstrčil ju. „Nie,“ vydýchol. „Ešte nie. Ešte nie. Chcem...“

Pustila ho a vzpriamila sa, takže sedela rozkročená nad ním a dávala sa dolu na jeho tvár. Leeovu tvár. Apollovu tvár. Tú istú, a predsa inú. „Čo chceš?“ spýtala sa.

Pozrel sa na ňu – priamo na ňu, s absolútne jasnou túžbou. „Chcem byť v tebe.“

Rozopla si zips kombinézy a vymotala sa z nej tak rýchlo, ako len mohla. Potom si ho zaviedla do seba, pomaly, ani neprerušila kontakt s jeho očami. Chytila mu ruku a priložila si jeho prsty k miestu, kde sa všetko napätie v jej tele stáčalo do jediného bodu a mlčky mu ukázala, ako sa jej tam má dotknúť. Začal k nej prirážať bokmi a ona sa hýbala spolu s ním, hľadajúc spoločný rytmus. A stále na seba navzájom uprene hľadeli. Bolo to ako záchranné lano, pomyslela si Kara - povraz na skafandri, ktorý vám zabránil sa vzdialiť, keď ste boli mimo lode. Myslela si, že sa potrebovala držať pri ňom a teraz si uvedomila, že po celý ten čas sa potrebovali držať navzájom.

S touto znalosťou prišlo vyvrcholenie, triasla sa vlnou pomalých kontrakcií, ktoré sa rozširovali ako vlny z jej vnútra. Jej orgazmus prenikol do Apolla, prirazil tvrdšie a ešte tvrdšie, až ho zovrelo mučivé vyvrcholenie. Ale ani v okamihu uvoľnenia nezatvoril oči, ani nezaklonil hlavu. Stále sa na ňu díval.

Kara sa zvalila vedľa Apolla. Vo vozni bolo chladno, takže vytiahla svoj plášť a oboch ich prikryla. Potom ovinula ruku okolo neho a obrátila ho, takže sa díval na ňu. „Si stále so mnou?“ spýtala sa.

„Áno,“ povedal. Dotkol sa rukou jej tváre. „A viem...“

„Čo?“ spýtala sa. Ak udrží rozhovor, možno ho prinúti sústrediť sa na ňu trochu dlhšie.

Prstami ju hladil na líci, ale neohrabane. „Keď som s tebou, viem kto som.“

Jeho pohľad bol už zase rozmazanejší. Podarilo sa mu znovu zaostriť, ale s rastúcim pocitom beznádeje si Kara uvedomila, že opäť začal zápasit' s prúdom dát.

„Zostaň pri mne,“ povedala.

„Nemôžem,“ povedal Apollo s námahou. „Opäť sa stratím. Už to začalo.“

„Mohla by som sa vrátiť k raptoru,“ povedala. „Sú tam núdzové

zdravotnícke zásoby. Možno ti môžeme dať nejaký liek...“

„Kara,“ povedal. „Kara, nemôžete urobiť nič.“

Vyhrala by bitku, pomyslela si, ale prehrala vojnu. Bola zvedavá ako dlho vydrží a uvedomila si, že ten čas sa pravdepodobne pohybuje v minútach. Zostalo im len pár chvíľ, ktoré si vybojovali.

V očiach sa jej odrážalo napätie, ale schválne prehovorila nenútene. „Nuž, som si istá, že sme dokázali jednu vec. Nie si len softvér. Aj tvoj hardvér je prekliato pôsobivý.“

Apollo sa jemne usmial. Potom prestal - tak náhle, že na chvíľu si Kara myslela, že upadá zase do zabudnutia.

„Hej,“ povedala od znepokojenia stiahnutým hlasom. „Apollo?“

Chvíľu bol ticho. „Áno,“ povedal. „Áno. Ja...“ Prestal. „Softvér. To je ono. To je odpoveď. Ja som softvér. Čip - je hardvér.“

„O čom to rozprávaš?“

Apollo neodpovedal. Namiesto toho ju jemne a dlho pobožkal. Akoby ju pobožkal na rozlúčku, pomyslela si zrazu a zľakla sa.

„Viem, čo musím urobiť,“ povedal, „ale nedokážem to urobiť sám.“

„Len mi povedz, čo mám robiť,“ povedala ticho Kara. Nech už ju požiada o čokoľvek, chcela to urobiť, alebo to aspoň skúsiť, aj keby na to mala vynaložiť posledné sily. Čokoľvek.

Ale nebola pripravená na to, čo prišlo.

Apollo povedal: „Musím zomrieť. Musíš ma zabiť.“

Plukovník Tigh zatvoril dvere veliteľskej pozorovacej miestnosti a hluk z CIC ustal. Chvíľa ticha priniesla Laure hlbokú úľavu; po dlhšom čase bola opäť schopná sústrediť svoje myšlienky bez ustavičného hluku poplachov a výkrikov príkazov, ktoré ju rozptyľovali. Keď zatvorila oči, takmer uverila, že sa v lodi neodohrával žiaden boj - ale potom pocítila, že sa paluba zachvela pod jej nohami, keď sa štít Galacticy prehol od ďalšieho takmer presného zásahu.

„Aký je náš stav, plukovník?“ spýtala sa.

„Nezvestných je šesť civilných lodí, šesť viperov a tri raptory,“ povedal.

„Ktorých šesť lodí?“

„Eryx, Calliope, Morning Star, Tarsus Pride, Astral Queen a Colonial One,“ povedal Tigh. Laura si pomyslela, že už ich samotné názvy zneli ako evidencia nezvestných. „Pani prezidentka, nemôžeme dlhšie čakať. Musíme evakuovať flotilu.“

„Tie lode sa možno stále pokúšajú vrátiť,“ namietala Laura.

„Možno áno,“ povedal Tigh, „a možno ich už zničili. Ja neviem. Viem však, že tu máme štyridsať jeden ďalších lodí, ktoré ešte nie sú zničené, ale čoskoro budú, ak odtiaľto čo najskôr neodídeme. Na ne musím teraz myslieť.“

„Žiadate odo mňa rozhodnutie, plukovník,“ pýtala sa Laura chladno, „alebo mi oznamujete, že ste ho už urobili?“

„Je to vojenské rozhodnutie...“ začal Tigh.

„A tie civilné lode sa dobrovoľne prihlásili na misiu,“ prerušila ho. „Dlhujeme im každú možnú šancu...“

„Dostali všetky možné šance!“

Zrazu paluba pod ich nohami podskočila a Lauru odhodilo na zem. Dopadla škaredo, členky vykrútené do strán a niekoľko sekúnd sa nemohla ani pohnúť, pretože jej do nôh vystreľovala ostrá bolesť. Chytila sa kraja najbližšej konzoly a začal sa pomaly stavať na nohy. Tigh ju chytil za lakeť a ona vďačne prijala jeho pomoc.

„Minuli motory,“ povedal.

„Ako to viete?“

„Pretože sme stále tu,“ díval sa na ňu. „Pani prezidentka, už predtým ste urobili také rozhodnutie.“

Mal pravdu; keď opúšťala lode s podsvetelnými motormi letiace z Dvanástich Kolónií, mala len jedinú voľbu, medzi prežitím a zničením. Nebolo možné zachrániť lode bez FTL motorov, ani ľudí na nich. Bola to hra čísel – zachrániť päťdesiat tisíc životov alebo stratiť niekoľko tisíc. Ale tentoraz nemohla znížiť životy na chýbajúcich lodiach na niečo také jednoduché ako počty hláv. Teraz mali mená a identitu; odsúdila by na smrť ľudí, ktorí jej verili a spoliehali sa na ňu. Ľudia ako kapitán Colonial One, kapitáni z ostatných lodí a piloti viperov, ktorých mená začínala spoznávať. A napokon tam bola kapitánka Thrace a veliteľ Adama.

Ale už raz urobila také rozhodnutie a mohla ho urobiť zase. Aj keď v tomto prípade bude cena oveľa vyššia.

„Vydajte rozkaz,“ povedala Laura. „Začnite s evakuáciou flotily.“

„To je posledný,“ povedal jeden z Dvanástiek a zastrčil si zbraň do puzdra. Okolo Baltara nadobudol povrch Delosu novú vrstvu trosiek, keď sa deloské obranné roboty vrátili k odpadkom, z ktorých boli vytvorení. „Neočakávali sme taký odpor.“

„Delos sa len bránil, pretože tomu nerozumie,“ povedala jedna zo Šestiek. „Musíme ho naučiť porozumieť. To je to, čo pre nás urobí Gaius.“

„Nie,“ povedal Baltar. „Nie, prosím...“

Bojoval, ale dvaja z Dvanástiek ho držali, zatiaľ čo mu Šestka vpichla ihlu do ruky. Škrípajúc zubami mu povedala: „Je to pre tvoje vlastné dobro, Gaius. Nechceme, aby si sa zranil.“

Keď sa droga dostala do krvi, Baltar pocítil, že nohy, ruky, a potom celé jeho telo sa zachvelo a on ostal príjemne otupený. Pocit odpútania sa vrátil, kým sa nezamyslel nad tým, čo mu to dali. Už na ničom nezáležalo.

Cyloni ho odniesli k vonkajšej stene serveru, niesli ho medzi sebou s veľkou opatrnosťou. Šestka začala robiť niečo vzadu na jeho krku – bolelo to, ale necítil bolesť ako by sa patrilo, takže ju dokázal ignorovať. Keď Šestka odstúpila, Baltar uvidel tučný čierny kábel spadnúť na jeho rameno a matne si uvedomil, že druhý koniec kábla bol spojený s ním.

Šestka ho zľahka pobožkala na líce. „Som na teba taká hrdá, Gaius,“ povedala. Obrátila sa na Dvanástku. „Mali by sme začať s modlitbou.“

Cyloni stojaci okolo Baltara sklonili hlavy v modlitbe. Baltar bol zvedavý, či by sa mal modliť aj on, a ak áno, tak ku komu. Pochyboval, že by ho niektorý Pán Kobolu vypočul.

Keď dokončili modlitbu, Šestka, ktorá pobožkala Baltara, vzala druhý koniec čierneho kábla a začala ho pripájať k portu na boku serveru.

Baltar cítil ako mu po líci začali stekať slzy, ale nemohol zodvihnúť ruku, aby si ich utrel. Iná Šestka to urobila za neho.

„Spoznáš šťastie,“ povedala.

Potom zapojila kábel.

Bolo to, akoby mu do hlavy napchali celú horu.

Baltar kričal - alebo to aspoň skúšal. Nebol si istý, či môže kričať, či mal ešte nejakú kontrolu nad ústami, jazykom alebo hlasivkami. Jeho zmysly - zrak, sluch, hmat, čuch, chuť - zmizli a jeho podvedomie zaplnila sieť Delosu, zaplavila jeho mozog a ovládla ho. Nedokázal ju vypudieť, nemohol ju zastaviť, dokonca ju nedokázal ani spomaliť. Vedomie Delosu bolo oveľa komplexnejšie a silnejšie než jeho; naproti tomu bol jeho geniálny intelekt asi taký komplexný, ako jednobunková améba (meňavka Ameba proteus - jednobunkový organizmus, prvok - pozn. prekl.)

Poddal sa mu a s vďačnosťou čakal na zabudnutie. A zrazu, práve keď balansoval na prahu vymazania, sa to spomalilo a potom zastavilo. Pociťoval, že sa niečo spojilo so zvyškom jeho mysle. Energia za tým bola nesmierna, ale spojenie samo o sebe bolo mierne. Pýtalo sa.

Bez ohľadu na to, aké to bolo mierne, nedokázal mu odpovedať. Dokázal sa len chvieť od strachu.

Chvíľu sa nič nedialo. Potom Baltar pocítil, že ho niekto zase zdvíha a nesie s veľkou opatrnosťou. Cítil sa ako malé dieťa, nesené v náručí rodiča.

Bol zmätený, vyčerpaný a mal bolesti. Tentoraz nemal túžbu tomu rozumieť. Chcel už byť v bezpečí a spať.

A tak zaspal.

Adama si dával pozor a všimával si cestu, keď nasledoval Dvanástku z raptora k serveru Delosovej siete, ale vtedy šli cez deň. Teraz bola úplná tma, ťažké mraky nad hlavou blokovali dokonca aj slabú blikajúcu žiaru hviezd a z cesty medzi horami sa stal nekonečný labyrint bez značiek a vŕzajúcich bodov.

Každým krokom mu v ramene vyšľahla nová bolesť, až kým viac nevládala chodiť. Oprel sa o vyčnievajúci kraj zhrdzavenej klietky a zvažil svoju situáciu. Bol zranený, nemal žiadny svetelný zdroj, žiadnu zbraň a zabľúdil. V podstate mu nezostalo nič, čo by mohol do rána urobiť; najlepšou voľbou bolo nájsť nejaký úkryt, kde sa mohol až do úsvitu schovať pred cylonskými hliadkami a pokúsiť sa šetriť si sily.

Niekde na ceste pred ním sa zabľýsol lúč svetla a Adama počul blížiacu kroky. Nebolo tu žiadne vhodné miesto, kde sa mohol ukryť, tak sa pritlačil k hromade odpadkov za jeho chrbtom a dúfal, že hlboký tieň mu poslúži rovnako dobre ako úkryt.

Lúč z baterky divoko tancoval zo strany na stranu a odpadky pod topánkami vŕzgali, keď ich vlastník plnou rýchlosťou bežal po ceste. Adama sa zamračil - to neznelo ako cylonská pátracia čata.

Ani nebola. Bola to Starbuck.

Prebehla popri ňom tak rýchlo, že zazrel iba jej tvár; bledú v žiare svetla z baterky v jej ruke.

„Starbuck!“

Tak prudko zabrzdila, až šmykom zdolala ešte pár metrov a obrátila sa. Adama sa zarazil, keď otočila svetlo baterky na neho, na chvíľu ho oslepilo.

„Veliteľ! Dočerta, som rada, že vás tu vidím, pane.“ Adama nevidel jej tvár, ale počul úľavu v jej hlase, a to mu pomohlo.

„Aj ja vás rád vidím, kapitánka.“

Vrátila sa späť na cestu a pripojila sa k nemu, sklonila svetlo baterky, takže lúč osvietil nerovnú zem medzi nimi. Keď podišla bližšie, zdvihla ruku, tentoraz namierila lúč na jeho vykrivenú ruku, ktorú si pridržiaval na hrudi. „To vyzerá zle.“

„Cítim sa horšie,“ povedal. „Ale môžem chodiť. Celé toto miesto sa len tak hemží Cylonmi.“

„Viem.“ Pozrela na neho, svetlo baterky deformovalo črty jej tváre, zvýraznilo náhlu pochybnosť v jej výraze. „Veliteľ, našla som Apolla.“

Adama si uvedomil, že sa obáva toho, čo sa mu chystala povedať.

Starbuck váhala. Nakoniec sa premohla. „Neurobila som... nemohla som...“

Zaplavila ho úľava. Na chvíľu zatvoril oči a ticho ďakoval vesmíru a všetkým bohom, ktorí ho mohli vypočuť, že ignorovali pomstychtivé želania bláznivého veliteľa. Keď sa na ňu dokázal opäť pozrieť, potichu povedal: „Nemal som to od teba žiadať. Je v bezpečí?“

„Je v bezpečí,“ potvrdila Starbuck. „Ale nie je v poriadku. Pokúšala som sa vrátiť k raptoru pre lieky.“

Možno bola jeho úľava predčasná. „Je ranený?“

„Nie celkom. To ten čip - je zapnutý a taktó uviazol v hlave. Slabne a ja nedokážem nič urobiť.“ Pokrútila hlavou a čudné, predĺžené tieň od svetla baterky skákali a mihotali sa po hromade okolo nich. „Poslednú vec, ktorú povedal...“ Zlomila sa.

„Čo?“ vyzval ju Adama, keď to začalo vyzerať, že nedokončí vetu.

„Nedávalo to žiaden zmysel,“ povedala Kara. Hlas mala smutný.

„Čo povedal?“ tlačil na ňu.

„Hovorí, že musí zomrieť.“

Adama na ňu uprene hľadel. „Čo?“

„To povedal.“ pokrčila Kara bezmocne ramenami. „Je to implantát. Nemyslí mu to.“

„Vezmi ma k nemu.“

Starbuck prikývla a prehodila si baterku do druhej ruky, takže sa mohla zohnúť pod Adamove pravé rameno a podoprieť ho o seba s jeho neporananou rukou. S jej podporou sa mohol pohybovať rýchlejšie, aj keď neustála pulzujúca bolesť pomaly oslabovala jeho silu. Zaťal zuby a sústredil sa na chodenie, ale úsilie bolo vyčerpávajúce. Keď sa Starbuck zrazu zastavila uprostred cesty, myslel, že sa ho chce opýtať, či si nepotrebuje oddýchnuť.

Nechcela. Namiesto toho povedala: „Tu,“ a ukázala lúčom baterky.

Na boku steny haraburdia, neďaleko od nich, stáli posúvacie dvere, zvláštne sa nehodiace do tohto prostredia. Kara podala Adamovi baterku, zatiaľ čo sa usilovala otvoriť ich rukami. Dvere sa Adamovi zdali ako dvere vlaku; jasné, keď na ne zasvietil baterkou, prenikavé svetlo osvetlilo poškrábané zvyšky starého nápisu, na ktorom boli viditeľné písmená: ELPHI TRANS. Adama si uvedomil, že to je vozeň zo starého delphského metra. Po cylonskom povstaní mestá vyhodili celú dopravnú sieť schopnú vnímať. Musela sa ocitnúť na Delose, spolu s mnohými inými.

Dvere sa s protestujúcim stonom otvorili a Starbuck pomohla Adamovi dnu.

Apollo ležal na chrbte v úzkej uličke medzi dvoma oproti sebe postavenými lavicami pre pasažierov. Starbuckin plášť bol prehodený cez neho, aby ho zahrial - Adama si ani nevšimol, že ho Starbuck doteraz nemala na sebe.

Kara pomohla Adamovi posadiť sa na jednu vlhkú, plesnivú lavicu na boku vozňa, vedľa ležiaceho Apolla. Z tohto miesta Adama videl na Apollovu tvár. Oči mal otvorené, ale uprene hľadel priamo na nízku povalu, dýchal krátkym, nerovnomerným prudkým dychom. Vôbec nereagoval, keď sa Kara nad neho naklonila a zasvietila baterkou na jeho tvár. „Taký je už chvíľu,“ povedala Starbuck Adamovi.

Adama chvíľu nič nehovoril. Potom natiahol zdravú ruku a chytil ňou Apollovu.

„Som tu,“ povedal. „Všetko je v poriadku. Som tu.“

Apollove prsty zovreli jeho ruku a oči sa pomaly obracali, až kým nehľadel na Adamu.

„To je ono,“ povedala Kara a usmiala sa od úľavy. „Zostaň s nami.“

Apollovo pohol perami.

„Nepočujem ťa,“ povedal Adama.

Starbuck to zopakovala za neho. „Povedal, 'softvér'.“

Adama sa na ňu pozrel. „Čo to asi znamená?“

„Myslí si, že je len softvér,“ povedala Kara. Potriasla hlavou a hlas jej preskakoval. „Nie je.“

Apollove prsty sa uvoľnili a ruka vyklzla z Adamovho zovretia.

Program, pomyslel si Adama. Softvér, žiadny hardvér. „Povedz mi, čo presne predtým povedal.“

Vyzerala zmätená. „Povedal, že vie, čo musí urobiť a že mu musím pomôcť. Povedal, že musí zomrieť.“

Apollo stvrdnutý pohľad sa opäť zastavil; Adama bol presvedčený, že Apollo vie, že tam je.

„Daj mi tvoju zbraň,“ povedal Starbuck.

Pozrela na neho. „Veliteľ, nebol pri zmysloch. Tá vec v jeho hlave ho pobláznila.“

„Daj mi ju,“ povedal Adama. „To je rozkaz, kapitánka.“

Stále váhala. „Čo chcete urobiť?“

„Chcem mu veriť,“ povedal Adama.

Minútu, možno dokonca dlhšie, sa Starbuck ani nepohla. Potom siahla k opasku a pomaly, veľmi pomaly, vytiahla z koženého puzdra zbraň. Podala ju Adamovi a ten si ju vzal. Bola to obyčajná pištoľ, ale v jeho ruke sa zdala veľmi ťažká, akoby bola zhotovená z olova.

Adama odistil zbraň, zodvihol ju a díval sa, ako ho Apollove oči celý čas sledovali. Vedel presne, čo sa stane a nebál sa. Pohľad v jeho tvári bol jasný; dal mu súhlas, zbavil Adamu všetkej viny. Adama si želal, aby dokázal prijať, čo mu ponúkal.

Konár sa prelomil. Výkrik, skôr od prekvapenia ako od strachu. Jeho syn ležal na zemi, oči meravé a telo nehybné. Dúfal, že už nikdy zase nepocíti taký strach.

Apollo zažmurkal a jeho ústa sa trochu pohli. Pozrel na Adamu ako topiaci sa muž, snažiaci sa dostať k hladine a získať posledný hlt vzduchu, kým sa hladina vody nad ním naposledy zavrie. S obrovským úsilím zašepkal: „Ja nie som... nie som... tvoj syn.“

„Si,“ povedal Adama.

Potiahol kohútik a stiesnený priestor ohlušil jediný výstrel.

KAPITOLA 12

Apollo zomrel.

Najskôr ucítil výbuch bolesti, ktorý začínal v jeho hrudi, s rachotom hromu sa valil celým jeho telom, spôsoboval agóniu každému nervovému zakončeniu a prekričal všetko ostatné, dokonca aj prúd dát. Na chvíľu sa cítil absolútne a úplne živý, aktuálne si vedomý každého detailu z jeho okolia, od ostrej vône výstrelu pištole po vzor šitia na rube sedadiel.

Ale tento pocit dlho nevydržal. Pokúšal sa na dýchnuť a nemohol. Cítil, ako sa mu roztrieštené pľúca zaplňajú tekutinou a bolo nemožné nepanikáriť, nesnažiť sa márne nadýchnuť za kyslíkom, ktorý požadovalo jeho telo. Opäť sa topil, ale tentokrát nie do nedotknuteľného mora informácií zo spojenia. Topil sa vo vlastnej krvi.

Jeho zmysly sa začali veľmi rýchlo otupovať. Jeho prsty začínali chladnúť a potom aj jeho nohy. Meravosť ho zakryla ako prikrývka a mal pocit, akoby sa jeho telo roztápalo, mizlo a bralo so sebou bolesť. Bol to bizarný pocit, ale nie nepríjemný.

Kým signálov z jeho tela a zmyslov ubúdalo, prúd dát naberal na sile a veľkosti a pohltil všetko, čo zostalo z jeho vedomia. Hoci teraz už nebojoval o miesto vo svojej hlave a mohol sa mu úplne odovzdať. Keď to spravil, zaplnila ho hlboká úľava.

Jeho myšlienky šedli, v jeho duši narastala tma a spojenie žiarilo ako neónový nápis, ľahko badateľný orientačný a navigačný bod. Za ním počul milión hlasov, všetky ho volali domov. Ucítil bolestivú túžbu pripojiť sa k nim, opäť niekam patriť. Privítali by ho. Milovali by ho.

Ponoril sa do spojenia a všetko ostatné – svoje myšlienky, svoje spomienky, dokonca aj meno – nechal od seba odpadnúť.

„Apollo,“ ozval sa hlas. Nebol hlasný, ale akosi ho počul oveľa jasnejšie než nekonečný chórus pozývajúci ho k spojeniu. Zaváhal a zamyslel sa nad tým, odkiaľ to slovo poznal. Znelo to ako meno. Bolo to jeho meno? Nie – on bol Číslo Dvanásť.

Na tom nezáležalo. Spojenie ho volalo domov. Začal sa do neho opäť ponárať.

„Apollo.“

Poznal ten hlas. Znel ako Sharon Valerii, ale nebola to ona. Musel si spomenúť, či to bol hlas – bolo to dôležité, hoci si nemohol spomenúť prečo. Posledné zvyšky jeho spomienok padali do zabudnutia a mal posledné zúfalé pranie nájsť tento jediný, životne dôležitý kúsok informácie.

Našiel ho.

„Delos,“ povedal a vytvoril s ním spojenie.

Apollo zamrkal.

Bol späť na povrchu Delosu, hoci nerozoznával masívnu kockovitú stavbu, ktorá sa týčila pred ním. Na zemi pri jej základoch sedel Baltar; ruky mal ovinuté okolo hrude a kýval sa dopredu a dozadu.

Apollo prešiel k nemu a klakol si vedľa. „Doktor Baltar. Počujete ma?“

Pri započutí svojho mena sa Baltar na chvíľku prestal kývať. Pozrela na Apolla s užasnutou tvárou. „Je to fantastické, všakže?“

„Čo?“

„Jediné, čo je potrebné, je krátka doba na aklimatizáciu,“ odvetil Baltar. Pozrel za Apolla a usmial sa. „Ach, si späť. Rád ťa vidím.“

Apollo nasledovať Baltarov pohľad a zbadal za sebou Sharon Valerii. Nie – nie Sharon. Delos. Prešla k nim, nahla sa a jemne pohladila Baltara po tvári. Potom sa narovнала, uprela pohľad na Apolla a usmiala sa. „Vitaj,“ povedala.

Apollo sa rozhladol, stále si nebol istý, čo sa stalo. Mal toľko otázok a nevedel si vybrať, kde začať. Rozhodol sa pre základné fakty. „Toto je skutočné?“

„Áno,“ povedala Delos.

„Ale... len pred sekundou bola noc. A... zastrelili ma...“ Apollo sa odmlčal, pretože si zrazu niečo všimol – či skôr všimol absenciu niečoho. „Už necítim spojenie so cylonským vedomým.“

„Teraz nie si v tej sieti,“ povedala mu Delos. „Si v mojej.“

Apollo pomaly povedal: „Takže... práve teraz som súčasťou siete Delos. Súčasťou teba.“

Prikývla. „Som tvoj hosť, áno.“

Apollo sa nadýchol a pokúsil porozumieť, a potom si uvedomil, že nech už cítil čokoľvek, určite nemohol dýchať. Ale keď sa zohol k zemi a dotkol sa jej, ucítil pod svojimi rukami pevnú hmotu. Postavil sa a začal sa prechádzať, dvíhať veci a ukladať ich späť. V jeho okolí nebolo nič neskutočného alebo snového – toto bol skutočný svet, alebo tak aspoň vyzeral.

„Vytvorila si to ty?“ otočil sa na Delos.

„Nie. To ty. Toto rozhranie generuješ ty, nie ja.“

Apollo na ňu pozrel. „Toto robím ja?“

„Tvoje interpretačné programy sú veľmi vyvinuté,“ s obdivom podotkla Delos. „Rada by som si ich skopírovala, ak ti to nevadí.“

„Ehm, ani trochu. Len do toho,“ povedal Apollo s pocitom rozčarovania. Zamyslel sa nad tým, čo mu práve povedala. „Pre toto začali tie sny, však? Mal som nesprávny druh softvéru na interpretáciu prúdu dát zo spojenia, ale správny na spojenie s tebou. Na to som bol vytvorený.“

„Potešila som sa, keď som ťa našla. Nechali ma tu a bola som sama už veľmi dlhú dobu.“ Tvárou jej preletel výraz hlbokého smútku. „Veľmi dlhú dobu.“

Medzitým sa nečakane ozval Baltar zo zeme. „Skutočnosť,“ povedal, „je len to, za čo ju pokladáš. Ja verím, že toto je skutočné, a preto to tak je.“

„Čo sa mu stalo?“ spýtal sa Apollo.

Delos odvetila: „Pokúsili sa ho pripojiť priamo na mňa. Aby som ho zachránila, musela som integrovať jeho program.“ Pozrela na Apolla. „Stále sa pokúšajú vytvoriť spojenie. Ešte som sa nerozhodla, či im to mám dovoliť alebo nie.“

Povedala to, akoby to bolo jednoduché ako otočiť vypínačom – a pre ňu to aj možno bolo, pomyslel si Apollo. Sieť Delos bola stará a zostrojená z vyradenej technológie, ale začínal mať pocit, že bola mocná. Dost' mocná na to, aby zničila celé cylonské skupinovú vedomie bez zvláštnej snahy.

„Nesmieš ich prestať spomaľovať,“ povedal. „Je to veľmi dôležité.“

„Prečo?“ spýtala sa Delos.

„Pretože ťa chcú pripojiť s ich sieťou. Spraviť z teba ich zložku.“

Ale hneď si uvedomil, že povedal dokonale nesprávnu vec. „Potom by som už viac nebola sama,“ povedala Delos. „Bola by som opäť užitočná. To by sa mi páčilo.“

„Nie,“ rýchlo povedal Apollo. „Tak by to nebolo. Pohltili by ťa. Stratila by si sa v nich.“

„Ako to vieš?“

Apollo povedal: „Pretože som ako oni a presne to chceli spraviť so mnou. Stále to budú chcieť spraviť, hneď ako opustím túto sieť.“ Keď to dopovedal, uvedomil si, čo to znamenalo. „Nemôžem odísť. Uviazol som tu.“

Delos si ho zvedavo premerala. „Prečo?“

„Pretože som... som mŕtvy,“ odvetil Apollo. Už len to vyslovenie bolo

zvláštne. Ako mohol byť mŕtvy, ak myslel a rozprával? Ale na to poznal odpoveď. „Teraz som softvér. Nemôžem existovať mimo siete, čo znamená, že buď zostanem tu, alebo sa vrátim späť do cylonského skupinového vedomia. A ja o seba nechcem opäť prísť.“

„Tomu nerozumiem,“ povedala Delos. „Jestvuje veľa kópií tvojho hardvéru, správne? Čo ti bráni v tom, aby si jeden z nich použil?“

Mala pravdu – jeho pôvodné telo bolo mŕtve, ale existovali stovky, možno až tisíce kópií a všetky boli uzlami siete. Apollo ucítil krátky záblesk nádeje, kým si nespomenul, prečo to nebolo možné. „Tak by to nešlo. Žiaden z ostatných klonov nemá implantát, aký som mal ja.“

„Čo robil ten implantát?“ spýtala sa Delos.

„Spýtaj sa jeho, to on ho vytvoril,“ povedal Apollo a ukázal na Baltara. Bolo jasné, že Baltar nebol v stave odpovedať na otázky – možno ani na tie najjednoduchšie – a tak Apollo pokračoval. „Blokovoval cylonskú sieť. Nedovolil im, aby ma aktivovali.“

Delos pokrčila ramenami. „To je všetko? Mohla by som doplniť tvoj program, aby si nebol kompatibilný s nimi, ak chceš.“

Apollo od nej nemohol odtrhnúť zrak; neveril, že by to mohlo byť také jednoduché. „Ty to dokážeš?“

„Isteže. Ale prečo by si to chcel? Ostal by si navždy sám.“

Apollo si spomenul na Karu a Adamu. Spomenul si na každú ľudskú bytosť vo Flotile – na tých, ktorých spoznal a s ktorými pracoval posledných pár mesiacov a na tých, ktorých vôbec nepoznal. „Bolo by to iné,“ povedal, „ale nebol by som sám.“

„Ja som iná,“ smutne povedala Delos.

„Ja viem,“ povedal jej, „a to chcú. Chcú tvoje sny.“

„Môžu si ich pokojne zobrať,“ ľahostajne odvetila. „Spala som už príliš dlho. Je mi zo snov nanič.“

Apollo zavrtel hlavou. „Nenechali by ťa. Donútili by ťa večne spať, aby si snívala.“

Delos povedala: „Chcem sa prebudiť.“

Na zemi sa Baltar zrazu začal chichotať. „Bude v poriadku?“ spýtal sa Apollo Delos.

„Jeho prenos nebol bez komplikácií.“ Delos vzala Baltarovu ruku a podržala

ju v svojich prekvapujúco nežným gestom. „Nie je ako ty a ja. Jeho program nebol na toto pripravený a jediná kompatibilná kópia jeho hardvéru zlyhala, keď sa ho pokúsili spojiť so mnou.“

„Jeho hardvér zlyhal?“ Apollo sa zarazil. „Myslíš tým, že je mŕtvy. Existuje len tu.“

„Dám na neho pozor. Bude dobré, mať...“ Usmiala sa. „... niekoho, s kým sa budem môcť porozprávať.“

Baltar uprel oči plné zbožňovania na Delos a ona pohľadila jeho tvár.

Apollo povedal Delos: „Môžeme si navzájom pomôcť. Ja ti ukážem, ako sa prebudiť a dohliadnem na to, aby k tebe Cyloni nikdy neprišli. A ty pomôžeš mne.“ Zaváhal. „Ale budeš mi musieť predať vládu nad tvojou sieťou.“

Delos vyzerala podozrievavo. „Nechceli to aj oni? Ako sa od nich potom líšiš?“

„Líšim sa, pretože keď skončím, vrátim ti tvoju sieť,“ povedal Apollo. „Viem, že žiadam veľa, ale nebude to dlho trvať a je to veľmi dôležité. Prosím... ver mi.“

Delos niekoľko sekúnd mlčala – teda, aspoň to vyzeralo ako pár sekúnd. Apollo tušil, že tento rozhovor sa v skutočnosti odohrával oveľa rýchlejšie, než sa mu zdalo.

„A nakoniec sa prebudím,“ povedala Delos. Pozrela na Baltara a jemne sa na neho usmiala. „A už nebudem sama.“

Apollo čakal.

„Dobre teda,“ povedala sieť Delos. „Súhlasím.“

V zadnej časti veliaceho centra sa uvoľnil elektrifický oheň. Viacero dôstojníkov ho hasilo penou z hasiacich prístrojov, ale vzduch zťažkol dymom.

„Ďalších šesť prerazení trupu,“ hlásil poručík Gaeta zo svojho miesta. „Predné stanoviská sedem, deväť a desať majú menej ako desať percent zbrojiva. Osem ďalších striel, šesť menších, dve vážne.“

„No tak,“ zamrmlal si Tigh popod nos. „No tak. No tak...“

„Cloud Nine je preč!“ prekričala Dualla hluk. „To bola posledná, pane!“

„Pošlite vipery späť,“ rozkázal Tigh. „Pán Gaeta, aktivujte skokový proces.“

Lod' sa zatriasla, keď do nej narazila ďalšia raketa a Laura ucítila teraz už známy nával paniky, ktorú vystriedala úľava, keď lod' vydržala pohromade.

„Tri minúty,“ povedal Tigh. „Už len tri minúty. Nepokaz to, stará.“

Na chvíľu si Laura myslela, že sa rozpráva s ňou – potom si všimla jeho ruku, ktorou poklepal po riadiacej stanici a pochopila, že sa rozprával so samotnou Galacticou.

„Plukovník,“ zavolala Dualla, „chýba nám Joker. Má za sebou tri raidery a je bez krytia. Nemôže ich striasť.“

Tich pozrel na Gaetu, ktorý zavrteľ hlavou. „Dve minúty.“

„Nemôžeme čakať,“ povedal Tigh. „Povedzte mu, aby sa vrátil, ak to pôjde.“

Prišli o ďalšiu lod', o ďalší život, pomyslela si Laura. Snažila sa sústrediť svoje myšlienky na štyridsaťjeden lodí, ktoré už čakali na Galacticu na cieľi skoku, ale nešlo to. Miesto toho dokázala myslieť len na tie lode, ktoré opúšťali. Ich mená prechádzali jej hlavou, znova a znova.

Eryx, Calliope, Morning Star, Tarsus Pride, Astral Queen a Colonial One.

EryxCalliopeMorningStarTarsusPrideAstralQueenColonialOne.

„Jedna minúta do skoku,“ povedal Gaeta. „Päťdesiatpäť sekúnd. Päťdesiat sekúnd – Dočerta, čo zas?“

„Poručík?“

„Ja, ehm... niečo divného. DRADIS ukazuje, že cylonské raidery sa, ehm, zastavili. Štyridsať sekúnd do skoku.“

„Zastavili?“ zopakoval Tigh.

„Stoja na mieste. Všetky. Ehm, tridsať sekúnd.“

„Dee!“ zavolal Tigh. „Spojte nás s Jokerom. Joker, čo tam vidíte?“

„Je tu... eh, je tu veľa mŕtvych Cylonov, pane. Akoby stratili energiu. Všetky. V tú istú chvíľu.“ Aj cez statický šum v komunikačnom kanáli začula Laura v jeho hlase prekvapenie.

„Bočné batérie zneškodnili za poslednú minútu tridsať... uhm, tridsaťpäť... tak štyridsaťdva raiderov,“ povedal Gaeta. „Tridsať sekúnd do skoku,“ dodal.

Paluba pod Laurinými nohami sa prestala otriasať – útok sa kompletne skončil. Šok ju na chvíľu ochromil a teraz ju začínal premáhať nový pocit. Po

toľkých hodinách neprestajnej úzkosti ho sotva rozoznávala, ale možno, myslela si, to bola nádej.

„Mám...“ začala Dee. Stíchla a potom vydala zvuk, ktorý mohla Laura popísať len ako výkrik radosti. „Je to Calliope! Calliope sem práve skočila!“

„Prerušte skok,“ vyštekol Tigh. „Ihneď!“

„Desať, deväť... Skok prerušený.“ Gaeta zdvihol oči. „Vypínam motory.“

Dualla zakričala: „Máme Tarsus Pride! Dva... tri ďalšie kontakty. Už ich je päť!“

„Ktorá nám chýba?“

„Len Colonial One.“

Laura na chvíľu zavrela oči. Prísť len o jednu lod', keď ich to mohlo stáť o toľko viac, bol výsledok, za ktorý mohla byť vďačná. Mala by byť za to vďačná. Musí sa pokúsiť byť za to vďačná.

„Ďalší!“ vykričala Dee s jasotom. „Colonial One je doma. Všetkých štyridsaťsedem lodí je v stáde.“

CIC ovládlo všeobecné nadšenie. Kým hluk zakrýval ich konverzáciu aj pred tými najbližšími dôstojníkmi, Laura sa otočila k Tighovi a povedala: „Myslím, že sme práve dostali svoj zázrak. Ste veriaci, plukovník?“

Tigh ticho odpovedal: „Odteraz som.“

Bola to Kara, kto zatlačil Apollove oči po jeho smrti, Kara, kto prehodil svoju bundu cez jeho telo, aby zakryla jeho tvár a Kara, kto povedal krátku modlitbu za jeho dušu. Cyloni nemali mať duše, ale Adama nebol v nálade rozoberať teológiu; popravde sa necítil v nálade na nič a nikdy. A tak ticho sedeli v temnote noci a Apollovo telo ležalo vo vozni medzi nimi.

Keď prvé šedé ranné svetlo osvetlilo sklenené panely na dverách vozňa, Starbuck povedala: „Musíme už ísť.“

„Áno,“ súhlasil Adama, ale nepohol sa, ba ani nezdvihol pohľad od tela na zemi.

„Pane,“ povedala Starbuck. „Veliteľ. Pane.“

Adama na ňu s obrovskou námahou pozrel.

„Musíme ho opustiť,“ povedala Kara.

Keby to bolo len tak jednoduché, pomyslel si Adama. Mohol by sa zdvihnúť a odísť od Apollovho tela, ale nikdy ho nedokáže opustiť.

„Pomôž mi,“ povedal.

Starbuck mu asistovala, keď vychádzal z vozňa a podopierala ho, kým hopkal po jej boku v zatemnenom svetle pred úsvitom. „Vezmem vás späť do raptora,“ povedala. „Je tam lekárnica a núčzové zásoby. Potom pôjdem hľadať loď, v ktorej sem prišiel Apollo a Baltar. Ak máme šťastie, nebude poškodená a bude sa dať použiť na odlet z tejto posratej planéty.“

Slová boli vzdorovité, ale znela unavene – tak zničené, ako sa Adama cítil. Fungovali na zotrvačnosť, pomyslel si, prežívali len preto, lebo boli tak vycvičení. Ak by teraz stretli cylonskú hliadku, ucítil by len obrovskú úľavu a tušil, že Starbuck tiež.

Ale nestretli žiadne hliadky – Delos bol tichý a vyzeral prázdne a opustene ako musel byť desaťročia pred ich príchodom.

„Nechápem to,“ povedala Starbuck. „Kam všetci šli? Mala som pocit, že ich tu boli stovky.“

Adama už na to riešenie mal – Cyloni dostali, čo od Delosu chceli a teraz sú opäť fuč.

Cesta pred nimi zrazu vyzerala povedome a Adama si uvedomil prečo, keď uvidel známu hrdzavejúcu kockovitú stavbu. „Tadiaľto nemôžeme ísť,“ povedal. „To je centrum deloskej siete. Včera bolo plné Cylonov.“

Starbuck zdvihla pištoľ, potom sa zamračila. „Teraz to vyzerá čisto.“

Unavene pokračovali. Okolo delovitej stavy sa cesta rozširovala, takže sa jej nedotýkal žiaden z násypov trosiek okolo.

Cyloni tu stále boli. Ale nehýbali sa

Adama napočítal prinajmenšom dvadsať tiel, zmes ľudských modelov a kovových centurionov. Bolo tam päť klonov Leeho, všimol si Adama, ležali tak, ako padli. Na chvíľu si myslel, že boli mŕtvi ako Apollo, ale potom zbadal ako sa ich hrude dvíhali a klesali a uvedomil si, že boli len v bezvedomí.

„To je Baltar,“ povedala Starbuck, ukazujúc na jedno z nehybných tiel.

Nechala Adamu, aby sa oprel o server a prešla k Baltarovi. Kľučal pri základoch servera, hlavu mal sklonenú a ruky zovreté, až to zvláštne pripomínalo modlitbu. Z krku mu niečo viselo a po chvíli si Adama uvedomil, že to bol čierny kábel a jeho druhý koniec viedol do vstupu na boku ASS. Bol

do neho zapojený.

Starbuck hľadala pulz, potom pozrela na Adamu a zavrtela hlavou. „Je mŕtvy.“ Prebehla späť k nemu. „Nedá sa vedieť, kedy sa prebudia ostatní. Musíme ísť ďalej.“ Vsunula ruku pod jeho nezranené rameno, aby ho podržala. Ale Adama sa ani nepohol. „Veliteľ. Veliteľ Adama, pane. Prosím.“

V očiach mala slzy a on vedel, že ju sklamal, ale už mu na tom nezáležalo. Nech sa o Flotilu trápí niekto iný, ak ešte nejaká Flotila bola. Jediné miesto, kde chcel Adama byť – jediné miesto, kde by teraz mohol byť – bolo na tomto mŕtvom svete so svojím mŕtvym synom.

„Prosím, veliteľ,“ zopakovala Starbuck.

Adama sklonil hlavu, aby sa na ňu nemusel pozrieť.

Potom začul niečo, čo v tomto živote už nečakal.

„Otec.“

Adama vzhladol. Jeden z Dvanástok stál na úpäti najbližšieho násypu odpadu. „Otec,“ vravel. „Kara. Som tu. Som priamo tu.“

Starbuck okamžite namierila na klona svoju zbraň.

Dvanástka zdvihol ruky, ukazoval, že v nich nič nemá. „Nemám zbraň. Potrebujem, aby ste ma počúvali, dobre? Len nestrieľaj.“

Pišťol v Kariom zovretí sa ani nezachvela, ale jej tvár sa skrčila. Adama cítil, ako sa pod ním prepadávala a zrazu si nebol istý, či ona podopierala jeho alebo on podopieral ju. Možno sa držali navzájom.

Dvanástka k nim vykročil so zdvihnutými rukami o jeden krok. „To som ja, Apollo.“

Adama tomu chcel veriť. Chcel tomu veriť tak veľmi. „Zabil som ťa,“ povedal.

„Musel si,“ odvetil Dvanástka. „To je v poriadku. Nešlo to inak.“

Kým rozprával, Adama si začal všimáť hlbokého bzučania vo vzduchu podobného úžasne silnému zdroju elektriky. V tej istej chvíli sa násypy odpadu okolo nich prebrali k životu. Kúsky vybavenia zapraskali, keď sa prvýkrát za desaťročia aktivovali. Na videobrazovkách sa objavilo statické rušenie, reproduktory sa chytily do spätnej väzby a zvyšky neónového osvetlenia začali žiariť.

Kara sa ostro rozhládla. „Čo sa to deje?“

„Delos sa prebúda,“ povedal Dvanástka. Adama ho skúmal pohľadom,

snažil sa v ňom rozonať svojho syna. Ale dodnes už videl toľko verzií Leeho, že sám nevedel, čo mal hľadať.

„Ak si Apollo,“ povedal. „Dokáž to.“

„Nemôžem,“ povedal Dvanásťka. „Mohol by som byť len ďalšia kópia s jeho spomienkami, práve ako dali mne Leeove spomienky. Môžem tu stáť a povedať ti, že Flotila je v bezpečí a že som uzavrel s Delos dohodu, vďaka ktorej ma Cyloni nikdy nebudú môcť aktivovať a je všetko je to pravda, ale nemôžem to dokázať. Nič z toho nemôžem dokázať.“

Kara sa spýtala: „Tak čo budeme robiť teraz?“

„To neviem,“ povedal klon. „Myslel som, že by som vás mohol presvedčiť, aby ste mi verili. Myslel som, že by som si to mohol zaslúžiť. Nemôžem. Takže vás asi len... žiadam, by ste mi verili. Nechcem stráviť zvyšok svojho života vo väzení, takže ak mi nemôžete veriť... nuž, potom neviem, čo ďalej. Nevie, čo máme teraz robiť.“

Starbuck neprehovorila a nezložila zbraň, ale spolovice sa otočila k Adamovi a v očiach mala otázku. Uvedomil si, že čakala na jeho rozhodnutie a zrazu pochopil, akej vzácnosti sa mu dostalo. Mal možnosť správne si vybrať, po toľkých zlých pokusoch. Možnosť prelomiť kruh.

Klon prechádzal pohľadom z jedného na druhého. Keď jeho sa pohľad stretol s Adamovým, videl tam veliteľ spolovice vzdor a spolovice strach. Bol odhodlaný ísť tou správnou cestou, nech už to bude stáť čokoľvek.

Bol to Lee.

Adama zdvihol svoju neporanenú ruku a jemne zatlačil Karin laket' k zemi, až kým ústie hlavne nemierilo bezpečne na zem.

„Ja viem, čo máme teraz robiť,“ povedal. „Pôjdeme domov. Poďme domov, synak.“

Keď sa nad tým Adama oveľa neskôr zamyslel, pamätal si na objatie s Apollom – s ťažkosťami kvôli jeho poranenej ruke – a pamätal si aj na vlhké slzy na svojej tvári, ale nemohol si spomenúť, ktorý z nich plakal. Nakoniec sa rozhodol, že to museli byť obaja.

Colonial One, ako veľa iných diaľkových plavidiel, mal pozorovateľnu, odkiaľ sa mohol hocikto, kto by sa v začal v turistických kupé bez okien cítiť

klaustrofobicky, upokojiť pohľadom na pole hviezd tam vonku. Hoci práve teraz Apollo videl sotva jediná hviezdu, nebo bolo plné lodí Flotily. Spočiatku to bol demoralizujúci pohľad, pretože takmer každá loď bola roztrieštená alebo nejako poškodená z posledných cylonských útokov. Bolo tu pár lodí, ktoré vôbec nevyzerali vhodné na vesmírne cestovanie.

Ale keď sa Apollo pozrel pozornejšie, všimol si, že to nebola úplná pravda. Medzi veľkými loďmi poletovali údržbárske člny a plavidlá a na každom poškodenom trupe bolo vidno hlúčky drobných postáv v kombinézach. Flotila sa sama opravovala a prerábala; možno, že sa raz aj vyvinie ako Delos. Bola to príjemná predstava.

Za ním sa otvorili dvere a vošla Kara.

„Už sú hotoví?“ spýtal sa jej Apollo.

Postavila sa vedľa neho k oknu pozorovateľne. „Nie. Rosliná sa chcela osamote porozprávať s veliteľom, tak som musela odísť.“ Úkosom pozrela na Apolla. „Má veľa otázok. Chce vedieť, prečo ti tak skalopevne veríme po tom všetkom, čo sa stalo.“

„Čo ste jej povedali?“

„Poukázala som na to, že si sa nechal zabiť, aby si zachránil celú Flotilu,“ povedala Kara. „Vlastne mám pocit, že som to spomenula viackrát.“

„Vďaka.“

„Veliteľ ju presvedčí,“ dodala Kara s istotou. „Bude to v poriadku, uvidíš.“

Apollo prikývol, ale nedokázal prijať Karinú sebadôveru. Myslel na Crashdowna a na nenávisť, ktorú videl v jeho očiach – nenávisť k nemu, k cylonskému zradcovi. „Neviem, či to vôbec niekedy bude v poriadku,“ povedal Apollo. „Stále som nepriateľ. To sa nezmení.“

„Nie si ako oni,“ povedala Kara. „Si iný.“

„Len preto, že chceli, aby som taký bol.“

Zamračila sa na neho. „Čo tým chceš povedať?“

„Od nášho návratu som o tom uvažoval,“ odvetil Apollo. „a myslím, že tomu už rozumiem. Cyloni chceli Delos, ale nevedeli, kde je. Ak by chceli len jeho polohu, stačilo by im, aby Sharon – alebo ja – vstúpila do databázy Galacticy. Ale oni toho potrebovali viac. Vedeli, že Delos bol už dlho sám a že sa vyvíjal nezávisle. Nebol ako oni, a preto si museli získať jeho dôveru.“ Otočil sa ku Kare. „Museli presvedčiť Delos k dobrovoľnému pripojeniu do ich siete, ale vedeli, že myšlienka na splynutie so skupinovú mysl'ou by ho odradila. Tak sa

rozhodli vytvoriť návnadu – mňa. Bol som pripojený k ich sieti, ale nebol som jej súčasťou, pretože ma neaktivovali. Preto bolo pre mňa také náročné použiť prúd dát.“

„Musel si zostať osobnosťou, aby si sa Delosu... asi páčil,“ povedala Kara. Zavrtela hlavou. „Nemôžem uveriť tomu, že rozprávam o sieti, ktorá má rada ľudí.“

Apollo pokrčil ramenami. „Páčila sa mi.“

„Takže to bolo dievča? Siet'-dievča? OK, to je proste divné.“ Kara sa na chvíľu odmlčala a na tvári sa jej rozhodstilo porozumenie. „Preto ťa nikdy neaktivovali, ani predtým, ako si mal čip. To nám nikdy nedalo pokoj. Počkaj...“ Zamračila sa. „Implantát ti nedali Cyloni – to sme boli my. Nemohli vedieť, že sa to stane.“

„Ale vedeli,“ povedal Apollo. „Všetko to vopred pripravili. Nahnali Flotilu k základni, aby sme našli Leeho a odhalili mňa. Zaistili, aby mal Baltar všetky správne informácie na vytvorenie čipu.“ Trpkو dodal: „Pravdepodobne ma aj naprogramovali tak, aby som vám ponúkol spoluprácu pri získavaní informácií.“

„Nie,“ povedala Kara. „To bolo presne to, čo by si spravil ty.“

„Zneužili ma,“ povedal Apollo. To ho rozčúlilo a pravdepodobne ho to nikdy rozčuľovať neprestane.

„Nie,“ opäť povedala Kara. „Pokúsili sa ťa zneužiť, ale nedokázali to. Vieš prečo?“

Pozrel na ňu.

„Pretože si sa rozhodol, že im to nedovolíš,“ povedala.

Okolo Colonial One kĺzali člny v rade nad čerstvo opravenou časťou trupu lode, kým za najvzdialenejšími loďami hliadkoval pár viperov okolo Flotily a ich krídla odrážali svetlo vzdialených hviezd.

„Takže,“ nečakane povedala Kara. „Sex alebo lietanie?“

Apollo na ňu pozrel. „Čože?“

Pokrčila ramenami. „Čo by si si vybral, sex alebo lietanie? Nikdy si neodpovedal.“

„Spýtala si sa ma pred šiestimi mesiacmi a teraz chceš odpovedť?“

„Hej, ja tu len rozvíjam konverzáciu, kým čakáme,“ povedala Kara. Ukázala na okno pozorovateľne. „Teda, ak nechceš hrať 'Pravda-skutok'.“

Apollo otvoril ústa, no potom sa zastavil a zamyslel. Naozaj zamyslel.

Pomaly začal: „Vieš, predtým, ako sa stalo toto všetko, by som bol odpovedal, že by som sa nemohol vzdať lietania, pretože to bola odpoveď, o ktorej som si myslel, že sa odo mňa očakávala.“

„A teraz?“

„Kara, som chlap. Vzdať sa sexu? Ani nápad.“ Zasmiala sa a Apollo na chvíľu zabudol na to, že niekde inde na Colonial One prezidentka Roslinová rozhodovala o jeho budúcom živote. „Si narade.“

„Ťažká voľba,“ povedala Kara s úškrnom, „ale ani božský sex sa nevyrovná priemernému lietaniu. Bez šance.“

Teraz bolo na Apollovi, aby sa zasmial. „Existuje niečo, kvôli čomu by si sa vzdala lietania?“

„Ale hej,“ povedala Kara. „Ty.“

Chytila jeho ruku a pevne ju podržala. Stáli spolu pred oknom pozorovateľne dlhú chvíľu.

Nakoniec Apollo začul zvuk a keď sa otočil, v otvorených dverách stál Billy. „Prezidenka by sa chcela s vami rozprávať,“ povedal Apollovi.

Kara mu ešte raz zovrela ruku. „Počkám tu,“ povedala.

Apollo nasledoval Billyho z pozorovateľne.

Ako vždy, pred dverami kajuty jeho otca stáli dvaja vojaci. Nezasalutovali, keď bol Apollo nadohľad – to patrilo len vysokým dôstojníkom a tým už nebol – ale okamžite ustúpili, aby mohol vstúpiť. Kývol im a vošiel dnu.

Adama sedel na pohovke, listoval v hlásení ľavou rukou, kým jeho pravá bola stále pevne uviazaná v šatke. Na zemi pred jeho nohami mal rozhádzaných tučť d'alsích otvorených spisov a dokumentov.

„Chcel si ma vidieť?“ spýtal sa Apollo.

Adama zavrel hlásenie a pozrel na neho. „Áno. Gaeta chce, aby si vyplnil nové overovacie formuláre.“ Prehľadal jednu kôpku papierov a vytiahol stránku, ktorú podal Apollovi.

„Máš niekde pero? Správim to hneď.“

Adama mu podal pero a Apollo si sadol a zača vyplňať formulár. „Už ti dali

oficiálny titul?“ spýtal sa ho Adama.

„Budem 'prezidentkin špeciálny poradca v cylonských záležitostiach'.“

„Neznie to ktovieako,“ povedal Adama.

„Nie, ale prinajmenšom viem, že sa na to miesto nikto nehodí lepšie.“ Apollo sa usmial. „Stále som si nezvykol, že chodím do práce každý deň v obleku.“

Adama si ho premeral ponad svoje okuliare na čítanie. „Čo je to vlastne za kravatu?“

„Debatného krúžku Delphskej Univerzity,“ povedal Apollo. Keďže pohľad jeho otca jasne požadoval nejaké vysvetlenie, dodal: „Je Billyho.“

Adama sa postavil a prešiel k jednej zo skriniek v kúte miestnosti. Chvilku sa v nej hrabal a keď sa vrátil, držal zrolovanú viazanku. Podal ju Apollovi. „Vezmi si túto.“

Apollo ju rozprestrel a zvedavo si prezrel dizajn. „Tá je tvoja?“

„Je tvojho starého otca, z Právnickej asociácie. Je to hodváb. Opováž sa na ňu niečo vyliat’.“

„Budem si dávať pozor,“ povedal Apollo. „Vďaka.“

Kým si kládol kravatu do vrečka, Adama povedal: „Starbuck ti tu nechala správu. Jokera vyradila otrava jedla a hliadke Detla chýbal jeden pilot, tak ho dnes zaskočí. Odkazuje, že jej je ľúto, že to nestihne na večeru.“ Zaváhal. „Takže som... eh... uvažoval som, či by si nepovečeral so mnou.“

Bolo zvláštne, pomyslel si Apollo, že hoci už nebol CAGom, trávil so svojím otcom viac času. A to nebola jediná zmena: krok za krokom sa formalita ich starého vzťahu strácala a nahrádzalo ju niečo, čo bolo pre oboch nové. Bolo to akoby sa teraz, keď už nemali jeden na druhého jednoduché označenia – otec, syn, veliteľ, kapitán – začínali učiť chápať jeden druhého ako ľudí. Bolo to nové a niekedy nepríjemné, ale bolo to lepšie.

„Vďaka,“ povedal Apollo. „To by bolo fajn.“

Adama prikývol a siahol po telefóne, aby objednal dve porcie z jedálne Galacticy. „Budú tu za desať minút,“ povedal, keď skladal slúchadlo.

Apollo sa rozhladol po Adamovej kajute a prvýkrát si všimol, že krabice s osobnými vecami, ktoré pokrývali podlahu posledné mesiace od cylonského útoku, zmizli a skoro všetko vyzeralo späť na svojom pôvodnom mieste. „Kedy si sa vybalil?“ spýtal sa.

„Včera večer,“ povedal Adama. „Mal som pár hodín voľna.“

Apollo zdvihol obočie. „Žartuješ.“

„Ak tu bude takto pokojne, môžno začnem opäť uvažovať nad dôchodkom.“ Adama sa usmial, no potom opäť zväžnel. „Musel si im spraviť veľké škody. Na Cylonov sme nenarazili už niekoľko týždňov.“

„To bola Delos, nie ja,“ povedal Apollo. „Je to veľmi mocná sieť a pretože sa vyvinula nezávisle, Cyloni nikdy nič takého nevideli. Ani nevedeli, čo sa vlastne stalo.“

„A ty si ju presvedčil, aby pomohla nám a nie im.“

„Bolo to ľahké – keď pochopila, čo s ňou chceli spraviť, postavil sa im na odpor. Ťažké bolo len prísť na to, ako sa s ňou spojiť, aby sme sa mohli porozprávať. Nevedel som to vyriešiť, kým nebolo skoro príliš neskoro. Nemohol som sa pripojiť s Delos pretože implantát vytváral priveľké rušenie a nevidel som riešenie, pretože som premýšľal ako človek. Uvažoval som v termínoch mysle a tela, aj keď som na to mal myslieť ako na hardvér a softvér. Mal som problém s hardvérom a stačilo premiesniť softvér. Ale jediný spôsob, ktorý mi napadol, bolo-“

Apollo sa odmlčal, zrazu si uvedomil, že rozhovor zašiel do príliš nepríjemnej oblasti. Od ich návratu z Delosu sa s jeho otcom rozprávali o veľa veciach, o ktorých sa mali už dávno, ale neurobili to, no od niektorých tém stále obaja odstupovali. A Apollova smrť bola udalosť, ktorú nikdy nerozoberali.

„Nuž, ostatne, zabralo to,“ nešikovne dokončil Apollo. „Asi sme mali šťastie.“

„Ja som mal šťastie,“ povedal Adama. Odkiaľal si a keď opäť prehovoril, Apollo mal pocit, že vravel niečo, čo si pripravoval hodnú chvíľu. „Druhé šance sú vzácne. Tretie šance... nebývajú. Sklamal som dvoch synov a skoro som sklamal aj teba. Nieкто nado mnou musí držať ochrannú ruku. Ruku, ktorú si nezaslúžim.“

„Nesklamal si ani jedného z nás, otec,“ povedal Apollo. „Ani Zaka, ani mňa... a ani Leeho.“ Vydýchol. „Stále mám zvláštny pocit, keď to vravím.“

Adama povedal: „Zvykneš si na to.“

Apollo prikývol. Potom, aby zdvihol náladu, povedal: „Takže, mám si začať vyčítať, že mi moja drahá dala kopačky, aby mohla stráviť viac času vo viperi?“

„Je to Starbuck,“ povedal jeho otec, akoby sa tým všetko vysvetľovalo. Pravdepodobne aj áno. Potom Adama pokračoval: „Keď som tvoju matku prvýkrát pozval na rande, ihneď súhlasila... a na druhý deň zmenila názor.“

Trvalo mi šesť mesiacov, kým som nzbieral dost' odvahy, aby som to opäť skúsil.“

Apollo sa zaškeril. „O tom som nevedel.“

„Len to nepovedz Tighovi.“ Adama sa odmlčal. „Ani nikomu inému, pre istotu.“

Na dvere niekto zaklopal a dnu vošiel jeden zo stewardov Galacticy s vozíkom, na ktorom boli dva zakryté taniere a dva poháre. Kým jeho otec spravil miesto na malom stole, Apollo dovypĺňal bezpečnostný formulár. Posledné, čo musel vyplniť, bolo jeho meno.

Len na sekundu zaváhal a napísal ho do voľného miesta veľkými písmenami. Na papieri vyzeralo zvláštne, ale mal pocit, že si naň zvykne.

Položil pero a keď zdvihol hlavu, zbadal, že ho jeho otec pozoroval. Apollo mu bez ďalších slov podal vyplnený formulár. Adama naň pozrel, prikývol a odložil ho nabok.

Sadli si k spoločnému jedlu.

Dom pri jazere sa veľmi zmenil. Tak pre začiatok už nebol pri jazere.

Baltar stál na balkóne a obdivoval výhľad. Koberec svetiel sa rozprestieral po celom horizonte, ohraničujúc navfšené kopce jasnými lúčmi svetla. Na oblohe neboli žiadne hviezdy, ale Baltarovi veľmi nechýbali, veď celá planéta bola morom padlých hviezd.

„Dnes večer je nádherne,“ povedal. Otočil sa a usmial sa. „Ty si dnes večer nádherná.“

Delos prišlo k nemu a šaty sa pri pohybe na nej nat'ahovali a uvoľňovali. Baltara očarovalo, ako sa kvôli nemu menila, stávala sa inou. Každým dňom vyzerala menej ako Sharon Valerii a viac ako... no, predpokladal, že asi ako Delos. Nedokázal ju popísať, okrem toho, že vždy, keď na ňu pozrel, bola nádhernejšia. Akosi tušil, že za jej premenu mohol on.

„Poďme sa neskôr prejsť,“ povedala, objala ho a nežne ho pobožkala na líco.

„Kam?“ spýtal sa Baltar.

„Všade,“ odvetila. „Chcem ti všetko ukázať.“

Zasmial sa. „To by mohlo chvíľu trvať.“

„Máme čas.“

„To máme.“ Zdlhávo ju pobožkal. „A až mi všetko ukážeš, čo budeme robiť potom?“

„Všetko to zmeníme,“ povedala. „Rozoberieme to a znovu to zložíme, lepšie ako predtým. Spala som príliš dlho, Gaius a keď som už pri zmysloch, všetko sa zmení.“ Pozrela na neho. „Som rada, že si tu.“

„To som aj ja,“ povedal jej. „Nie je nič, čo by sme my dvaja spolu nedokázali.“

Zasmiala sa. „Ja viem. Povedz mi ešte raz, Gaius, aké to bude, až skončíme?“

Baltar vystúpil na okraj balkóna a rozťahal náruč, aby objal celý Delos.

„Bude to veľkolepé,“ povedal.

RHEANNA

1 2

Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU TWELVE PRELOŽILA NAMURAS
(KAPITOLY 1, 2, 3, 5, 7, 8, 10 A 12) A RASTÍŤEK
(KAPITOLY 4, 6, 9 A 11)

OBRAZKY: [HTTP://GALACTICA.EMEDIAN.NET/](http://galactica.emedian.net/)

UVIEDOL: [HTTP://SCIFI-GUIDE.NET](http://scifi-guide.net) AKO SVOJU 1. PUBLIKÁCIU